JEAN SAUNDERS

Călătorie în Franța

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română de:

ADINA CĂLIN

Capitolul 1

Rachel Murray nu ştia sigur când luase acea decizie surprinzătoare. Acum părea mulțumită să stea la birou, înconjurată de schițe şi modele de pantofi, iar în clipa următoare se hotărâse să meargă într-o direcție cu totul diferită şi în acelaşi timp, uimitoare. Când venise prima oară ca designer de pantofi la acea firmă, Rachel îşi închipuise că într-un an, doi, avea să călătorească în toată lumea, traversând continentele pentru a descopei

noi idei, lucru care avea s-o propulseze atât pe ea, cât şi firma pe primul loc în domeniu. Dar socoteala de acasă nu se potriveşte întotdeauna cu cea din târg. Compania ajunsese să se specializeze în crearea de pantofi confortabili pentru femeile care nu se înțelegeau cu pantofii eleganți şi mai rigizi.

- Parcă ar avea elefânței în loc de picioare, bombăni pentru sine, privind deznădăjduită o mostră de pe biroul ei. De ce trebuie să fie galben? se văită ea. Ai crede că ar vrea să rămână la o culoare discretă de maro sau gri!

Rachel avea picioare frumoase, lungi, care se potriveau ținutei ei. Era o fată înaltă şi arăta bine. Părul, drept aproape negru încadra o față ovală cu tenul deschis, iar ochii erau de un verde uimitor. Ridică pantoful galben şi-l învârti pe toate părțile.

- O slujbă fără viitor, se gândi ea şi realiză că nemulțumirea aceea era alimentată nu numai de slujba monotonă, cât şi de scrisoarea pe care o

primise în dimineața aceea de la sora ei mai mare, Celia.

Celia se căsătorise cu un francez atrăgător, Pierre, cu câțiva ani în urmă si locuia acum în provincia Auvergne din Franța. Rachel reciti o parte din scrisoare. "Dacă n-ai încă planuri de vacanță, de ce n-ai veni pe la noi?" scria Celia. "Nu e foarte departe de Paris si ne-ar plăcea să te avem aici...". Urmau multe alte pagini; ultimele vesti despre fiul Celiei, Henri, despre ceilalți din familie, bunica lui Pierre, sora lui, despre evenimentele din zonă, dar Rachel puse scrisoarea în poşetă. De ce nu? De ce nu i-ar fi făcut o vizită Celiei? Şi apoi? Până să ajungă acasă, undeva în suburbiile din Midland, unde locuia împreună cu unchii ei, Rachel avea câteva planuri.

- După ce voi sta două, trei săptămâni la Celia, le explică ea la cină, mă gândeam că m-aş putea plimba puțin pe continent, să văd diferite țări şi să studiez diverse modele de pantofi; mai ales în Italia.

Mătuşa Helen nu era de acord cu aceste planuri.

- Pur şi simplu nu te înțeleg, Rachel. Ai o slujbă minunată, unde faci exact ce ai învățat şi acum când ai început să ai un salariu frumuşel îți vin ideile astea, să umbli haihui şi să-ți pierzi timpul.

- Oh, nu, protestă Rachel. După scurta vacanță la Celia, n-o să pierd timpul. îmi va prinde bine o astfel de experiență. Nu învăț nimic dacă stau legată de un birou în fața unor schițe.

- Şi cu banii cum o să te descurci, dacă demisionezi? o întrebă unchiul David.

- Am făcut nişte economii, răspunse Rachel. O s-o duc bine o vreme, chicoti ea. Şi dacă rămân fără bani, o să mă refugiez la conacul Celiei. Sigur o să-mi găsească un colțişor unde să stau. Pare un loc imens şi cu siguranță n-o să deranjez pe nimeni stând într-o cămăruță, în pod.

Mătuşa Helen strângea masa.

- Toți din familia asta, în afară de mine, sunt nişte plimbăreți. Tot timpul puşi pe ducă. Mai întâi a fost fratele tău, Michael, care a emigrat în Noua Zeelandă. Apoi Celia a trebuit să se mărite cu francezul ăla şi să se mute în vârful munților. Pe urmă, părinții tăi s-au hotărât brusc să vândă tot

şi să-l urmeze pe Michael.

- Acum e rândul meu, spuse Rachel încet. N-avem ce face, mătuşă Helen, dacă avem dorinţa asta nestăpânită de a vedea locuri noi.

Vorbise cu blândeţe. După ce părinţii ei părăsiseră Anglia în urmă cu doi ani, pentru a se muta la Michael, care se căsătorise între timp, mătuşa Helen, sora mamei, şi unchiul David, îi oferiseră Rachelei un cămin minunat pentru care era foarte recunoscătoare. Dar la cei douăzeci şi unu de ani pe care-i avea, se săturase de monotonia oraşului englez. Discuţia continuă şi după cină, dar Rachel luase deja o hotărâre. La prima oră a dimineţii trimise preavizul firmei unde lucra, apoi îi scrise Celiei, cerându-i să-i spună data când putea veni. Răspunsul Celiei sosi în trei zile: "Când vrei", spunea sora ei, trimiţându-i adresa completă şi cum putea ajunge. "E un zbor direct spre Clermont-Ferrand, sau poţi zbura până la Paris şi de acolo să vii cu trenul. Oricum, să mă anunţi ce variantă alegi." Când ajunse la aeroport, Rachel ştiu că pleca nu numai într-o călătorie de vacanţă, ci îşi lua viaţa în propriile mâini şi avea să-şi traseze viitorul. Pe drum spre Clermont-Ferrand, capitala provinciei Auvergne, se întrebă dacă-l va întâlni din nou pe prietenul lui Pierre, Lucien, care fusese cavaler de onoare la nunta Celiei. Asta se întâmplase cu cinci ani în urmă, iar la şaisprezece ani era foarte uşor impresionată de orice tânăr care flirta cu ea. De atunci întâlnise mulţi alţi tineri, însă nu uitase niciodată trăsăturile acviline şi privirea aceea pe jumătate ironică a lui Lucien. La aeroport, după ce trecu de vamă, i se păru o clipă că bărbatul înalt ce venea spre ea era chiar el.

- Domnişoara Murray? o întrebă. Sunt Valentin Bertelle, fratele lui Pierre, şi am fost trimis să te întâmpin.

Privirea-i veselă şi zâmbetul cuceritor demonstrau că nu-i displăcea deloc această sarcină. O conduse pe Rachel la o maşină lungă, albă, o ajută cu bagajele şi peste câteva clipe conducea pe un drum îngust, flancat de măreaţa colină Puy-de-Dôme.

- A fost un vulcan? îl întrebă? pe însoţitorul ei.

- Toţi munţii noştri au fost vulcani. Unii dintre ei au fost distruşi la explozie, de aceea poţi vedea doar jumătăţi de munţi câteodată.

Peisajul nu i se părea de o frumusețe copleșitoare, totuși asprimea acelor locuri îți atrăgea atenția, mai ales în luminile apusului.

- Nu cunoști această parte a Franței? o întrebă Valentin după o pauză.

- Nu. Am mai fost doar în Paris și Bretagne, răspunse.

- Auvergne e destul de diferită față de alte provincii din Franța. Are personalitate, are o savoare anume, înțelegi?

- Te cred, fu ea de acord.

- Trebuie să-ți arătăm împrejurimile cât o să stai pe aici, promise Valentin, privind-o cu interes.

Parcurseră aproape douăzeci de kilometri, urcară serpentine amețitoare, apoi trecură printr-un mic orășel cu case frumoase cu grădini spațioase și abia acum Rachel realiză cât de frumoasă era zona. Peisajul mohorât dispăruse, în schimb, aici totul era plin de viață, cu văi străbătute de râuri și munți înverziți. Merseră spre vârful unei coline și deodată le apăru în față silueta unei case mari și albe.

- Castelul cu pini, murmură Rachel, suprinsă de grandoarea și frumusețea casei, în ciuda faptului că Celia îi trimisese câteva poze. Micul Versailles, spuse ea, pregătindu-se să coboare din mașină.

- E casa noastră de mai bine de trei sute de ani, spuse Valentin mândru, cu o ușoară înclinare a capului.

Intrară într-un hol răcoros și destul de slab luminat, iar Valentin ceru să fie anunțată Celia, care apăru în câteva clipe.

- Ce bine îmi pare să te văd după atât de mult timp! o întâmpină ea pe Rachel. Apoi se dădu câțiva pași înapoi pentru a o privi mai bine. Dar cât de mult te-ai schimbat! Ești atât de înaltă! Celia, micuță și grațioasă, fusese întotdeauna în contrast cu sora ei mai mică. Hai să-ți arăt unde vei sta, continuă ea, conducând-o pe Rachel pe o scară spiralată, prin dreptul mai multor tapiserii și tablouri ce decorau pereții. O să ai propriul tău apartament, îi explică Celia, cu o cameră de așteptare lângă dormitor și balcon, ca să poți admira priveliștea. Una dintre menajere o să te ajute să despachetezi și să-mi spui dacă mai ai nevoie de ceva. Trebuie să plec din cauza lui Harry, dar masa e gata într-o oră,

aşa că ai timp suficient să faci o baie şi să te odihneşti puţin.

O sărută repede şi ieşi în grabă, lăsând-o pe Rachel destul de uimită nu numai de grandoarea camerelor şi de splendoarea mobilierului, cât şi de atitudinea surorii ei. De când se căsătorise, Celia se îndepărtase mai mult de propria ei familie decât o făcuse Michael, care trăia la celălalt capăt al lumii. îi scria foarte rar mamei ei şi, cu toate că venise în vizită de vreo două ori în Anglia, nu-şi invitase niciodată părinţii la castelul din Auvergne. Aşa că fusese o reală surpriză pentru Rachel când primise invitaţia din partea surorii ei de a-şi petrece anul acesta vacanţa acolo. Oare era din cauză că toţi ceilalţi membri ai familiei erau acum prea departe, în Noua Zeelandă? O menajeră micuţă şi sprinţară zbârnâia prin cameră, despachetând, aranjând rochiile într-un dulap imens. Ii spuse Rachelei că se numea Josephine şi că avea să-i fie de ajutor ori de câte ori ar fi avut nevoie. Rachel fu bucuroasă să-şi poată pune în practică franceza, cu toate că era conştientă de greşelile gramaticale pe care le făcea. După ce termină baia, pregătită de Josephine, Rachel îmbrăcă o rochie albă cloşată, înviorată la mâneci şi la gât cu o bandă de un galben-puternic.

- Splendid! murmură Josephine în franceză, după ce Rachel făcu ultimele retuşuri ale machiajului şi-şi puse nişte cercei cu clipsuri, încheind vestimentaţia cu o pereche de pantofi asortaţi. Acum, vă voi conduce, adăugă fata, căci încă nu ştiţi unde sunteţi aşteptată.

Menajera o conduse pe Rachel pe un culoar lung, bătu la o uşă masivă, aşteptă câteva clipe, apoi îi făcu semn că poate intra. Uşa se deschise, dar Rachel aproape vru să renunţe când văzu bezna ce domnea acolo; draperiile erau lăsate şi singura lumină venea de la o lampă. Clipi de câteva ori pentru a se obişnui cu întunericul. Intr-un scaun cu spătar înalt trona o femeie în vârstă, îmbrăcată sobru, în negru, fiind astfel camuflată în întuneric; doar faţa îi era luminată de lampă.

-Intră, spuse aceasta.

Rachel păşi ezitant, apoi văzu că mai era cineva acolo; o altă femeie, îmbrăcată tot în negru, care se apropie de scaunul celeilalte.

-Bine ai venit în casa noastră, spuse femeia mai în vârstă, în franceză.

-Mulţumesc, doamnă, murmură Rachel nesigură ce anume se aşteptau să spună şi dorindu-şi ca Celia să fi fost şi ea acolo.

- Ia loc, continuă bătrâna. Eu sunt doamna Bertelle, bunica lui Pierre. Ţi-o prezint pe nepoata mea, Francine.

Rachel îi zâmbi femeii mai tinere, pe care acum o putea vedea mai bine. în acea cameră, întunecoasă ca o criptă, Rachel se simţea uşor jenată de ţinuta ei şi se aşeză bucuroasă pe cel mai apropiat scaun. După câteva întrebări politicoase despre călătoria din Anglia, răsuflă uşurată când apărură Celia şi Pierre însoţiţi de un servitor, care aprinse luminile. Rachel simţi imediat cum se detensionă atmosfera. Pierre îşi sărută bunica, iar Celia îl urmă. Când apăru şi Valentin, fură servite băuturile. Era clar că acest ritual de a se aduna în camera doamnei Bertelle înainte de cină era respectat de toţi membrii familiei. Conversaţia a fost destul de reţinută, în ciuda faptului că Valentin nu contenea cu mici complimente pentru Rachel, lângă care se aşezase. Apoi, la un semn al doamnei Bertelle, se deschiseră uşile, iar Rachel fu condusă de Pierre, cumnatul ei, într-o sufragerie spaţioasă, unde o masă lungă era pregătită pentru o cină fastuoasă. Pierre o conduse însă spre o masă mai mică, ovală, de lângă fereastră, unde îi oferi locul din dreapta lui. Valentin se pregătea să se aşeze alături de Rachel, însă Francine i-o luă înainte. Doamna Bertelle lipsea şi cu siguranţă că lua masa în camerele ei. Cina constă în şapte sau opt feluri de mâncare specifice bucătăriei franceze; totul era atât de delicios, încât din când în când Rachel uita pur şi simplu să mai răspundă la întrebările care i se puneau. Celia fu nevoită de câteva ori s-o atenţioneze în engleză.

-Rachel! Francine te întreba ceva.

-îmi cer scuze, zâmbi ea.

- Te întrebasem dacă lucrai în Anglia, spuse Francine pe un ton de uşoară superioritate.

-Oh, da, bineînţeles, răspunse Rachel. Sunt designer de pantofi.

Francine ridică din sprâncene.

-Serios? E puţin ciudat, nu?

-Mie mi se pare foarte interesant, interveni Valentin. E un fel de modă de

lux pentru încălţăminte.

Rachel zâmbi.

- Nu chiar. N-ar fi vrut să-l dezamăgească, povestindu-i cât de departe de moda de lux erau modelele de pantofi pe care le creea. Dar sper să învăţ mai multe când o să ajung în Italia. O să studiez modelele de acolo şi din Franţa, bineînţeles.

-Asta înseamnă că n-o să stai prea mult la noi? întrebă Francine.

- Oh, Francine, abia a ajuns, n-o întreba când pleacă, spuse Celia repede, însă uşor sfioasă.

Francine se întoarse spre Rachel.

-A fost foarte nepoliticos din partea mea, te rog să mă ierţi.

- Bineînţeles, murmură Rachel şi-i zâmbi, însă Francine nu-i răspunse în acelaşi fel.

Luminile candelabrului i se reflectau în părul bogat de culoarea castanei, iar coafura pe care o avea îi punea în evidenţă trăsăturile. După cină, cafeaua fu servită pe terasă; undeva departe în zare, se vedeau vârfurile întunecate ale munţilor. Valentin reuşise să prindă, de data asta, un loc lângă Rachel şi o ţinu de vorbă. La un moment dat fu menţionat "Lucien", iar atenţia fetei fu distrasă.

- Lucien? Oh, e încă în Paris, spunea Pierre, aprinzându-şi trabucul.

- Ţi-l aminteşti pe Lucien de la nunta noastră? o întrebă Celia pe Rachel.

- Bineînţeles. N-avea niciun rost să se prefacă şi să spună că nu şi-l mai aducea aminte. Un tip înalt, brunet, atrăgător şi foarte politicos, chiar şi faţă de mine care nu eram decât o şcolăriţă pe atunci.

- Locuieşte destul de aproape de noi, adăugă Celia, aşa că dacă se întoarce de la Paris la timp, s-ar putea să-l vezi din nou.

Pierre chicoti încet.

- De fiecare dată când pleacă, ne întrebăm dacă se va întoarce cu vreo soţie.

- Deci, nu e căsătorit? întrebă Rachel şi în jurul ei se făcu linişte.

-Nu încă, răspunse Pierre. Se laudă că a scăpat de câteva ori şi, oricum, cine ştie? Poate se va căsători cu Ysanne până la urmă. E tutorele ei, îi explică el Rachelei. Fiica unui bancher bogat şi moştenitoarea unei averi fabuloase, cel

puţin aşa se vorbeşte. Lui Lucien i-ar prinde bine o zestre ca asta. Trebuie să bage mulţi bani în casa aia a lui.

Francine se ridică.

- E răcoare. Cred că o să intru, mă scuzaţi.

După ce Francine se îndepărtă suficient, Celia îi şopti lui Pierre:

- Pierre, n-ar trebui să vorbeşti aşa despre Lucien şi Ysanne.

- De ce? întrebă acesta plictisit. N-am făcut niciun rău. Oricum, n-o să se întâmple asta.

- Pe mine nu m-ar deranja dacă s-ar întâmpla, interveni Valentin, aşa aş scăpa de.se opri şi se întoarse spre Rachel. Iartă-ne că vorbim într-una despre prietenii, vecinii şi problemele noastre de familie. Hai să găsim un subiect mai interesant.

îi vorbi entuziasmat despre locurile cele mai interesante din zonă, pe unde ar fi fost bucuros s-o plimbe. Mai târziu, când Rachel era în camera ei, intră Celia.

- E totul în regulă? o întrebă.

- Totul e minunat, răspunse Rachel. Niciodată nu m-am simţit mai bine, înconjurată de atâta lux. Nu mă aşteptam să fie o casă atât de splendidă.

Celia stătea pe un scaun cu o tapiţerie deosebită, cu mânere şi un spătar sculptate cu grijă.

- Şi eu am fost puţin şocată la început şi cred că nici acum nu m-am obişnuit pe deplin. Am venit să te avertizez.oh, probabil o să sune prosteşte, dar...

- Ce anume, Celia? Spune-mi.

- E în legătură cu Lucien. Cumnatei mele, Francine, i-ar plăcea foarte mult să se mărite cu el, dar mi-e teamă că nu se poate aşa ceva.

- Vrei să spui din cauza acelei fete, Ysanne?

- Şi cu asta e o problemă. Doamna Bertelle, bunica lui Pierre, ar dori să aranjeze o căsătorie între o moştenitoare atât de bogată, cum e Ysanne, şi Valentin. Dar Val nu e pregătit să se căsătorească. Abia a venit din străinătate; a fost în Canada, Statele Unite, America de Sud, şi spune că nu va fi de acord cu o

astfel de căsătorie acum. îți spun toate astea, pentru ca în cazul în care te întâlneşti cu Lucien, să nu spui vreo prostie.

- Şi nu cumva s-o supăr pe Francine? o iscodi Rachel.

- Da, asta e foarte important. Se supără atât de uşor că.

- Trebuie să ai grijă în preajma ei, nu?

Celia zâmbi.

- Văd că nu te-ai maturizat doar din punct de vedere fizic, cât şi din punct de vedere al tactului şi al discreției. Felicitări. Somn uşor. Mâine o să încercăm să-ți arătăm împrejurimile.

Multă vreme după plecarea Celiei, Rachel reflectă la cele spuse de sora ei. Dar de unde venea teama aceasta pe care o avea Celia față de Francine? Adormi însă înainte să poată găsi un răspuns la această întrebare. In următoarele trei zile, Valentin îi fu ghid în vizitele în orăşelele vecine şi la două dintre centrele de relaxare pentru care Auvergne era vestit. Celia şi Pierre au dus-o la un restaurant minunat în aer liber din Le Mont Doré, micul orăşel unde Rachel văzuse la sosire acele grădini splendide. Era grozav, pe fiecare stradă era câte ceva interesant, o biserică frumoasă sau diverse magazine şi pe fiecare deal se vedeau ruinele vreunui castel. Rachel zări unul chiar şi pe vârful vecin castelului familiei Bertelle; fusese cu siguranță locuința originală a familiei. Rămăşițele turnului erau îndreptate amenințător spre cer, iar Rachel se întrebă dacă ar fi fost dificil să te urci în vârful lui. Henri, fiul de patru ani al Celiei, fu cel care o intrigă asupra acestei probleme. Se jucaseră toată după-amiaza în grădină, iar acum se aşezaseră pe o băncuță.

- Eşti obosită? o întrebă băiețelul, plin de energie.

- Da, Harry, sunt. Celia o instruise să-i spună Harry, când vorbeau în engleză, şi Henri în franceză.

- Nu va reuşi să vorbească engleza corect, dacă nu învață să pronunțe h-urile, îi spusese Celia surorii ei.

- Sunt atât de puternic, încât aş putea să mă urc pe ruinele alea, continuă băiețelul neostenit.

- Ai mai fost acolo?

-De multe ori. E uşor, spuse el, ridicând din umeri şi avu o sclipire de drăcuşor în privire adăugând: dar n-am voie să mă duc singur.

Mănuşa era aruncată şi provocarea prea atrăgătoare; la început, cărarea prin pădurea din spatele castelului nu fu dificilă, dar cu cât urcau mai mult cu atât era mai abruptă. Harry mergea înainte pe post de ghid, oprindu-se din când în când pentru a o aştepta pe Rachel. Ajunseră într-un final pe un platou unde se ridicau, aproape intacte zidurile vechiului aşezământ. Acum erau acoperite cu iederă şi alte plante cățărătoare. Rachel se odihni bucuroasă la umbra zidurilor după tot efortul depus, dar îl rugă pe Harry să nu se îndepărteze.

- Dacă n-ai voie singur aici, spuse ea serioasă, trebuie să am grijă de tine.

- Da, mătuşico, veni replica în franceză a băiețelului. Eşti aşa de bătrână, în curând o să fii ca străbunica mea, se maimuțări el.

- Dacă va trebui să urc până aici în fiecare zi, sigur o să ajung ca ea, spuse ea, râzând.

Totuşi, peisajul merita din plin efortul depus la urcare. Văi înverzite, podgorii bogate, orăşele pitoreşti, în care se zăreau turlele bisericilor strălucind în soare, şi vârfurile munților ce străpungeau cerul albastru. Deodată, în timp ce admira frumusețea ce i se întindea în fața ochilor, umbra unui bărbat apăru pe zidurile din fața ei. Harry sări imediat:

-Domnule Lucien! strigă el.

Rachel îl privi uşor tulburată şi-i zâmbi. Cei cinci ani trecuseră peste el fără să lase prea multe urme.

-Domnişoară, dacă dumneavoastră aveți grijă de micul Bertelle, vreau să vă sugerez că v-ați asumat un risc foarte mare dacă i-ați permis să urce aici, începu el, vorbind foarte repede în franceză, iar Rachel rămase uimită de asprimea din tonul lui.

- Dacă i-am permis? începu ea, dar se opri, realizând că nu putea da vina pe un copil de patru ani.

- Mă aşteptam ca mama lui Henri să fi ales o guvernantă mai responsabilă.

Era prea mult pentru Rachel. Se ridică, îl luă de mână pe Harry şi-l privi fix pe bărbat.

-In mod cert nu mă recunoaşteţi, domnule Lucien de Fontenac, spuse ea în engleză. Nu sunt guvernanta lui Harry. Este nepotul meu. Eu sunt sora Celiei.

Dacă se aşteptase cumva ca Lucien să înceapă foarte jenat să-şi ceară iertare pentru confuzie, fu curând dezamăgită.

-Imi cer scuze, domnişoară, spuse el politicos, dar distant şi rece.

- Deci nu v-aţi amintit de mine, nu? Ne-am întâlnit la nunta surorii mele.

- Dacă mi-aş fi adus aminte, evident n-aş fi presupus că sunteţi o străină.

Răceala din tonul lui veni ca o palmă. Rachel încercă altă tactică, sperând ca va încălzi atmosfera.

- Harry şi cu mine am venit să explorăm ruinele. Fiind proprietatea familiei Bertelle, presupun că avem voie să facem asta.

Lucien zâmbi pentru prima dată, dar fără bunăvoinţă.

-Trebuie să vă informez că vă înşelaţi. Nu sunt ruinele fostului castel al familiei Bertelle. Este proprietatea familiei Fontenac, a mea.

- înţeleg. Atunci, îmi cer scuze pentru că am încălcat proprietatea. Vino, Harry, trebuie să ne întoarcem.

- Dar domnul Lucien trebuie să vină cu noi, protestă Harry.

- Nu acum. întoarce-te la castel cu.. .mătuşa ta.

Pauza aceea aproape o insultă; de parcă n-ar fi crezut în veridicitatea acelei relaţii. Era furioasă, dar conştientă că trebuia să se controleze, căci era mai greu să coboare poteca acum că Lucien o privea; nu-şi permitea să rişte şi mai ales să-l scape pe Harry şi să cadă. în mod cert, i-ar fi plăcut domnului Lucien ca ea să cadă şi să se lovească. La una dintre cotituri se întoarse să vadă dacă mai era acolo. Stătea drept ca o statuie, însă era cu spatele la ea.

- Monarh al tuturor împrejurimilor, bombăni Rachel.

La castel o găsi pe sora ei în dormitor:

- Am fost pur şi simplu umilită, spuse ea, povestindu-i Celiei cum decursese întâlnirea. Nici măcar nu-şi mai aducea aminte de mine.

Celia zâmbi.

- Doar nu te aşteptai să-şi amintească toate şcolăriţele pe care le-a întâlnit vreodată. Ai crescut şi te-ai schimbat mult în timpul ăsta.

- El nu s-a schimbat prea mult, veni replica surorii ei. Dar în mod cert manierele lui s-au deteriorat.

- E păcat că ai această părere. Probabil că l-ai prins într-o pasă proastă, dar o să ai ocazia să-ți revizuiești opinia. O să vină la cină mâine seară.

- Oh, murmură Rachel, prefăcându-se indiferentă, cu toate că era nerăbdătoare să-l mai vadă o dată pe Lucien, în altă conjunctură.

Celia își aranjă pernele la spate.

- Rachel, vreau să-ți cer o favoare, spuse ea.

- Mie? Ce-aș putea să fac eu pentru tine?

- Sunt însărcinată, spuse Celia repede. Sper să fie o fată, cu toate că Pierre și-ar dori un al doilea fiu.

- Dar asta e o veste minunată! izbucni Rachel, îmbrățișându-și emoționată sora. Când?

- Abia peste cinci luni.

- înțeleg. I-ai spus mamei?

Celia se uită în altă parte.

- Nu. Nu vreau să știe prea devreme.

- De ce nu?

Sora ei se gândi câteva clipe, apoi o luă de mână și spuse:

- Am motivele mele. De asta eu.. .oh, Rachel, crezi că ai putea să stai aici până se naște copilul?

- Dar, Celia.. .n-ai nevoie de mine. Ești înconjurată de lux, ai o casă, un castel de fapt, plin de servitori gata să te ajute cu orice. Ce-aș putea face eu?

- Am nevoie de compania ta. Tu nu știi cum a fost când am fost însărcinată cu Harry. In tot timpul ăla n-am avut voie să mă îndepărtez de castel. Am fost. ca o prizonieră, ăsta e cuvântul. Și am fost păzită tot timpul.

- Dar n-ai vorbit cu Pierre?

- Bineînțeles! M-a liniștit și m-a mângâiat, spunându-mi cât era de important să existe un moștenitor care să ducă numele de Bertelle mai departe și că trebuie să fiu protejată. Voia să spună cât de importantă eram pentru bunica lui, doamna Bertelle. Pierre și Valentin sunt ultimii ei nepoți. Tatăl lor a

murit acum mulți ani, fratele lui a. a murit într-un accident aviatic împreună cu toată familia. Aşa că au rămas doar Pierre şi Val. Val nu pare pregătit să se însoare prea curând, aşa că totul depinde de Pierre şi de mine.

-Dar Francine? întrebă Rachel. S-ar putea căsători în curând.

-Doar moştenitorii pe linie masculină contează aici. Copiii ei n-ar avea acelaşi statut.

- Oricum, n-ai de ce să fii îngrijorată, spuse Rachel veselă. Le-ai oferit deja un moştenitor, pe scumpul nostru Harry, care în curând o să aibă un tovarăş.

-O să fie exact la fel, adăugă Celia mâhnită. Nu voi avea voie să plec de la castel sau să merg oriunde cu maşina. Nici măcar nu voi mai putea participa la treburile zilnice din propria mea casă.

-Dar cu siguranță că nu te vei supune unui asemenea ritual medieval, nu? interveni Rachel, uimită de atitudinea surorii ei.

- N-o ştii pe Francine sau pe formidabila ei bunică. Nu înțelegi de ce trebuie să continuăm acel ritual groaznic în fiecare seară înainte de cină? Ca nu cumva vreunul dintre noi să uite că ea încă este capul familiei. Pierre nu se amăgeşte că ar avea vreo autoritate. E foarte îngăduitor şi nu se zbate în van să schimbe ceva ce nu poate fi modificat. Odată, mi-a spus: "Va fi o zi când bunica nu va mai exista. Până atunci, scumpa mea, trebuie să-i respectăm dorințele sau cel puțin să ascundem atunci când nu ne supunem."

Rachel rămase pe gânduri câteva clipe, apoi spuse:

-Mi-ar plăcea să te ajut, dar nu văd cum pot să fac asta .îți dai seama că nu astea erau planurile mele.

- Ce te opreşte? o întrebă Celia. Ai demisionat, nu mai ai o slujbă. Părinții noştri locuiesc în Noua Zeelandă. Poți să stai aici oricât vrei şi când o să te plictiseşti poți să pleci să bântui după pantofii tăi. Bineînțeles, după ce se naşte copilul, adăugă Celia, privind-o cu drag şi sinceritate.

-Va trebui să mă gândesc. Dar Pierre? N-o să se supere că sora ta stă atâta pe capul lui?

- Va fi foarte încântat, dacă va afla că îmi ții mie companie. Şi-apoi, oricum ne gândeam să angajăm o guvernantă pentru Harry, aşa că poți să petreci câteva

ore pe zi cu el şi-ți vei satisface şi nevoia de independență.

Rachel era încă nehotărâtă.

-Trebuie să recunoşti că e o propunere copleşitoare, spuse ea.

- Doar pentru şase sau şapte luni, se rugă Celia. Ar conta foarte mult pentru mine.

- Spune-mi cinstit, Celia, ăsta e adevăratul motiv pentru care m-ai invitat să-mi petrec vacanța aici?

- Doar pe jumătate. Voiam să te văd. Habar n-aveam că vei renunța la slujba pe care o aveai, dar asta doar mi-a uşurat sarcina. Cel puțin eşti liberă şi n-o să am mustrări de conştiință că ți-am distrus cariera.

- Şi eu va trebui să mă supun aceluiaş regim de prizonierat? o întrebă.

- Oh, nu! Tu vei fi liberă să mergi unde vrei. Doar eu stau în lanțuri, adăugă ea, râzând. Incă nu i-am spus doamnei Bertelle sau Francinei despre noua sarcină, dar o să ghicească în curând. Nu le scapă nimic. Dar nu e nevoie să-mi pun cătuşele înainte de vreme. Aşa că fii atentă, Rachel.

-Lasă-mă să mă gândesc la asta o vreme, spuse sora ei. Nu vreau să iau acum o decizie. Iți spun mâine.

Se gândi la oferta Celiei în timp ce se îmbrăca pentru cină. Oare chiar îi spusese adevărul sau doar o parte din el? Pe de altă parte, puteau fi doar nişte exagerări din partea Celiei. După ritualul dinaintea cinei, Rachel îi urmări mai atent pe cei din familia Bertelle. Pierre părea cel de încredere. Mai voinic şi mai scund decât Valentin, încerca să elimine orice i-ar fi periclitat liniştea vieții. Valentin era mai vioi, cu o privire ageră şi gesturi expresive, gata oricând pentru o nouă aventură. Pe Francine nu reuşea s-o descifreze. Acea grație era doar de suprafață, o mască pentru adevărata Francine. N-o surprindea faptul că Celia, în calitate de soție a primului născut, nu era adevărata stăpână a casei. Işi închipuia că vechile tradiții şi obiceiuri mureau greu când se alătura cineva familiei, iar Rachel era convinsă că pe Celia n-o deranja acest lucru atâta vreme cât viața ei, a lui Pierre sau a lui Harry nu era tulburată. Poate că Celia dădea din când în când câte un ordin, dar Francine era cea care era la conducere. Cu siguranță, spunea că acționează în numele buncii ei, care era capul familiei. Totuşi,

supremația Francinei nu explica în totalitate atitudinea de supunere a Celiei. Ce se întâmplase în ultimii cinci ani cu fata veselă de douăzeci şi ceva de ani care avea propriile ei păreri şi care era capabilă să ia orice decizie, de se transformase în acea femeie supusă şi foarte atentă să nu jignească? Ii zâmbi peste masă. Dacă Celia avea nevoie de un aliat care s-o sprijine în următoarele câteva luni, atunci era foarte bucuroasă să rămână. Şi în plus, va avea astfel ocazia să-i dea o replică lui Lucien de Fontenac pentru atitudinea din acea după-amiază. Astfel, Rachel îi spuse a doua zi surorii ei că-i acceptă propunerea şi, dacă Pierre va fi de acord, va rămâne câteva luni şi va încerca să-l amuze pe micul Harry. Pierre fu complet de acord.

- O idee excelentă! îi spuse el Rachelei. Celiei îi lipseşte familia ei, iar noi suntem foarte încântați să te avem aici.

- Pierre! spuse Celia dulce. Nu-i spune Francinei şi nici celorlați, încă. O să avem suficient timp s-o facem.

Pierre îşi privi soția cu drag şi-i zâmbi:

- înțeleg. Vom păstra secretul până când o să fii pregătită, spuse el sărutând-o, apoi ieşi.

- Ai un soț minunat, observă Rachel.

- Oh, da, suntem foarte fericiți.

- Doar dacă n-ar locui aici şi restul rudelor lui, nu?

Celia zâmbi.

- Asta nu se poate schimba aici. Nu putem să mergem undeva să ne găsim un apartament sau o casă mai mică în oraş, decât bineînțeles pentru vacanță. Pierre are o vilă pe coastă, aproape de Narbonne. Mergem acolo şi stăm câte o săptămână să ne relaxăm.

Rachel era nerăbdătoare să-l întâlnească din nou pe Lucien în acea seară. îşi spuse că se chinuia să arate atât de bine, ca rochia şi machiajul să fie fără cusur, doar pentru a căpăta încredere în ea. Celia îi făcuse cadou o sticluță cu un parfum franțuzesc delicat, iar Rachel îşi atinse uşor zonele din spatele urechilor şi pe încheietura mâinii; nu trebuia să exagereze. Cu toate astea, când intră în camera întunecoasă a doamnei Bertelle îi pieri siguranța de sine şi nu şi-o

recăpătă în totalitate nici când se aprinseră luminile. Deodată, Rachel înțelese ritualul acela înspăimântător. în acest mod, nu numai că doamna Bertelle își demonstra autoritatea, dar scădea din siguranța de sine a celorlalți membri ai familiei, pentru a înăbuși orice dorință de răzvrătire. Rachel fu bucuroasă că luase hotărârea de a rămâne alături de sora ei. Când se făcură prezentările, Lucien nu dădu vreun semn că ar fi întâlnit-o nici cu o zi înainte, nici în urmă cu cinci ani. Ar fi vrut să-i spună că nu se înșelase în totalitate atunci când se grăbise să presupună că era guvernanta lui Harry, căci acest lucru avea să se schimbe, dar era obligată să respecte hotărârea Celiei de a păstra secretul. Un alt oaspete fu Ysanne Duvigny, o tânără veselă de vreo douăzeci de ani, cu niște ochi cenușii zglobii și cu bucle castanii bogate ce-i curgeau în valuri pe umeri.

- Lucien e tutorele meu, îi șopti ea Rachelei, dar nu e foarte sever. Câteodată mi se pare chiar atrăgător, pentru o persoană mai în vârstă, bineînțeles. Ca un aristocrat în drum spre ghilotină.

Pe Rachel o bufni râsul, însă se opri, căci doamnei Bertelle îi displăceau glumele și amuzamentul în general. Dar ideea de a-l încadra pe Lucien de Fontenac în categoria persoanelor mai în vârstă o amuza. Se gândi că avea puțin peste treizeci de ani. La masă, Valentin se așeză lângă Rachel, în timp ce Ysanne îi stătea alături. De mai multe ori, Rachel îl observă pe Lucien privind-o din celălalt capăt al mesei, acordându-i foarte puțină atenție Francinei. După masă, Valentin o însoți pe terasă, enumerându-i diverse locuri pe care ar fi putut să i le arate în următoarele zile.

- Vino să-ți arăt pe unde vom traversa munții.

Rachel se scuză față de ceilalți și-l însoți afară, dar era conștientă de faptul că Lucien o urmărea cu privirea. Câțiva stropi de ploaie începură să picure.

- Plouă! Nu trebuie să te uzi! spuse repede Valentin.

- Nu sunt făcută din zahăr, n-o să mă topesc, răspunse ea.

- Nu ești din zahăr? Nu, dar ești foarte dulce, Rachel, continuă el, privind-o și luând-o de mână.

Stropii de ploaie erau din ce în ce mai mari și deodată parcă cerul s-ar fi rupt în două. Valentin o strigă și o luară la fugă spre casă și când aproape să

ajungă o luă în brațe și fugi restul drumului așa. Ploaia o răcorise, dar obrajii îi ardeau când o așeză jos. Zări imediat expresia nemulțumită a Ysannei și când se întoarse îi observă pe Francine și pe Lucien care o priveau fără să li se citească, însă nimic pe față. Celia încercă să detensioneze atmosfera și-i spuse Rachelei că ar fi bine să-și schimbe rochia dacă era udă. Evadă, recunoscătoare. Ajunsă în camera ei, îmbrăcând o rochie uscată, Rachel se întrebă dacă mai era sau nu cazul să coboare. Gândindu-se că ar fi putut fi considerată drept o lipsă de politețe dacă n-o făcea, coborî, alăturându-se celorlalți. Valentin și Ysanne tocmai plecaseră. Francine îi zâmbi.

-Nu crezi că era mai bine să rămâi în pat? Să nu răcești, spuse ea.

-Oh, o să fiu bine, mulțumesc, îi răspunse. Rochia era doar puțin udă pe umeri.

- Excelent, spuse Francine, dar lui Rachel i se păru că nu i-ar fi displăcut dacă ar fi făcut măcar o pneumonie ușoară.

Lucine zâmbi în colțul gurii:

-De mult nu l-am mai văzut pe Valentin făcând pe cavalerul erou. Aveți un asemenea șarm, domnișoară Murray, încât trebuie să sperăm că vom avea o vară uscată, altfel îl vom vedea pe Valentin alergând cu dumneavoastră în brațe tot timpul.

Rachel simți înțepătura atât din cuvintele, cât și din tonul lui.

- Doar pentru scurt timp sunt aici în vacanță și umbrela e tot ce am nevoie.

Regreta impulsivitatea gestului lui Valentin și în plus se părea că fusese nevoit din această cauză s-o conducă pe Ysanne acasă, pentru că se supărase și trebuia consolată. Rachel înțelese atunci cât de atent trebuia să se poarte în casa familiei Bertelle dacă voia se evite conflictele și ostilitățile.

Capitolul 2

In următoarele câteva zile, Rachel avu grijă să nu accepte prea multe invitații din partea lui Valentin dacă nu erau însoțiți şi de alți membri ai familiei. N-avea rost să creeze disensiuni în familia Bertelle, măcar de dragul Celiei. Aşa că Harry şi mama lui îi însoțiră de mai multe ori, iar Rachel o încuraja pe sora ei să iasă cât se poate de des cât încă mai poate. Micul Harry nu era deloc obositor; în mod clar, fusese deja instruit de bona lui franțuzoaică. Vizita cuviincios bisericile, mânca multe prăjituri şi culegea flori pe care le aranja în mici buchețele: gențiane, anemone, violete. Intr-o seară, la cină, la vreo săptămână de la sosirea lui Rachel la castel, Francine spuse:

-Ai fost şi la Issoire?

-Nu, răspunse Rachel.

-Ne gândeam să mergem mâine acolo, interveni Valentin.

-Minunat, spuse Francine. Ysanne mi-a spus că abia așteaptă să meargă şi ea.

Valentin o privea cu ochi mânioşi.

- Ysanne? Dar ea poate să meargă la Issoire când vrea. Poate să conducă.

-Lucien n-o lasă să conducă pe pantele astea periculoase.

-Dar au şi şofer, de ce nu-l pun pe el s-o ducă?

Francine zâmbi:

-Preferă compania ta, Valentin.

Rachel recunoscu imediat vicleşugul manevrei, nu cumva să rămână singură cu Valentin. Dar oare Ysanne fusese cu această idee? Era mult mai probabil că Francine o sunase şi-i spusese care erau planurile lui Valentin. Pe ea n-o deranja deloc prezența fetei. îi plăcea foarte mult de ea. Ceea ce nu luase în calcul fusese însă faptul că şi Lucien îi va însoți în vizita la Issoire. Era normal ca Ysanne să stea în față, alături de Val, dar asta însemna că Rachel era obligată să stea cu Lucien în spate. Totuşi, în acea zi se purtă altfel. îi arătă o mulțime de lucruri de-a lungul călătoriei şi nu păru deranjat să-i ofere tot felul de informații. Oraşul Issoire fu o adevărată încântare pentru Rachel. Piața centrală, cu formă dreptunghiulară, era înconjurată de case vechi, foarte frumoase, şi în

general arhitectura clădirilor din Auvergne o impresiona.

- Ar fi trebuit să mă apuc de pictură şi desen arhitectural în loc să desenez pantofi, glumi ea, în timp ce stăteau la o măsuţă la o cafenea.

- Pantofi? întrebă Ysanne. Ce anume faci?

- Creez pantofi, îi răspunse, uşor stânjenită, regretând că adusese în discuţie meseria ei, căci simţea privirea lui Lucien, chiar dacă nu-l vedea.

- Rachel are o meserie foarte interesantă, interveni Valentin, ţinându-i partea. Oricine ar putea să creeze rochii, de exemplu, dar pantofi? E o altă poveste, nu?

îi fu recunoscătoare pentru ajutor, dar Ysanne era curioasă în continuare.

- Atunci, eşti aici doar în vacanţă? O să te întorci în Anglia, să mai faci nişte pantofi?

- Nu chiar. Intenţionez să vizitez şi alte oraşe, Milano, Florenţa şi bineînţeles Parisul, ca să studiez modelele de acolo.

- îmi cer scuze, o întrerupse Lucien, cu o înclinare a capului. Am făcut o mare greşeală când am presupus că ai putea fi o simplă guvernantă. Te rog să mă ierţi.

Valentin se întoarse brusc, vrând să întrebe ceva, dar, din fericire pentru Rachel, apăru chelnerul, care-i distrase atenţia. Ysanne schimbă din nou subiectul:

- Lucien, trebuie să organizezi o petrecere din aceea minunată pentru Rachel, cât stă aici. E atâta plictiseală la tine acasă şi nu mă laşi să stau prea mult timp la Paris sau în altă parte.

- Cred că putem aranja ceva pentru domnişoara Murray, spuse el pe acel ton mândru care-i displăcea Rachelei. O să organizăm o cină.

Abia mai putea răsufla de indignare şi spuse:

- Oh, nu trebuie să daţi o petrecere doar pentru că sunt sora Celiei.

- Bineînţeles că nu! spuse el curtenitor, întorcându-se spre ea. O să facem asta pentru oaspetele celui mai apropiat vecin al nostru.

Avea un răspuns pentru toate şi o punea tot timpul la punct!

- Avem suficiente metode s-o distrăm pe Rachel, izbucni Valentin şi se

întoarse spre ea, zâmbind: ce-ai prefera? Un bal? O vânătoare de comori prin temnițe?

Inainte ca ea să poată spune ceva, Lucien interveni sec:

-Ar fi bine să nu deranjați străvechea fantomă.

Replica păru să aibă același efect pe care-l aveau majoritatea asupra Rachelei, iar Valentin schimbă imediat subiectul. Mai târziu, în acea seară, o întrebă pe sora ei:

- Familia Fontenac a fost atât de puternică, încât încă au impresia că pot să ordone tuturor?

Celia zâmbi:

-Acum, Lucien este ultimul Fontenac. Dacă nu se căsătorește, moșia va ajunge la nu știu ce rude îndepărtate și asta va însemna cu siguranță că va fi sfâșiată în tribunale. Probabil că încearcă să-și exercite autoritatea cât mai poate.

-Ysanne i-a sugerat să organizeze un fel de petrecere, continuă Rachel, dar el vorbea de parcă ar fi dat un bal pentru toți zdrențăroșii!

- Un bal! o opri Celia, deodată foarte interesată. Trebuie să-l fi impresionat, Rachel. Se știe că nu face mare lucru pentru Ysanne. O mai ia cu el la Paris din când în când.

- Cum a ajuns să fie tutorele ei? întrebă Rachel. Ysanne n-are părinți?

- Tatăl ei a murit acum câțiva ani, iar mama ei s-a recăsătorit, însă nu prea vrea să audă de fiica ei de când a renunțat la școală. Familia lui Lucien și familia Duvigny, cea a Ysannei, au fost foarte apropiate și cred că e normal ca tatăl ei să-l numească tutore. Fata va fi foarte bogată, cel puțin așa am înțeles. Va moșteni o avere uriașă când va împlini douăzeci și cinci de ani, așa că Lucien trebuie să-i țină la distanță pe cei care umblă după bani.

-E foarte bun pe acest post, veni replic Rachelei. Ar putea să-i oprească pe toți, căsătorindu-se chiar el cu Ysanne.

Celia râse.

-Ysanne ar putea avea alte planuri și nu cred că Lucien ar fi genul care să se însoare pentru bani. Principiile îl opresc să facă asta.

-Aristocratul în vârstă în drum spre ghilotină, murmură Rachel.

-în vârstă?

-Oh, doar am citat-o pe Ysanne, explică ea.

Două zile mai târziu, Rachel, Celia şi restul familiei Bertelle primiră invitaţii cu scris aurit care sunau în felul următor: "Domnul Lucien de Fontenac şi domnişoara Ysanne Duvigny au plăcerea să vă invite."

- Ţin foarte mult la stil cei din familia Fontenac, nu-i aşa? observă Rachel. Dacă tot sunteţi vecini, putea să facă invitaţia la telefon.

-Avem obiceiul să păstrăm un anume stil când vine vorba de astfel de lucruri, se auzi dintr-o dată vocea Francinei, care intrase în cameră fără s-o fi auzit.

Rachel nu comentă nimic, mai mult pentru sora ei. Francine se aşeză pe un fotoliu şi-şi continuă goblenul la care lucra. Deşi acea cameră de aşteptare ce ducea în camera de zi era folosită de toată lumea, Francine reuşea întotdeauna să le facă să se simtă nelalocul lor, ca şi cum ar fi fost nişte intruse. Celia se ridică şi se pregăti să plece.

-Bineînţeles că vei refuza invitaţia, spuse foarte calm Francine, fără să se oprească din lucru şi s-o privească.

Rachel, care o urmărea pe sora ei, interveni iute:

-De ce?

Francine zâmbi, apoi le privi pe amândouă.

-Oh, Rachel, tu poţi merge. Poate că nu te-am distrat suficient, dar noi ducem o viaţă liniştită. Vorbeam cu Celia.

- Şi de ce ar trebui Celia să refuze? continuă Rachel înainte ca sora ei să poată spune ceva.

-Dar e evident. Nu e potrivit să facă astfel de vizite în starea ei.

Celia plecă de lângă uşă.

-Ce e atât de nepotrivit în a avea un copil? La asta te refereai, nu?

Rachel o privi şi o încurajă. Se părea că Celia descoperise curajul de care avea nevoie ca să se impună.

- Dacă nu înţelegi, probabil că n-am cum să te conving, adăugă Francine,

ridicând din sprâncene. Există riscul de a pune copilul în pericol.

- Nu e un risc mai mare ca acela din propria mea casă. Şi aici aş putea să cad şi să mă lovesc. Şi-apoi, invitația îi este trimisă şi lui Pierre. Nici el n-ar trebui să meargă?

- Asta e altceva, hotărî Francine. Pierre o va însoți pe Rachel, desigur.

- Mă aştept ca Pierre să aibă grijă de mine, spuse Celia, mândră şi sigură pe ea. Când el o să-mi spună să rămân acasă, atunci voi face asta.

Francine ridică delicat din umeri:

- Cum vrei, murmură ea, luându-şi iar goblenul ca pe un semn că orice discuție era încheiată.

Insă Celia abia începuse.

- Când l-am avut pe Harry, spuse ea, am înțeles comportamentul vostru dornic de a proteja moştenitorul şi m-am supus acestui prizonierat, dar acum nu mai e nevoie de asta.

Francine zâmbi rece:

- Atunci, va trebui să avem mare grijă de Henri. Asta îmi aduce aminte de altă problemă. Am vorbit cu Pierre şi l-am sfătuit că Henri are nevoie de educație. Nu i se poate permite copilului să continue fără aşa ceva.

- O guvernantă, fu Celia de acord. Am aranjat deja asta cu Pierre.

Francine se încruntă.

- Ați găsit deja pe cineva?

Celia fu cea care ezită acum. Rachel ar fi vrut să-i vină în ajutor, dar ar fi pus-o într-o lumină proastă dacă ar fi intervenit în acel moment.

- Da, am găsit pe cineva, spuse Celia într-un final. Sora mea va rămâne la noi câteva luni.

Francine aruncă goblenul, nervoasă.

- Din câte am înțeles, nu te ocupi cu aşa ceva, spuse ea, privind-o furioasă pe Rachel. Ai vreo pregătire pentru a preda?

- Niciuna, spuse Rachel calm. Dar cred că pot să-l distrez pe băiat cu câteva lecții simple.

- Probabil că nu vei face decât să dăunezi educației copilului, izbucni

Francine.

Rachel zâmbi cu blândețe.

- Nu voi sta aici suficient de mult cât să fac rău cuiva.

- Habar n-ai câte stricăciuni poate să facă un străin ca tine care nu ne cunoaşte tradițiile şi obiceiurile, şuieră Francine şi părăsi repede camera.

Celia răsuflă uşurată şi se trânti într-un fotoliu.

- A plecat s-o informeze pe doamna Bertelle. Acum, marele secret a ieşit la iveală.

Rachel o privi cu admirație:

- Dar a fost minunat modul în care te-ai impus. Nu te va mai putea pune la punct de acum înainte, cu toate că a fost puternică ultima frază. Draga de mine, Celia, ca străină am supărat toți strămoşii familiei.

Celia reuşi să zâmbească.

- Asta e clar. Mi-aş dori ca Francine să fie căsătorită şi să plece la casa ei. Dacă ar fi singură, i-aş face față doamnei Bertelle, dar când sunt amândouă, sunt formidabile.

- Dacă Francine s-ar căsători cu Lucien, şi-ar vârî tot timpul nasul pe aici, exact la fel, nu-i aşa? sublinie Rachel.

- Probabil, fu Celia de acord, mohorâtă. Ii pierise avântul de mai devreme.

- Hai, o încurajă Rachel, să-l găsim pe Harry şi să-l anunțăm că va avea o guvernantă foarte severă.

Cel care se bucură cel mai mult pentru această veste fu Valentin, care o sărută pe Rachel pe ambii obraji.

- Minunată veste! Plecarea ta mă întrista ca un nor de ploaie! exclamă el plin de entuziasm. Acum că vei sta aici o perioadă mai lungă, o să facem o mulțime de lucruri interesante împreună.

- Tu nu lucrezi niciodată? îl întrebă ea. Chiar şi Pierre acordă o bună parte din timp moşiei.

Val zâmbi ştrengăreşte:

- Oh, Pierre nu se supără. Ar prefera să facă totul de unul singur.

- Dar nu e şi o parte din moştenirea ta? Cum te vei descurca şi cum vei şti

ce să faci dacă nu te preocupi din când în când de ea?

- Rachel, ai înclinații de sclav, un defect pe care va trebui să-l corectez. Am fost în Canada, Statele Unite şi America de Sud şi am studiat agricultura şi silvicultura, dar o astfel de viață nu mi se potriveşte.

- Şi atunci, ce vrei să faci? Sclipirea din ochii lui negri o făcu să înțeleagă imediat că pusese o întrebare prostească. Vreau să spun, de ce vrei să te ocupi? adăugă ea repede.

- Ha! Foarte puțini dintre strămoşii mei s-au gândit la asta în sensul modern al cuvântului. Ei şi-au trăit viața din plin.

- Atunci, te mulțumeşti să fii un trântor, care aşteaptă să fie întreținut?

Valentin o luă de mână:

- Oh, o să fii o profesoară foarte rea! Mi-e milă de bietul Henri. Dacă nu-şi învață lecțiile. jap, jap peste mâinile lui!

- Nicidecum! O să învețe de drag, nu de frică.

Rachel înțelese că în preajma lui Valentin trebuia să fie mai atentă la ce vorbea.

La început Ysanne, fu destul de rezervată, chiar distantă față de Rachel, probabil din cauza lui Valentin, dar curând realiză că Rachel era singura fată de vârsta ei care stătea aproape, prin urmare o bună tovarăşă. Lucien era cel intransigent. într-o dimineață, Rachel îl însoți pe Valentin la Clermont-Ferrand şi câtă vreme el fu ocupat cu ceva afaceri, îşi petrecu timpul la cumpărături. Când ieşi din papetărie, dădu nas în nas cu Lucien de Fontenac, care o salută distant.

-O să te apuci să te plimbi prin Clermont fără un ghid? o întrebă ironic.

- Nu chiar. Am venit cu Valentin, dar are o întâlnire de afaceri, aşa că ne întâlnim la prânz.

- Bineînțeles. Trebuia să-mi închipui că Valentin te însoțeşte.

Rachel îl întrerupse:

- Sunt destul de capabilă să mă descurc şi de una singură. Nu e prima oară când mă aflu într-un oraş străin mai mare.

- Poate că nu, dar s-ar putea să ai nevoie de puțin exercițiu înainte să poți

conduce pe drumurile noastre şerpuite, mai ales că voi conduceți pe partea greşită.

Rachel râse.

- De ce tot ce fac englezii e greşit? Şi nu mi-o spune pe aia cu cincizeci de milioane de francezi. O ştiu.

O privi lung şi surâse.

- Vrei să bei o cafea cât îl aştepţi pe Valentin? o întrebă. Sau mai ai şi alte cumpărături de făcut?

Era atât de surprinsă de invitația lui, încât acceptă fără să-şi dea seama.

- Mulțumesc. Am terminat cumpărăturile şi mi-ar plăcea o cafea, dacă ai timp.

Lucien o conduse la o terasă în aer liber şi comandă câte una. Apoi se întoarse cu fața la ea şi o întrebă:

- De ce nu mi-ai spus adevărul?

-Adevărul? repetă Rachel. Despre ce?

- Că stai o perioadă mai lungă la familia Bertelle. Nouă ne-ai spus că te pregăteşti să faci un turneu prin Europa pentru a vedea modele de pantofi, continuă el serios.

- La momentul când m-ați întrebat voi, îi promisesem Celiei că nu voi spune nimic până nu va fi ea pregătită. Ar fi trebuit să spun adevărul şi să încalc promisiunea față de sora mea? răspunse ea, uşor indignată şi roşie în obraji.

- Adevărul e întotdeauna de preferat în fața unei minciuni, spuse Lucien, după ce veni cafeaua.

- Iartă-mă, dar n-am mințit pe nimeni. Incă intenționez să fac acel turneu. Şi încă ceva, ca să nu ai impresia că am spus altă minciună, o să-l meditez pe Harry cu câteva lecții elementare, aşa că poți spune că sunt guvernanta lui. Cu toate că atunci când m-ai acuzat de neglijență față de el, nu eram.

Il privi peste masă şi observă că ochii i se luminaseră şi zâmbetul nu-i mai era ironic, ci unul mult mai blând.

- Ții foarte mult să pui totul la punct, spuse el. Totuşi, trebuie să ştii ceva. Nu-ți va fi uşor să.. .se opri, căci Valentin apăruse de nicăieri.

-Mulţumesc mult, Lucien, că i-ai ţinut companie Rachelei, spuse acesta şi se aşeză şi el la masă. Ce noroc să vă văd de la fereastra de unde bătrânul Montelet vorbea întruna.

Lucien se ridică repede, puse ceva bani pe masă şi se înclină în faţa lui Rachel.

-Trebuie să plec. Acum că ai ajuns, Rachel nu va mai fi singură, spuse el şi plecă.

-Ce-o fi păţit, mă întreb? murmură Valentin, urmărindu-l cu privirea.

Rachel ridică indiferentă din umeri, dar se întreba ce a vrut să spună Lucien. Cum ar fi continuat acea propoziţie? Ce nu-i va fi uşor? Ajunseră la castel la timp pentru ritualul de seară, iar ea se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă unul dintre membrii familiei ar fi întârziat sau ar fi lipsit din salonul doamnei Bertelle? Evident, dacă n-ar fi anunţat înainte. Ce casă ciudată, se gândi ea, sorbindu-şi încet vermutul. Doamna Bertelle aştepta toate omagiile ce se cuveneau unei regine. Deşi era probabil singura formă prin care putea să-şi mai sublinieze autoritatea. în acea seară, Rachel observă că pisica albă a doamnei Bertelle lipsea. De obicei, animalul pufos, pe nume Lafayette, stătea încolăcit pe un scăunel, lângă tronul doamnei. Când se aprindeau luminile, deschidea un ochi verde, se uita la oaspeţi, mişca năsucul roz şi apoi se culca la loc, ca şi cum asistenţa nu l-ar fi interesat.

- Unde e Lafayette? o întrebă încet pe Celia.

- în căutarea unei vieţi mai libere, poate, şopti aceasta cât se putea de încet, totuşi Francine auzi.

- Lafayette a fost dus la veterinar pentru lucruri minore. Nimic serios, spuse ea.

Celia păli, iar Rachel se gândi că remarca ei nu va trece neraportată.

Casa lui Lucien aducea mai mult a castel decât cea a familiei Bertelle. în vreme ce Castelul cu Pini, era o clădire albă, construită simetric, cea a familiei Fontenac era mult mai mare şi avea multe turnuri. Când ajunseră la petrecere, Rachel era deja foarte entuziasmată, iar imaginea acelui castel de poveste sporea efectul. Era bucuroasă că Celia o convinsese să vadă mai multe modele de rochii

ce fuseseră trimise de la o casă de modă din Lyon. Alegerea a fost foarte grea, dar într-un final se hotărâse la una albă cu auriu. Ținuta se încheia cu o pereche de cercei lungi strălucitori, care-i luminau fața, şi o pereche de pantofi făcuți chiar de ea cu toc înalt şi o cureluşă foarte fină ce-i venea peste gleznă, însă ceea ce atrăgea cu adevărat atenția era migala cu care fusese lucrată floarea din sticlă verde şi roz-pal ce-i orna.

- Pentru dans? exclamă Celia. Dacă te calcă vreun împiedicat, îți distruge pantofii.

Rachel chicoti.

- Dacă mă calcă, îmi distruge picioarele, de fapt. Şi cine ar putea fi împiedicatul? Lucien? Nu ştie să danseze?

- Oh, ba da. Totuşi nu e un dansator pasionat, spuse Celia. La fiecare petrecere la care am fost împreună, părea să evite să danseze.

-Poate preferă să stea în colțuri întunecate alături de aleasa sa.

Celia râse, amuzată:

-Poate că în seara asta tu vei fi aleasa şi-ți vei salva pantofii pentru altă petrecere.

Dar înainte de dans, trebuia să se termine masa formată din numeroase feluri de mâncare. Privind splendoarea cu care era aranjată, Rachel avea impresia că era o cină din poveşti. Lumânări lungi în sfeşnice din argint, vaze subțiri în care se afla câte un trandafir galben, aşezate în aşa fel încât să nu obstrucționeze vederea, pahare fine de vin, toate acestea sporeau efectul de basm. Lângă farfuria ei se afla o orhidee şi observă că toate femeile avea astfel de cadouri; unele dintre ele răsuceau între degete un trandafir roz sau galben, iar Rachel avu curiozitatea de a descoperi cui îi pusese Lucien unul roşu, însă nu zări aşa ceva. Francine şi Ysanne aveau la rândul lor câte o orhidee. Acum însă atenția îi fu atrasă de multitudinea aperitivelor care tocmai se serveau; un ansamblu de gusturi şi mirosuri splendide, care ar fi săturat-o, dacă n-ar fi ştiut că urmează încă multe alte feluri pentru care trebuia să se păstreze. Urmară plăcinte umplute cu homar şi trufe, rață umplută şi profiterol cu înghețată. Fiecare era un compliment pentru predecesorul lui şi o provocare pentru

succesorul lui.

-Nu-i de mirare că turiştii vin în Franţa pentru bucătăria de aici, îi şopti Rachel lui Pierre, care se afla la stânga ei.

-Dar uiţi că nu mâncăm aşa în fiecare zi, spuse Pierre încet. Chiar şi la noi acasă, unde se găteşte la fel de bine ca şi la Lucien, în cazul în care nu avem musafiri, masa noastră de prânz e destul de simplă. Câteva felii de salam sau şuncă afumată, o salată mică, poate câteva măsline şi un pahar de vin, poate şi nişte brânză, asta e tot.

Rachel îi zâmbi cumnatului ei; poate că astea erau preferatele lui Pierre, dar de când se afla în casa lui avusese parte de o varietate de feluri de mâncare atât reci, cât şi calde.

-Cât de curând se poate dansa după o astfel de masă? o întrebă Rachel pe sora ei.

Celia zâmbi.

-Lucien va avea impresia că i-ai stricat cina fastuoasă, dacă te-ai apuca să mărşăluieşti spre dans prea devreme.

-Dar n-am de gând să mărşăluiesc, protestă ea. Poate că şi la miezul nopţii va fi prea devreme.

-N-o să te ţinem atât de mult, se auzi vocea lui Lucien. Dar cu siguranţă înţelegi că e o petrecere restrânsă şi unii oaspeţi nu vor vrea să danseze deloc. Pentru ei vor fi alte modalităţi de a se distra. Cărţi de joc sau discuţii şi poate.. .sunetul muzicii care le va aduce aminte de tinereţea lor.

Rachel îl privi atent; înalt, scăldat în luminile serii, nu-i putea vedea expresia ochilor.

- Eşti o gazdă foarte atentă, spuse ea într-un final, realizând cât de lipsite de conţinut erau cuvintele ei. în timp ce se chinuia să se gândească la ceva mai interesant, Lucien încheie:

-O să te anunţ imediat ce începe dansul, apoi zâmbi şi se apropie de un grup de tineri care o înconjurau pe Ysanne.

- Nu te lăsa afectată de manierele lui, spuse Celia, încercând s-o încurajeze, iar Rachel se hotărî să nu lase niciun nor să-i strice întreaga seară.

Francine era pe terasă, scăldată de ultimele raze ale soarelui ce-i luminau fața încadrată de părul castaniu ce se potrivea cu rochia-i aurie. în ciuda frumuseții ei clasice şi a echilibrului de care dădea dovadă mereu, Rachel zărea duritatea ce se ascundea sub această mască. Cu siguranță, era furioasă pe Celia care o sfidase acceptând invitația lui Lucien de a veni la petrecere, dar Rachel credea că era timpul ca sora ei să riposteze. între timp, Ysanne tocmai anunța că sala de dans era pregătită. Rachel se îndreptă împreună cu ceilalți spre cameră, dar Valentin se apropie de ea.

-îmi acorzi primul dans, poate? o întrebă.

-N-ar trebui să începi cu Ysanne? veni replica ei.

-Nu e neapărat nevoie, mai ales că Ysanne şi-a ales deja un partener.

Sala de dans nu era foarte spațioasă, dar toți pereții, exceptând unul pe care se aflau tapiserii, erau acoperiți cu oglinzi, creând astfel un efect de mărire. Viorile porniră, iar Ysanne, alături de un tânăr bronzat pe nume Albert, pluti pe ringul de dans, urmată de Lucien si Francine. Dacă nu era foarte delicat faptul că Ysanne nu începuse balul alături de Valentin, era perfect normal pentru Lucien să facă pereche cu Francine. Dar Val o conducea deja spre restul perechilor, asa că Rachel nu mai avu timp să se gândească la asta.

- Vreau să-mi stai alături toată seara, Rachel, spuse Valentin dulce, iar felul în care îi pronunțase numele în franceză "Ra-chel" făcuse să sune ca o mângâiere.

- De ce? îl întrebă.

- Pur si simplu pentru că nu vreau să dansez cu altcineva.

- Dar dacă eu as vrea să schimb partenerul, asta n-ar conta?

Ii zâmbi trist:

- Se pare că eu nu contez pentru tine. Ce e în neregulă cu mine?

- Nimic, doar că-mi plac schimbările, răspunse ea.

Oftă când se încheie melodia si o conduse la masă.

- Femeile sunt niste creaturi foarte ciudate, vor altceva doar de dragul schimbării.

- Şi ce e atât de gresit în asta? Tu n-ai avut sansa ta să vizitezi Canada si

Statele Unite si pe unde ai mai fost?

Se înclină ironic în fața ei.

- Touché! Să bem un pahar de şampanie în cinstea tuturor schimbărilor ce ne asteaptă.

- După câte am băut, nu pot nici să mă uit la un pahar cu sampanie.

- Prostii!

Un semn subtil din partea lui Valentin si apăru un servitor cu o tavă cu o sticlă de sampanie si două pahare. Valentin toastă si ochii îi străluciră; din acel moment, Rachel începu să fie usor nelinistită. La ce punct ar fi trebuit să oprească acest flirt nevinovat pentru a nu se transforma într-o catastrofă? N-avea dreptul s-o monopolizeze în felul acesta; câțiva tineri care o invitară la dans chiar îşi cerură în mod ironic scuze că i-o răpeau. Totuşi, era uşor dezamăgită că Lucien n-o invitase deloc la dans. Se mânie pe sine însăşi pentru aceste gânduri şi încercă să le alunge, amintindu-şi că Celia-i spusese că nu e un dansator pasionat. în clipa următoare, Valentin o invită din nou, dar Lucien interveni şi aproape îl împinse pe Val la o parte.

-Este totuşi de datoria mea-una foarte plăcută-să dansez cu tine măcar o dată în seara aceasta, spuse el în timp ce pluteau spre ringul de dans.

-Păcat că faci asta din obligație, veni replica ei. Nu era nevoie, aveam suficienți parteneri. Nu stăteam chiar de decor.

- Nu voiam să sugerez asta, spuse el, privind-o nedumerit. Voiai să spui.. .începu el şi-i şopti câteva cuvinte franțuzeşti.

Rachel râse.

-Nu, e o expresie pe care o folosim când ne referim la persoanele care n-au partener de dans. Totuşi acele cuvinte sunau foarte frumos.

-Limba noastră are foarte multe cuvinte frumoase.

-Şi engleza are! protestă ea.

-Majoritatea sunt împrumutate din franceză, spuse el zâmbind.

-Nu e adevărat. Unele dintre cele mai frumoase sunt anglo-saxone.

-Anglo-saxone, repetă el, râzând cu poftă. Asta e doar o altă parte din continent, unde este limba voastră nativă?

-Dar a voastră? Doar provine din latină.

Niciunul dintre ei nu se uita pe unde mergea, iar foarte aproape un alt cuplu se sorbea din priviri, aşa că o coliziune era inevitabilă. Rachel se împiedică, iar în următoarea clipă Lucien o călcă. Se strâmbă de durere şi se îndreptă spre un scaun, scuzându-se.

-Mi s-a rupt cureluşa, bombăni ea şi atunci văzu că şi micuța floare era distrusă, iar pe podea străluceau bucățele roz şi verzi.

-Vino, spuse repede Lucien, luând-o de mână şi ducând-o pe terasă. Examină pantoful şi se sprijini pe un genunchi.

-Nu m-am gândit niciodată că o să joci rolul prințului, spuse ea râzând.

- Nu e un rol care să mi se potrivească, spuse el. Nu, pantoful nu mai stă. Şi văd că şi ornamentul e distrus. Probabil că te supără foarte mult acest lucru, ținând cont de pasiunea ta pentru încălțăminte, adăugă.

-Perechea asta am creat-o chiar eu şi a fost făcută special pentru mine. O privi uimit.

-Cum ar putea o persoană inteligentă să-şi consume energia şi talentul pentru a creea ceva atât de efemer şi inutil în acelaşi timp?

-Asta înseamnă că nu mă consideri o persoană inteligentă?

-Nu asta am vrut să spun.

- Chiar şi aceste lucruri aparent inutile fac plăcere unora şi le creează locuri de muncă altora, continuă ea rece, considerând că n-avea niciun drept s-o judece, mai ales că el fusese cel care-i distrusese pantofii. O privi repede.

- Cu siguranță, dar pantofi cu astfel de ornamente periculoase, oricât de splendide ar fi, duc teoria ta la extrem. Ii examină din nou piciorul. Ai o mică zgârietură, probabil de la un ciob.

- Picăturile alea de sânge probabil că-ți dau multă satisfacție, pentru că-ți dovedesc punctul de vedere, acela de a nu purta pantofi periculoşi. Dar pot să-ți amintesc cât se poate de delicat, având în vedere că tu eşti gazda, că nu m-am călcat singură pe picior. Era cu adevărat furioasă, dar, spre surpriza ei, Lucien începu să râdă.

-Iartă-mă. Eu sunt cel care trebuie să-şi ceară scuze. Dar cred că vei fi o

bună guvernantă pentru tânărul Henri.

-Dacă evit să-l duc la ruine, nu?

-Asta e o cu totul altă problemă. Dar problema noastră de acum este să ne gândim cum vei dansa încălțată doar cu un pantof.

-Cenușăreasa a reușit, spuse ea. Probabil că a zburat acasă în picioarele goale.

-Trebuie să ne descurcăm puțin mai bine, spuse el râzând.

De data asta râse și ea, mult mai relaxată; cine știe, poate era doar un moment ce nu mai avea să vină. Totuși, exact atunci apăru Francine.

-Deci de asta întârziai atât de mult! spuse ea rece.

Lucien se ridică și-și scutură pantalonii:

- Rachel a avut un mic accident, explică el.

- Asta e tot? vru Francine să știe. Am crezut că s-a întâmplat ceva mai grav. Cu siguranță, camerista Ysannei va găsi ceva potrivit pentru Rachel.

- Da, bineînțeles, adăugă Lucien. O s-o chem.

- Nu e nicio problemă, îl opri Francine. O s-o conduc eu în camera Ysannei. Doar n-o să stea aici să probeze pantofi și sandale, ca la magazin.

Ajunseră în camera fetei, iar camerista deschise un dulap uriaș. Rachel probă mai multe perechi, dar niciuna nu i se potrivea ca mărime.

- Probabil că ai piciorul mai mare ca al Ysannei, spuse Francine, sublinind faptul că englezoaicele ar avea picioare mari.

Camerista își aminti de o pereche de sandale joase și i le oferi.

- Mulțumesc, spuse Rachel. Cred că mă descurc pentru restul serii cu astea.

Francine o conduse înapoi spre sala de dans, dar se opri la mijlocul drumului și spuse:

- Lucien e foarte devotat Ysannei.

Rachel se opri la rândul ei și-i privi pe cei doi, care discutau cu alți oaspeți.

- Mi se pare normal, spuse ea, Ysanne e o fată minunată.

Francine se apropie de ea și spuse deodată:

- Spune-mi, care e adevăratul motiv pentru care stai cu sora ta până la nașterea copilului?

Rachel fu uimită cât de directă fusese întrebarea. Se aştepta ca Francine să fi fost mai delicată.

- îi țin companie. Restul familiei noastre e la celălalt capăt al lumii.

- Poate intenționezi să-ți cauți şi un soț? Atunci, cariera ta n-ar mai conta?

Rachel o privi furioasă:

- Nu intenționez să fac aşa ceva!

- Atunci, nu eşti ca sora ta, exclamă Francine.

Rachel nu putu să-şi exprime furia, căci Francine calculase exact momentul când va ajunge în sală şi fu imediat înconjurată de nişte prieteni. Apoi vocea lui Valentin se auzi şi se simți uşurată.

- Ah, Rachel! In sfârşit te-am găsit! M-a speriat cineva care mi-a spus că ai avut un accident.

- N-a fost nimic grav, îl linişti ea. Mi s-a rupt cureluşa de la pantof.

In timp ce Valentin o conducea înapoi în sala de dans, îl observă pe Lucien care stătea acum singur.

- Să sperăm că Valentin va fi un partener mai atent, spuse acesta când trecură pe lângă el.

Rachel zâmbi şi nu spuse nimic, neştiind dacă fusese o simplă remarcă sau dacă avea vreun înțeles ascuns.

Capitolul 3

-Crezi că e cazul să mă apuc de lecții cu Harry? o întrebă Rachel pe sora ei, a doua zi după petrecerea lui Lucien.

-Nu e nicio grabă.

-Nu sunt aşa de sigură, adăugă Rachel. Ar fi bine să încep măcar, altfel în curând o să-mi ceară Francine explicații.

- Nu e problema ei cum îmi educ copilul, spuse Celia repede, apoi căzu pe gânduri. Sau e? Cred că e un alt motiv pentru a fi nesuferită. Probabil consideră că fiind un Bertelle, poate să intervină în orice problemă.

-Un Bertelle care ar vrea să ajungă un Fontenac, observă Rachel sec.

-Mda, fu Celia de acord. Francinei i-ar plăcea să pună mâna pe Lucien şi poate s-ar potrivi, cine ştie?

-Aseară, aproape m-a acuzat că am venit aici să-mi caut un soț. Sau, mă rog nu că am venit pentru asta, dar că ăsta e motivul prelungirii şederii mele aici.

Celia o privi interesată.

- Ce i-ai spus?

- Bineînțeles că i-am spus că nu e adevărat. Oare chiar are impresia că suntem atât de neatrăgătoare încât n-am reuşit să ne găsim soți în Anglia?

Celia chicoti:

- Exact asta crede despre mine. Nici nu mai ştiu de câte ori mi s-a spus că l-am păcălit pe Pierre să se însoare cu mine.

- N-aş spune asta, o tachină Rachel. Intotdeauna au umblat mulți după tine. La mine nici nu se uitau, nici măcar când nu se sincronizau şi apăreau când nu trebuia.

- Acum că ai crescut, lucrurile stau altfel, zâmbi Celia. Poate că Francine are dreptate să fie îngrijorată din pricina ta.

- Atunci ar fi cazul s-o anunțăm că n-am niciun plan cu Lucien.

- Sau cu Valentin? o tachină Celia.

- Nici cu el, spuse ea hotărâtă.

- Cred că se îndrăgosteşte de tine, continuă sora ei.

- Dar nu pot fi învinovățită că l-aş fi încurajat. Sunt pur şi simplu o persoană nouă în viața lui.

Rachel descoperi însă curând că nu era atât de uşor să evite flirturile lui Val, căci atunci când Celia sugeră o plimbare până la Lyon, el se autoinvită.

- Dar vrem să mergem prin magazine, protestă Celia. Doar n-o să stai cu noi o zi întreagă cât alegem mătăsuri!

- Nu mă deranjează s-o aştept pe Rachel, spuse el, aruncându-i o privire provocatoare, pe care ea o ignoră. Şi apoi, aveți nevoie de un şofer. Nu puteți să mergeți până acolo pe jos.

- Cred că Mathieu e liber şi poate să ne ducă el, continuă Celia, indignată.

Francine tocmai trecea prin apropiere şi se opri:

- O să am nevoie de Mathieu aproape toată ziua, mâine.

- Oh, e în regulă, spuse repede Celia. Nu plănuiam să mergem mâine.

Rachel ştia că graba Celiei nu se potrivea cu ceea ce-i spusese mai devreme şi anume să plece pe furiş doar ele două înainte să le ceară cineva prea multe explicaţii. Francine ezită, evident curioasă de planurile viitoare, dar nu mai spuse nimic şi se retrase.

- Atunci, aşa rămâne? Vă duc eu? întrebă Valentin. Mâine, poimâine, când vreţi, dar ar fi bine să rămânem acolo peste noapte, ca să putem vedea şi dansatorii basci.

- în Lyon? se interesă Rachel.

- Da. E o trupă vestită care face un turneu prin Europa şi vor fi în Lyon unde vor avea un spectacol de două zile, săptămâna asta. Aşa că trebuie să vă faceţi timp şi pentru asta.

Celia îl privi amuzată:

- Cred că e o invenţie de-a ta, Val. Când vom ajunge acolo vom afla că a fost săptămâna trecută sau va fi săptămâna următoare, dar tu-ţi vei fi atins deja scopul şi vei spune senin că oricine se poate înşela în privinţa datelor.

Valentin o privi ironic:

- Femeile care n-au încredere când un bărbat le spune adevărul, sunt singurele vinovate pentru că sunt minţite.

Celia îl lovi în glumă.

- Dacă o să rămânem peste noapte, trebuie să vorbesc mai întâi cu Pierre.

Astfel, mica plimbare deveni o excursie în toată regula, se făcură planuri elaborate şi li se mai alăturară Ysanne, Lucien şi de asemenea Francine. Evident, doamna Bertelle află totul, cu toate astea nu avu nicio obiecţie în privinţa plecării Celiei, însă menţionă că Mathieu trebuia să fie la volan.

- Nu vrem să se întâmple vreun accident, spuse ea cu răceală. Iar felul în care conduce Valentin nu e demn de încredere.

Francine totuşi îşi vârî nasul în felul cum erau aranjaţi în maşini, astfel că ea şi cu Celia mergeau cu Lucien, iar Ysanne, Rachel şi Valentin mergeau cu maşina familiei Bertelle condusă de Mathieu, astfel că tânărul ei frate îşi putea împărţi atenţia între cele două fete. Rachel era nerăbdătoare să vadă oraşul şi imediat după prânz, Valentin se pregăti să-i arate împrejurimile.

- Oh, nu, nu cu maşina iar, protestă ea. Am stat pe scaun toată ziua. Vreau să simt că mă plimb.

- Ai dreptate, o întrerupse Lucien. Toate oraşele ar trebui vizitate în acest mod şi cu atât mai mult acesta, dar nu vei putea traversa toate podurile într-o după-amiază.

- Nu, dar nici nu trebuie să le traversezi prea repede, veni replica ei, sperând ca Lucien să nu surprindă aluzia.

- Dar scopul lor este să fie traversate, continuă el.

-Depinde dacă vrei sau nu să ajungi de cealaltă parte, adăugă şi Rachel.

- Ceea ce e vizavi e întotdeauna mai interesant, începu el, dar fu întrerupt de Valentin.

- Ce contează pe care parte eşti, spuse acesta, important e să ajungem să vedem ceva, nu doar să stăm să pierdem vremea aici, discutând.

Din nou Francine îşi etală talentul de a separa grupul.

- Cu siguranță, trebuie să te odihneşti, îi spuse Celiei ca şi cum s-ar fi gândit doar la binele ei. Noi două vom rămâne aici, câtă vreme ceilalți se obosesc prin oraş. Făcu o pauză, apoi spuse: poate ne vei ține companie, Lucien?

Insă Celia, conştientă poate de dezaprobarea surorii ei dacă ar fi cedat prea uşor, protestă:

- Dacă toți merg la plimbare cu vaporaşul, merg şi eu. Pot să mă odihnesc foarte bine şi acolo, nu împing eu barca.

Rachel se întoarse cu spatele şi zâmbi; poate că ăsta era de fapt planul Francinei, să rămână singură cu Lucien, care în mod evident trebuia să rămână acum cu ea. In vreme ce micul vaporaş plutea pe sub numeroase poduri de toate formele şi mărimile, Rachel fu de acord că era cea mai bună metodă de a începe să cunoască oraşul. Valentin nu conteni cu explicațiile şi-i arătă tot ce putu în drum: catedrale, diverse festivaluri ce aveau loc.

-Uite, Celia, spuse el deodată, triumfător. Am avut dreptate când ți-am spus că mâine va avea loc un spectacol al dansatorilor basci. Poți să citeşti afişul. Va trebui să ai mereu încredere în mine, de acum înainte.

Celia râse.

- Chiar şi cei mai buni manipulatori politici pot spune adevărul din când în când.

- Tot timpul sunt festivaluri aici, sau doar la ocazii speciale? întrebă Rachel.

- întotdeauna e câte o ocazie specială în Lyon, spuse Ysanne, care fusese neobişnuit de tăcută toată după-amiaza. Cu prima ocazie în care-l prindem pe Lucien neatent, putem merge la o ghicitoare să ne prezică viitorul, sugeră Rachelei.

- Da, ar fi distractiv, spuse aceasta râzând. Poate mergem chiar la două ghicitoare, ca să vedem cum se contrazic.

- Oh, nu! exclamă Ysanne. Asta ne-ar aduce ghinion. Trebuie să treacă ceva timp înainte să ți se ghicească din nou, aşa ți se poate întâmpla ceva nou ce-ți poate schimba viața.

Rachel căzu pe gânduri câteva clipe, meditând la optimismul din vorbele fetei; prin "ceva nou" cu siguranță se referea la ceva plăcut, dar oare la ce se gândea Ysanne? Dar şirul gândurilor îi fu întrerupt, căci Valentin le zorea să coboare, ca să poată vizita Piața Terreaux, care era plină de porumbei-o miniatură a Pieței San Marco din Veneția.

- Fântâna asta dă tot farmecul, spuse Rachel, apropiindu-se.

- Te porți exact ca un turist, o tachină Valentin.

- Am adus-o pe Rachel aici ca să cumpere mătăsuri, îi reaminti Celia. Tu ai transformat-o într-un turist.

- Oh, puteți cumpăra mătăsuri oricând, spuse el. Acum însă aveți toate bogățiile Lyonului şi istoria lui în fața ochilor.

Rachel găsi după-amiaza foarte plăcută, dar de seara ce a urmat avea să-şi aducă aminte totdeauna. Imediat după cina de la hotel, Valentin a sugerat o plimbare pe străzile vechi ale oraşului. Lucien şi Ysanne i-au însoțit pe el şi pe Rachel, însă, intenționat sau nu, Ysanne şi Valentin au dispărut la un moment dat, lăsând-o pe Rachel singură cu Lucien. Se opriră pe un pod, urmărind ultimele raze ale soarelui ce scăldau străzile.

- Acum se vede, probabil, poezia oraşului, murmură Lucien.

- Am crezut că o să tratezi Lyonul ca pe un oraş rival al iubitului tău Auvergne, îl tachină ea.

- Bineînțeles că e un rival! Dar trebuie să ai respect pentru rivalii merituoşi. Nu crezi asta?

- Ba da. Intotdeauna pot descoperi părți pozitive ale inamicilor mei.

Lucien se sprijini de parapet şi zâmbi sceptic:

- Mă surprinde să spui că ai inamici.

- Bine, poate nu inamici, cât persoane care au alte păreri, să spunem.

Se plimbară o vreme pe străzi, cu Lucien pe post de ghid.

- Ziua aş putea să-ți arăt traboules, spuse el. Sunt coridoare construite pe sub clădiri, ce fac legătura între străzi.

- Deci, se construiau pasaje pietonale cu mult înainte să ne gândim noi la ele, spuse ea veselă.

- Nu-s locurile cele mai bune unde ai vrea să-ți întâlneşti inamicii.

- Cunoşti Lyonul foarte bine, nu-i aşa?

- Am petrecut destul de mult timp aici.

Soarele apusese de mult şi se lăsase întunericul până ajunseră înapoi la hotel. Celia se culcase, dar Francine era cu ochii-n patru.

- Valentin şi Ysanne au fost foarte îngrijorați când ați dispărut, spuse ea tăios. Se temeau că v-ați pierdut.

Lucien o privi cu răceală.

- Cred că mă descurc suficient de bine sau măcar la fel de bine ca Valentin, spuse el.

- Am văzut câteva părți foarte frumoase ale oraşului vechi, spuse Rachel repede, încercând să liniştească apele.

- Lucien e un ghid foarte bun, dacă are chef de compania cuiva, izbucni Francine. Poate n-ar trebui încurajat să umble hai-hui.

Cu toate că nu țipa, Francine părea pe punctul de a exploda. Avea în continuare masca de politețe şi zâmbea iritată. Când le spuse noapte bună, Rachel ştiu că Francine avea impresia că se separaseră intenționat de ceilalți doi în timpul plimbării. In dimineața următoare, Francine nu le însoți pe Celia şi pe

Rachel la cumpărături, dar Ysanne fu încântată s-o facă. Rachel fu surprinsă, pentru că în loc să vină cu ele, ar fi putut profita de Lucine şi Valentin s-o ducă unde ar fi vrut.

- Ador mătăsurile, mărturisise Ysanne. Chiar şi atunci când nu cumpăr îmi place să le văd si să le ating.

-Oh, îmi place această atitudine pozitivă, spusese Rachel, râzând.

Materialele erau minunate: mătase fină, catifea, brocart. Rachel era uimită de varietatea ofertei, a culorilor si, aşa cum afirmase Ysanne, a texturilor.

- Materialul acela verde îți face ochii ca smaraldele, spuse Ysanne. Şi uite pe acela cu galben, portocaliu si maro, ți se potriveşte.

Celia alese un material din brocart albastru care-i punea în evidență culoarea părului şi a ochilor, apoi spuse:

-Hai, Ysanne, alege-ți şi tu ceva drept cadou, asta dacă n-ai venit cu un braț de rochii de la Paris.

- Oh, întotdeauna e loc pentru încă o rochie, spuse ea zâmbind şi atingând un material cu alb si roz, vesel.

După ce dădură comanda, Celia le arătă cataloage cu diverse modele de rochii potrivite pentru fiecare tip de material.

- E uşor să alegi un material şi un model, dar cine se va încumeta să taie splendorile astea?

-Oh, o să chemăm la castel croitoreasa, spuse Celia, dar prefer să am o idee de cum va arăta modelul.

Pentru Rachel, fu o altă ocazie în care realiză luxul şi stilul de viață confortabil în care trăia sora ei. Acum, creatoarea de modă venea direct la ea acasă; trecuseră vremurile când Celia îşi cumpăra ceva de la magazinul din colț.

Dansatorii basci susținură spectacolul în parcul Tête d'Or, pe o scenă ansamblată special pentru această ocazie, iar datorită lui Valentin avură locuri bune. Spre surprinderea lui Rachel, Lucien nu-i însoți.

- Are nişte afaceri de rezolvat, explică Francine. Lucien n-are întotdeauna timp pentru astfel de frivolități.

-Poate că el i-a mai văzut, dar pentru mine totul e nou, veni replica lui

Rachel.

Valentin se aşeză repede între Rachel şi Ysanne. Dansatorii erau minunați în costumele lor colorate, iar Rachelei i se păru că aduceau mai mult cu stilul spaniol decât cu cel francez, dar în definitiv erau vizibile ambele influențe.

- După cină, promise Valentin, o să mergem să vedem reconstituirea luptelor între corăbii.

- Dar trebuie să mergem şi la târg şi la spectacolul de păpuşi, protestă Ysanne.

- Vom avea timp pentru toate, dacă vei avea puțină răbdare, draga mea Ysanne, o linişti el.

Toată bătălia ce se dădea între corăbii părea foarte realistă; se trăgeau cu tunuri în dimensiuni naturale, pânzele erau sfâșiate, iar marinarii în miniatură se prăbuşeau în apă şi se scufundau.

- Ce cheltuială enormă trebuie să fie să construieşti în fiecare seară alte vase! spuse Rachel.

- Oh, probabil că sunt făcute din carton, menite să dureze o oră, două, apoi destinate pierzaniei, comentă Lucien, care se afla în dreptul ei.

Mai târziu, când toată lumea, cu excepția Celiei, urmărea spectacolul de păpuşi, Ysanne îi şopti la ureche:

- Asta e şansa noastră. Hai să găsim o ghicitoare. Am văzut una puțin mai încolo.

Rachel o urmă în tăcere şi se îndreptară spre cortul colorat al "Doamnei Victoria" care privise viitorul multor regi ai Europei şi multor nobili americani. Ysanne chicoti:

- Intră tu prima, şi aproape o împinse înăuntru, în cortul întunecat.

Se vedea doar o mică luminiță albastră.

- Domnişoară? se auzi o voce din întuneric.

Rachel ezită.

- Ia loc, te rog, se mai auzi.

Apoi, la lumina lămpii albastre, Rachel văzu fața unei femei incredibil de bătrâne şi-i întinse mâna dreaptă.

- Stânga mai întâi, murmură bătrâna.

După o pauză ce-i păru Rachelei că ține o veşnicie, femeia începu pe un ton ciudat ca şi cum ar fi vorbit în virtutea inerției:

- Văd două râuri, două dealuri, doi bărbați. Râurile şi dealurile sunt din Lyon, cei doi bărbați nu. înțelegi?

Deşi îi vorbea într-o franceză cu accent puternic, Rachel reuşea să țină pasul cu ea.

- între cei doi bărbați, continuă femeia, văd un drum întunecat. Unul dintre ei stă în lumina soarelui, celălalt aşteaptă în umbră. Văd şi o femeie care are capul de foc. Nu-ți este prietenă şi va trebui să fii atentă. Apare un secret şi când vei afla despre această ciudățenie, va trebui să ai mare grijă, căci vei fi în pericol. O să te îndrepți spre bărbatul luminat de soare, dar ți-ar fi mai bine dacă l-ai alege pe cel din umbră. Asta e tot ce văd.

Rachel îi mulțumi, îi dădu cei zece franci pe care-i datora şi ieşi din cort. Ysanne nu era de găsit. Porni într-o direcție apoi se întoarse, încercă să-şi amintească exact locul unde se ținea spectacolul de păpuşi, dar după câțiva metri printre chioşcurile colorate realiză că se rătăcise. Nu era nimic grav. Putea să ajungă şi singură la hotel, putea să ia un taxi în cel mai rău caz. Se îndreptă spre chei, sau cel puțin asta credea că face, dar nimeri în alt târg. Vânzătorii tăbărâră pe ea s-o ademenească, dar îi refuză. Apoi, deodată, cineva o prinse puternic de mână, iar ea se împotrivi, refuzând să fie maltratată în felul acela.

- Mulțumesc, dar nu vreau.. .începu ea în franceză, apoi se întoarse şi dădu nas în nas cu Lucien, care era mai mânios ca niciodată.

- Ce faci aici? şuieră el.

- Nu mă rătăcisem, îl întrerupse ea hotărâtă, puteam să mă întorc şi singură.

- Crezi? Târgurile nu sunt locul cel mai potrivit să umbli de una singură. Sunt convins că e la fel şi în țara ta. Vin tot felul de ciudați la târgurile astea.

Rachel nu mai spuse nimic şi se lăsă condusă printre standuri până la chei, la o cafenea în aer liber. O privi încruntată pe Ysanne care stătea relaxată de vorbă cu Valentin, dar evident nu putea spune nimic acum, de față cu toată

lumea.

- Oh, ne-ai prins din urmă, spuse Celia, încercând s-o acopere, iar Rachel îi fu recunoscătoare pentru asta.

- Da, m-am oprit să mă uit la nişte lucruri, murmură ea cu jumătate de gură.

Francine zâmbi ironic, nu spuse nimic, dar Rachel ştia că era conştientă de faptul că Lucien fusese nevoit să plece să caute membrul lipsă. Abia în holul hotelului reuşi s-o întrebe pe Ysanne ce se petrecuse:

- M-ai lăsat acolo, o acuză Rachel.

- Nu e adevărat. N-am vrut să aştept cât stăteai acolo cu doamna nu-ştiu-cum şi m-am dus la altă ghicitoare din apropiere, dar când m-am întors nu mai erai, plecasei. Dar, ce ți-a zis baba?

- Mi-a spus o ghicitoare despre două râuri şi două dealuri, spuse Rachel, evitând să-i spună şi despre cei doi bărbați. Viitorul tău cum sună?

- Trei soți, iar unul dintre ei e un monstru cu două capete. Sau cel puțin asta cred că mi-a zis.

- Prostii! exclamă Rachel.

- Ce prostii îți spune Ysanne? întrebă Valentin deodată.

- Bârfe de-ale fetelor, spuse Rachel, râzând.

- Probabil că Ysanne îmi dezvăluie toate păcatele, continuă Valentin.

- Nicidecum, dragul meu Val. Ar dura prea mult, adăugă Ysanne.

A doua zi, în drum spre castel, Rachel se nimeri în maşina lui Lucien doar cu Celia. El nu pomeni nimic despre incidentul din seara precedentă, dar era evident că o privea ca pe o fetiță prostuță care-i încurca pe ceilalți.

- Trebuie să mai vizitezi Lyonul cât stai aici, spuse Lucien.

- Da, mi-ar plăcea, spuse ea încet. Data viitoare o să-mi iau o hartă. Aşa n-o să mă rătăcesc.

O privi aproape cu răutate:

-Nici măcar o hartă cu toate străzile nu e de folos nesăbuiților, exclamă el.

- N-o certa, Lucien, interveni Celia. Mie şi Rachelei ne place să

descoperim de unele singure multe lucruri. Aşa am fost crescute, să fim independente, nu legate de fusta mamei.

Rachel îi zâmbi cu drag surorii ei. Oare Celia ar mai fi spus acele cuvinte dacă ar fi fost prezentă şi Francine? Sau poate că era o perioadă în care Celia se afirma şi-şi susţinea punctele de vedere. Faţa lui Lucien se îmblânzi.

-Data viitoare, dacă voi avea permisiunea de a-ţi fi ghid, adăugă el sec, poate îţi voi arăta fabricile unde se prelucrează ornamente din aur şi argint şi războaiele de ţesut.

- Auzeam zgomotul de la războaie peste râu. Mi-ar plăcea să văd fabricile.

-S-ar putea să fie şi în Lyon fabrici de pantofi, continuă el.

-Vrei să mă ademeneşti? întrebă ea, surâzând.

-Oh, lui Lucien i s-a părut întotdeauna amuzant că cineva trebuie să muncească la propriu pentru a-şi câştiga existenţa, spuse Celia înainte ca el să răspundă.

-Nu e adevărat, protestă el. Şi eu muncesc frecvent, la fel de mult ca şi angajaţii mei.

-Asta e altceva. Tot ce faci tu e să te plimbi pe moşie şi să dai ordine oamenilor.

-E mare? se interesă Rachel? Ce cultivi?

Lucien râse cu poftă.

-Ce cultiv? Castani şi struguri, porumb şi copaci, nutreţ pentru vite ca să putem avea producţie de brânză mare. Văd că n-ai idee despre moşiile din Auvergne. Când vei avea timp şi vei lua o pauză de la lecţiile cu Henri, trebuie să mă laşi să-ţi arăt proprietatea.

Rachel îi mulţumi şi imediat o bufni râsul:

-O metodă eficace de a-mi aminti că ar fi cazul să încep să mă ocup de nepotul meu şi nu să umblu hai-hui să vizitez oraşe.

- Cariera lui Harry nu va avea de suferit din cauza câtorva lecţii de aritmetică pierdute, o asigură Celia.

Chiar şi aşa, Rachel se gândi că era timpul să se apuce de lecţiile băiatului sau se va trezi cu Francine pe cap, cerându-i să-i explice de ce era neglijată

educația copilului. După ce o consultă pe Celia, Rachel făcu un plan al lecțiilor care cuprindea citire în franceză şi engleză cu ajutorul unor cărți cu desene şi mare parte din timp petrecut pentru joacă, însă una constructivă: desen, modelaj şi chiar dezvoltarea pasiunii lui Harry pentru inginerie.

- Sper că atunci când va avea o guvernantă profesionistă să nu se uite strâmb la metoda mea şi să-l pună pe bietul Harry s-o ia de la capăt, îi mărturisi Rachel surorii ei.

- N-o lua chiar atât de în serios, o sfătui Celia. Harry e doar scuza mea pentru a te putea ține aici. Tu ştii foarte bine care sunt adevăratele motive.

Lecțiile fură programate să țină câte două ore în fiecare dimineață, însă de foarte multe ori erau întrerupte de apariția de multe ori inoportună a lui Valentin, care descoperea că n-avea ce face în acea perioadă. La început, Rachel nu protestă, dar în curând Harry descoperi că neatenția mătuşii lui însemna un moment de respiro pentru el. Cartea sau pensulele dispăreau şi băiețelul revenea la vreunul dintre proiectele lui. Când vizitele lui Valentin deveniră mai dese, Rachel încercă delicat să-l descurajeze.

- Eşti prea serioasă! o mustră el, dar o ținu în continuare de mâini. Când încercă să se retragă, n-o lăsă.

- Incerc doar să fac ce am promis, ca să pot sta cu Celia.

- De ce Dumnezeu îți trebuie un motiv ca să stai aici? întrebă el, privind-o cu drag. Aş fi încântat să te avem aici până când Henri ar fi pregătit de facultate.

Rachel râse.

- Oh, prostii! Bietul Harry! De parcă aş putea să mă ocup de educația lui până atunci!

- Dar eşti suficient de capabilă să mă educi pe mine, veni replica lui Valentin, care se apropie de ea. Inainte să vii, nu ştiam nimic important. Da, câte ceva din istorie, literatură, limbi străine, dar nimic din ce e cu adevărat important în viață. M-ai vrăjit, Rachel. în sfârşit, ştiu ce vreau de la viață.

Rachel încercă să i se opună, dar el o prinse în brațe.

- Valentin! protestă ea. Val. nu reuşi să-l evite, iar el o sărută cu pasiune.

îl împinse într-o parte, moment în care o zări pe Francine, stând

triumfătoare lângă uşă. Intră liniştită în cameră, în timp ce Rachel îşi aranja părul, încercând să-şi revină.

- Văd că Valentin te ajută cu lecțiile pentru Henri, spuse ea ironic, uitându-se la băiețelul care era prins cu noul lui proiect.

în ciuda stânjenelii Rachelei, Valentin era foarte relaxat. Probabil nu era ieşit din comun ca cineva să dea peste el în timp ce flirta cu vreo fată, dar Rachel era convinsă că Francine aşteptase exact acest moment. Aceste suspiciuni îi fură confirmate când află mai târziu în acea zi că doamna Bertelle dorea s-o vadă.

-Trebuie să fac prezența! se gândi Rachel în timp ce-şi schimba rochia şi se pieptăna, pregătindu-se pentru interogatoriu.

Spre surprinderea ei, nu fu dusă în obişnuita camera întunecoasă, ci într-o cameră plăcută şi luminoasă care avea ferestrele spre grădină. Bineînțeles că Francine era în cameră, dar ieşi imediat.

-Bunica mea preferă să vorbească în franceză, dar dacă nu te descurci, o să mă cheme imediat una dintre cameriste, spuse ea înainte să părăsească încăperea, zâmbind politicos încât orice necunoscător ar fi crezut că era un gest drăguț. Dar Rachel ştia că nu e aşa.

- N-am avut ocazia să te cunosc prea bine, începu doamna Bertelle când rămaseră singure, dar Francine mi-a spus că ai ajuns să faci parte integrantă din casa noastră.

Cum ar trebui să iau această remarcă? se întrebă Rachel. Vrea să spună că mă port de parcă aş fi în casa mea?

-Mi-a făcut o mare plăcere să-mi vizitez sora, doamnă, spuse ea tare.

-Bineînțeles.

Făcu apoi o pauză destul de mare, iar Rachel consideră că n-ar trebui s-o întrerupă.

- Suntem foarte bucuroşi să te avem aici, continuă doamna Bertelle, uitându-se pe fereastră, ca tovarăşă pentru sora ta, cu toate că vom avea mare grijă de ea în următoarele luni.

- Da, doamnă. Se întreba dacă nu cumva i se spunea să se întoarcă acasă cât

mai repede.

- Sunt, totuşi, câteva planuri de viitor pentru familia noastră. Valentin se va logodi în curând cu Ysanne. Rachel dădu încet din cap.

- E posibil să nu fi ştiut asta? continuă doamna Bertelle. Fata zâmbi:

- Nu m-am preocupat de problemele familiei, răspunse ea încet. Fericirea surorii mele este ceea ce mă interesează, dar vă asigur, doamnă, că nu mă voi implica şi nici nu voi încerca să dau peste cap niciunul dintre planurile vreunuia dintre membrii familiei.

Bătrâna surâse şi o bătu părinteşte pe mână.

- Am înțeles. Acum că ştii despre ce e vorba, nu-i vei distrage atenția lui Valentin de la viitorul ce-l aşteaptă.

- Nici până acum n-am încercat să fac asta, protestă timid Rachel.

- Desigur. Dar amândoi sunteți tineri, iar el este un bărbat atrăgător, poate diferit de cei pe care erai obişnuită să-i vezi.

Vocea şi expresia pe care o avea când spunea asta erau atât de binevoitoare, încât nu-i venea să creadă că este insultată. Era cel mai delicat mod cu putință de a o pune la locul ei.

- O să încerc să rețin tot ce mi-ați spus, doamnă, spuse Rachel calm, cu toate că furia şi indignarea îi mocneau în suflet.

- Mi-a vorbit de parcă l-aş fi încurajat pe Valentin să se poarte aşa şi să flirteze cu mine! i se plânse ea mai târziu Celiei.

Aceasta zâmbi.

- Poate ar fi trebuit să fii mai atentă. Aici, casele nu sunt ca cele din Anglia. Acasă, un astfel de incident ar fi fost uitat foarte repede, dar aici, toți trăiesc toate momentele mult mai intens. Asta mi s-a părut foarte greu la început. Nu-mi dădeam seama cum astfel de mici evenimente puteau avea nişte consecințe copleşitoare.

- Presupun că de asta te pleci atât de mult în fața lor! o acuză Rachel.

- Din moment ce am ales să mă mărit cu Pierre, am fost de acord să-i accept şi familia. Nu puteam face altceva. Aşa că am căutat să fim cât mai fericiți. Şi sper că e şi el la fel de fericit. Rachel se îmblânzi.

-Da, Celia, te-ai adaptat minunat aici şi poate că nu puteai face altceva. Dar eu nu sunt legată de locul ăsta.. .sau cel puțin doar pentru o perioadă scurtă de timp.

-N-o să pleci, nu? o întrerupse Celia, palidă.

-Nu, bineînțeles că nu, spuse ea cald. Am vrut să spun că aş putea sta şi un an întreg, cu toate că nu vrei să stau pe capul tău atât de mult, şi tot pot să plec. Voi fi liberă să plec oriunde vreau. între timp, domnul Valentin nu va primi niciun fel de încurajare din partea mea. încă o privire din aceea şi-l voi plesni. Celia râse cu poftă:

- Oh, nu! O astfel de violență nu va face decât să-i sporească interesul. Nu vrei să-l provoci în felul ăsta. încearcă să fii indiferentă. dacă poți.

îi aruncă o privire iute surorii ei:

-Asta e o provocare pentru mine? Pot să rezist farmecelor lui Valentin foarte uşor. E adevărat, că i se permit multe şi străluceşte în casa asta, dar.se opri şi-şi aduse brusc aminte de vorbele ghicitoarei:"unul stă în razele soarelui, celălalt e în umbră."

-Da, Rachel? Dar ce? o readuse Celia cu picioarele pe pământ.

-Dar n-avem nevoie de el, adăugă ea.

Era totuşi tulburată şi în pat încercă să-şi aducă aminte ce-i mai spusese acea ghicitoare din Lyon. Bineînțeles, dacă unul era luminat de razele soarelui, celălalt va fi în umbră. Zâmbi ironic, gândindu-se că erau doar nişte prostii. Pur şi simplu lăsase atmosfera ostilă plină de false loialități şi emoții ascunse de la castel s-o influențeze. încercă să se gândească la Celia, apoi la micul Henri şi încercă să ticluiască noi idei pentru a-l amuza pe băiețel, dar în spatele tuturor acestor gânduri, se ascundea în continuare o întrebare: cine era bărbatul din umbră?

Capitolul 4

A doua zi dimineață, Rachel realiză că cel mai bun plan era să-şi concentreze atenția asupra educației lui Harry. Dacă reuşea să-l facă pe Valentin să înțeleagă că n-avea voie s-o întrerupă în timpul lecțiilor, cel puțin ar fi putut spune că-şi folosea timpul într-un mod util şi nu pentru a se interpune în planurile familiei Bertelle.

- Harry e atât de creativ, îi spuse Celiei, încât trebuie încurajat. Putem face o mulțime de lucruri pe lângă desen sau citit.

- Singurul lucru după care e înnebunit sunt maşinăriile lui, spuse Celia. Pierre i-a cumpărat de Crăciun tot felul de lucruri de construit şi de atunci nu se mai uită la nicio altă jucărie.

- Oh, o să aibă timp suficient pentru ele, dar o să vedem dacă-i putem lărgi orizontul.

Celia o luă de mâini:

- Mi-e puțin ruşine, scumpo. Presupun că dacă m-aş fi căsătorit cu un bărbat mai sărac şi aş fi locuit în suburbii, mi-aş fi petrecut mai mult timp cu Harry. Intr-o casă ca asta, totul pare mult mai distant.

- Nu-ți face griji, o linişti Rachel veselă. O să-l transformăm pe Harry în geniul invențiilor din Auvergne!

Hotărâră să meargă la Clermont-Ferrand să-i cumpere băiețelului rechizite pentru că, deşi Celia se învățase să comande orice şi să aştepte să sosească acasă, Rachel protestase, spunând că aşa se pierdea toată distracția.

- Ar trebui să-l lăsăm pe Mathieu să conducă, altfel va fi scandal, o avertiză Celia.

- Da, sigur, spuse repede Rachel, pentru că nu era nerăbdătoare să conducă ea pe pantele acelea periculoase. Trebuie să-i cumpărăm lui Harry un aparat simplu de fotografiat şi să-l lăsăm să facă singur poze.

Băiețelul fu teribil de încântat să examineze aparatele; avea deja o experiență în acest domeniu, pentru că tatăl lui avea un astfel de aparat profesional, dar ideea de a avea unul care să fie doar al lui îl făcea să fie foarte mândru.

- Sper să reuşesc să citesc instrucțiunile, murmură Rachel. Altfel va trebui să-mi citeşti tu sau Pierre.

Pe la prânz, în timp ce se urcau în maşină, Celia spuse din senin:

-Am aranjat să luăm masa cu Lucien.

-Cu Lucien? Unde, aici sau acasă?

-Aici, bineînțeles. Vine foarte des în Clermont-Ferrand şi m-am gândit că am putea să ne întâlnim.

Rachel era uşor tulburată, cu toate că nu-şi dădea seama din ce cauză. Se întreba dacă Celia programase această întâlnire în aşa fel încât Valentin să nu fie de față. Lucien îi aştepta la restaurant şi pentru prima dată, privirea lui era caldă şi primitoare.

-Sper că nu te facem să întârzii la vreo întâlnire de afaceri importantă, bombăni Rachel.

- Ce poate fi mai important decât viitorul lui Henri? veni replica lui Lucien, zâmbind.

-Oh, deci ştii totul despre micile noastre planuri? E clar că nu voi putea fi niciodată o guvernantă tradițională pentru vreun copil.

-Dar nu te-ai pregătit pentru o astfel de carieră, îi aminti el, privind-o pe deasupra meniului. Poate copiii neortodocşi au nevoie de tratament special.

Henri, atent, prinse din zbor cuvântul "ortodox" şi întrebă imediat ce înseamnă. Trei fețe zâmbitoare îl priviră cu drag, dar Lucien răspunse mai repede în franceză:

-După reguli, rigurozitate.

Un zâmbet de drăcuşor lumină fața băiețelului.

-Asta înseamnă că Rachel n-are reguli, spuse el triumfător.

-Poftim! Uite în ce groapă m-ai aruncat! exclamă ea, întorcându-se spre Lucien.

-Una pe care singură ți-ai săpat-o, nu-i aşa?

Prânzul decurse foarte plăcut, iar Rachel fu uşurată să descopere ce gazdă plăcută era Lucien. In drum spre casă, trebui să admită că, oricât de plăcute ar fi fost cumpărăturile, ziua fusese înveselită de întâlnirea de la prânz.

- Lucien a fost într-o pasă foarte bună, comentă Celia când rămaseră singure.

-Niciodată nu știu cum să-l iau, o întrerupse Rachel. E ca un arici, orice poate să-l enerveze.

-Oh, te înșeli! spuse repede Celia. Poate că e mai ursuz, dar foarte rar se supără.

Rachel își aminti scena din târg la Lyon, când se supărase cu siguranță că ea se pierduse de grup. Dar nu povestise nimănui acest incident, așa că acum n-o putea contrazice pe Celia. Cu toate că avea acordul din partea Celiei și a lui Pierre, metodele educaționale mai puțin tradiționale pregătite de Rachel se loviră de opoziția Francinei și chiar a doamnei Bertelle.

- Henri o să involueze, spuse Francine într-o dimineață când intră în camera băiețelului, unde el și cu Rachel pictau farfuriile ca pe ceasuri sau busole.

- Ce este atât de rău în a învăța să citească ceasul sau punctele cardinale? veni replica Rachelei, sigură pe ea, știind că părinții copilului erau de acord.

- Iar camera asta nu e potrivită pentru astfel de activități murdare, continuă Francine, ignorând ce-i spusese Rachel. Menajerele se plâng de faptul că trebuie să curețe vopseaua și apa vărsată pe jos.

-Cu siguranță, vom găsi în castel o cameră potrivită pentru ca Henri să se poată exprima. O să-l întreb pe Pierre.

Francine privi cu ochi mari această sfidare, dar nu spuse nimic și ieși valvârtej din cameră. Henri termină de pictat ceasul, apoi spuse:

-Ai supărat-o pe mătușa Francine.

-Poate că așa e, spuse Rachel, ușor dezamăgită, regretând că nu fusese mai diplomată.

-Mătușa Francine nu mă place, continuă Henri.

- Prostii, Harry, îl contrazise Rachel. Doar că are alte păreri despre copii.

Vreo două zile mai târziu, doamna Bertelle îi spuse Rachelei:

- Am vorbit cu Pierre despre educația băiatului. A fost de acord cu mine că sunt necesare serviciile unei guvernante profesioniste cât mai curând.

Oh, dragă, ştiu că ţi-ai dat toată silinţa, mai spuse ea, întrerupând-o pe Rachel care voia să protesteze, dar acest tip de amuzament nu reprezintă o educaţie.

Rachel tăcu în faţa acelei încăpăţânări, doar clătină uşor din cap şi-i dădu dreptate. Dar, cu prima ocazie, îl întrebă pe Pierre dacă era într-adevăr cum spunea doamna Bertelle.

- Nu e adevărat. De fapt, i-am spus că pentru cel puţin şase luni te vei ocupa de Henri. Va avea suficient timp după aceea să-şi continuie studiile într-un cadru mai formal. în definitiv, abia a împlinit patru ani.

- Şi e la vârsta cea mai creativă, adăugă Rachel, entuziasmată. Tot ce ne lipseşte este o cameră unde putem face câtă mizerie vrem, pentru că folosim lut la modelat şi vopsele. Crezi că ne poţi ajuta?

- Bineînţeles. Sunt o mulţime de camere nefolosite. O să mă ocup de pregătirea uneia, îi promise el.

Rachel fu încântată la culme când primi o cameră în spatele castelului. Probabil că fusese o seră; avea gresie pe jos, două mese placate cu marmură, iar camera era scăldată de razele soarelui, căci avea ferestre mari pe tot peretele. Pierre îi spuse că va comanda noi rafturi pentru a le înlocui pe cele vechi, care nu mai puteau fi folosite.

- Aici, tu şi cu Henri vă veţi putea desfăşura activităţile în linişte şi vă veţi distra de minune. Mi-ar fi plăcut şi mie să am un astfel de loc când eram mic.

- Dar ai locuit aici dintotdeauna, spuse Rachel.

- Oh, da, dar doicile noastre erau foarte severe, spuse el, cu o sclipire jucăuşă în ochi. Ne învăţau să fim foarte ordonaţi şi nu să umplem camere cu lut sau hârtii colorate.

Rachel boteză imediat camera drept "Atelierul lui Harry" şi pictară numele pe o plăcuţă de lemn atât în franceză, cât şi în engleză.

-Frumos nu? spuse ea şi se dădură câţiva paşi înapoi pentru a-şi admira opera. Aşa, ştie toată lumea despre ce e vorba şi toţi vor cere permisiunea de a intra.

Băieţelul chicoti:

- Cine nu ne place, n-are voie să intre.

In următoarele câteva zile, Harry a fost prins cu tot felul de proiecte făcute de Rachel; partea bună era că făcea totul din proprie inițiativă, nicidecum din obligație. Rachel le ceru grădinarilor câteva semințe de flori pentru a le planta în ghivece, ca Henri să vadă cum creşteau. Aparatul foto cumpărat a iscat mult amuzament în casă. Băiețelul se plimba prin grădină şi fotografia pe toți cei care-i ieşeau în cale, dar uita să deruleze filmul, aşa că multe dintre poze erau suprapuse. Atât Pierre, cât şi Rachel i-au explicat cum funcționează, iar Henri i-a ascultat pe amândoi în linişte, dar după ce-i făcu tatălui său o poză şi nu-i prinse şi capul, băiețelul dezmembră aparatul pentru a vedea unde era restul pozei. Părinții lui şi Rachel erau afară când Henri veni cu el făcut bucăți.

- Nu, nu! strigă Pierre, adunând toate piesele, dar nu înainte ca filmul să fi fost expus luminii soarelui. Acum, ascultă şi priveşte, îi spuse el răbdător fiului său, explicându-i că filmul nu trebuia expus oricând.

- E pur şi simplu risipă de bani, exclamă Francine, care tocmai li se alăturase. Băiatul n-are niciun pic de respect pentru proprietate, nici a lui, nici a altuia.

- Nu e adevărat. Cred că Rachel are idei grozave, se auzi Lucien, care apăru în spatele ei.

în primul moment, Rachel ridică repede privirea, apoi se uită indiferentă în altă parte. Nu era sigură că fusese un compliment sau pur şi simplu o înțepătură dedicată Francinei. în ultimele zile, Rachel observă o schimbare în comportamentul lui Valentin. Adoptase o atitudine de prietenie indiferentă, fără vreun alt tip de ataşament decât cel strict familiar, şi lipsea frecvent de la întâlnirea tradițională din camera doamnei Bertelle. Vizitase o singură dată "Atelierul lui Harry" şi atunci fusese extrem de politicos; drept urmare, Rachel se gândi că îşi petrecea tot acest timp cu Ysanne, probabil urmând sfatul doamnei Bertelle şi al celorlalți membri ai familiei. Din punctul ei de vedere era un lucru bun, căci nişte posibile certuri între ea şi familia Bertelle erau ultimul lucru de care avea nevoie. Şi totuşi, era uşor iritată că Valentin se răcise atât de repede. Bineînțeles, ca nou-venită fusese interesantă, iar Val fusese impulsionat de ideea că era englezoaică şi era singură, dar trebuia să recunoască faptul că

pentru el reprezentase doar o mică distragere a atenției. Poate că din cauza acestor idei copilărești se făcu de râs câteva zile mai târziu. Se afla cu Harry în atelier, pe jos, pictând ceva pentru decorat pereții; Rachel voia să deseneze munți, viță-de-vie, castele și câțiva oameni lucrând pământul, în timp ce Harry se ocupa de elemente care confereau tabloului personalitate. Atentă la ce făcea, nici nu observă că Harry se oprise. Când într-un final îl văzu, auzi și ciocănitul din geam, dar nu se întoarse. Deci Valentin n-avea iarăși ce face.

- Suntem foarte ocupați, îi strigă ea.

Se auzi ușa.

- Val! exclamă ea. Mi-ai promis că n-o să ne mai întrerupi în timpul lecțiilor. Te rog, pleacă.

-Imi pare rău să te dezamăgesc, dar Valentin e în altă parte.

Vocea lui Lucien o făcu să tresară și să se înroșească.

-Dar, dacă vrei să plec, continuă el, bineînțeles că.

-Nu, nu, te rog! Am crezut.

-Te-ai obișnuit să te bată la cap Valentin, nu?

-Păi, da .și nu, murmură ea. Oh, vreau să spun că n-a mai venit atât de des de când am deschis atelierul ăsta.

Lucien privi amuzat în jurul lui.

- Mda, și eu ar trebui să-mi cer scuze pentru că am încălcat proprietatea, adăugă el. Am totuși un motiv pentru vizita mea. M-am gândit că nu-ți poți petrece tot timpul cu micul Henri și mă întrebam dacă nu vrei să vezi o parte din festivalurile din această regiune a Franței. Multe dintre orașele de pe aici au reprezentări de culoare ale Fecioarei Maria, dar cea din Riom e cea mai frumoasă.

-Mi-ar plăcea să merg să văd cât mai multe, spuse Rachel repede, foarte entuziasmată.

- Se numește Sărbătoarea Sfântului Amable și se va ține duminica viitoare, bineînțeles dacă n-ai alte planuri.

-Nu, n-am.

- Atunci, o să trec să te iau pe la nouă, dar ar fi bine s-o anunți pe doamna

Bertelle că n-o să ajungi la cină.

Rachel zâmbi:

- Da, aşa o să fac. Mulțumesc mult.

- Chiar şi o guvernantă mai are câte o duminică liberă, nu? adăugă el, întorcându-se spre uşă.

- Ce-ți place să mă tachinezi pe tema asta! Dar voiam să te întreb ceva. Harry va trebui să-şi planifice o zi pe care s-o petreacă aşa cum vrea el. Ar vrea să includă o vizită la tine acasă, dar i-am spus că trebuie să discutăm mai întâi cu tine.

- Bineînțeles, oricând, spuse repede Lucien. Mâine, dacă vreți. Probabil că n-o să fiu acasă, dar Ysanne va fi acolo. Se întoarse spre băiețel. E bine aşa, Henri?

Harry se strâmbă puțin:

- Era mai bine dacă erai acolo, dar nu mai contează. Am multe lucruri de făcut.

Lucien şi Rachel se priviră o clipă, amuzați:

- Acum ne-a concediat pe amândoi, spuse ea râzând.

După ce plecă, Rachel nu se mai putu concentra la tablou. Oare venise special până aici, doar ca s-o invite să-i arate împrejurimile? Vor fi însoțiți şi de alți membri ai familiei? N-avusese curajul să-l întrebe toate astea, preferând să aştepte să vadă ce se întâmplă. Totuşi, când era momentul potrivit să-i spună doamnei Bertelle că va lipsi de la masă duminică seara? Astăzi era abia miercuri, aşa că va avea suficient timp să facă asta. Apoi realiză că Harry fusese de față la discuția lor. Oare le va spune despre asta tuturor? Şi le va spune că ea acceptase? Se hotărî să nu spună deocamdată nimic, nici măcar Celiei, şi nici nu-l va pune pe Harry să țină secret. Planurile băiețelului pentru a doua zi includeau o bălăceală pe cinste în heleşteul din fața castelului; fugări o vreme peştişorii aurii, apoi se aşeză pe insulița din mijloc, arătând ca un mic îngeraş ud. Francine, care îi urmărise de la una dintre ferestre, veni în fugă:

- Serios, Rachel! E o nebunie ce faceți voi aici! Henri o să facă pneumonie! se răsti ea.

- Iese imediat din apă şi o să se schimbe repede în haine uscate. E ziua lui, înţelegi? Singura zi în care poate să facă tot ce-şi doreşte, evident sub supravegherea mea.

- Sub supravegherea ta? Domnişoară Rachel, îți iei o mare responsabilitate.

Rachel îl rugă pe Harry să iasă, dar băiețelul refuză:

- Când o să plece mătuşa Francine, atunci o să ies.

Francine se dădu câțiva paşi înapoi, tocmai când se apropia Celia.

- Eşti de acord cu prostiile astea? o întrebă ea nervoasă.

- Nu văd nicio problemă în asta, câtă vreme Henri iese când i se spune, spuse Celia.

- Voi două. stricați copilul ăsta, şuieră Francine. Şi-aşa era răsfăţat si egoist.

- E fiul meu! o întrerupse Celia dârz.

- E şi nepotul meu şi e un Bertelle, veni replica Francinei. Asta, desigur, dacă nu cumva nu-şi va merita acest nume, mai spuse ea şi plecă furioasă.

Henri se cățăra pe marginea heleşteului ca să iasă, scuturându-se de apă şi foarte bucuros că în sfârşit îi fusese permis, sub supraveghere, să se joace în locul interzis.

- Ar trebui să avem şi noi o piscină, remarcă Celia, învelindu-l cu prosopul. Lucien are una foarte frumoasă. Nu-mi dau seama de ce nu ne-am gândit la asta mai devreme. O să vorbesc imediat cu Pierre.

- Sunt sigură că Francine nu va fi de acord, îi aminti Rachel. încă un pericol pentru Henri.

Următoarea oprire pe agenda băiețelului era în Puy de Saucy, cel mai înalt vârf din Masivul Central. Dacă abia s-ar fi mutat în Auvergne, Rachel ar fi fost panicată de sugestia lui, dar acum ştia că drumul din orăşelul Le Mont-Doré ducea până aproape de vârf, de unde puteau lua o telecabină ca să termine traseul. Chiar dacă era o simplă coincidență, Harry îşi alesese o zi minunată pentru aşa ceva. Peisajul era magnific, cerul era senin, iar soarele strălucea peste văile şi dealurile din împrejurimi. Era într-adevăr splendid.

- Ce parte minunată a Franței ți-ai ales! îi spuse Rachel surorii ei.

-Poate că ea m-a ales pe mine, spuse Celia. Totuşi, a trecut atât de mult timp şi tot nu m-am obişnuit. E o aură de mister care înconjoară locurile astea de parcă ar ascunde ceva malefic.

- Poate se datorează vulcanilor, o linişti Rachel. E imposibil să nu te gândești din când în când că unul dintre ei poate erupe oricând, chiar dacă se presupune că sunt stinşi. Ar trebui să mergem la masă şi să sperăm din tot sufletul că nimic rău nu-i poate strica ziua lui Harry.

Băiatul fu extrem de încântat de restaurantul din Le Mont-Doré pe care-l alesese mama lui. Comandă destul de multe din meniu, iar Rachel spera că va putea face față tuturor aperitivelor pe care le luase, urmate de pateuri cu homar, o pizza şi înghețată de ciocolată. După o scurtă plimbare, se îndreptară spre casa lui Lucien.

- Mathieu o să vă ducă la Lucien, apoi merge cu mine acasă, dar o să-l trimit după voi. Pe la cât?

- Pe la cinci, cred, spuse Rachel.

Harry fusese foarte explicit când spusese că doar el şi cu Rachel mergeau în vizită, fără să fie însoțiți de Celia, iar ea fusese de acord. Se părea că băiețelul îşi exersase manierele pentru această vizită importantă; o ajută pe Rachel să coboare foarte grav, se înclină în fața mamei lui, apoi o escortă pe Rachel spre intrarea castelului familiei Fontenac. Rachel acceptă toate aceste favoruri şi se forță să fie cât se poate de serioasă. Valetul le deschise uşa şi-i conduse de-a lungul unui coridor lung până într-un salon imens, foarte elegant, unde tronau tablouri ale strămoşilor lui Lucien. Rachel realiză că nu fusese niciodată în acea cameră, în rarele ocazii când venise la castel. Ysanne intrase în jocul copilului şi aranjase ca Harry să fie tratat ca un adevărat nobil. îi întinse mai întâi mâna lui Rachel, apoi lui Harry, care o sărută delicat, apoi îi conduse spre o masă de ceai unde aşteptau multe bunătăți menite să satisfacă orice copil. în comparație cu imensitatea camerei, Rachelei i se părea că măsuța de ceai era minusculă, de parcă ar fi fost de jucărie. După-masă, Ysanne şi Rachel ieşiră pe terasa în care dădea salonul. La scurt timp, Rachel realiză că Harry dispăruse. Brusc, deveni neliniştită.

- N-are cum să se piardă în castelul acesta mare, nu? o întrebă ea pe Ysanne, surâzând.

- Oh, nu. Henri cunoaşte destul de bine locul ăsta.

Rachel se linişti doar pe jumătate. Poate că încă îi răsunau în minte cuvintele Celiei şi poate că grandiosul castel al familiei Fontenac sporea această stare. Casa Celiei era veselă şi luminoasă, dar cea a lui Lucien, cu toate acele turnuri şi forma sa neregulată, avea un aer misterios şi tulburător. Nu mai trecu mult timp şi Rachel spuse:

- Mă scuzi, Ysanne, dar cred că ar trebui să-l caut pe Harry.

- Bineînțeles. Dar pot să pun una dintre menajere să-l caute. Nu trebuie să te deranjezi.

- Ar putea ajuta şi asta, fu ea de acord. Aşa, îl putem căuta în mai multe direcții.

- Nu poate să fie foarte departe, spuse Ysanne după ce puse pe una dintre menajere să-l caute.

Rachel nu era foarte sigură. Avusese oare băiețelul vreun motiv special pentru care dorise să vină azi aici? Voia să vadă ceva? Il strigară de mai multe ori, dar nu răspunse.

- Se joacă de-a v-ați ascunselea, sugeră Ysanne.

Rachel se grăbi pe un alt coridor cu multe uşi de stejar. Oare Harry se ascundea într-una din camerele astea? Incercă una dintre uşi, dar era încuiată, ca şi celelalte. Cu siguranță, era o aripă a castelului folosită foarte rar, doar pentru oaspeți. Apoi văzu o scară ce urca undeva la etaj. Il strigă din nou pe băiat. Urcă scările şi ajunse pe un coridor ce ducea în alte pasaje. Nu prea erau ferestre şi în curând Rachel realiză că se rătăcise. Destul de panicată, alergă de colo-colo. Probabil că Harry pățise acelaşi lucru. Se rătăcise şi era închis pe undeva. Il strigă speriată încă o dată. Apoi văzu o uşă deschisă şi în spatele ei înca una întredeschisă. Impinse prima uşă şi intră. Un bărbat cu părul alb stătea în fața unui şevalet, într-o cameră spațioasă plină de picturi, sculpturi, ornamente din bronz, ce semăna mai mult cu depozitul unui muzeu.

- Iertați-mă, începu ea în franceză. Ați văzut cumva un băiețel în ultima

jumătate de oră?

Bărbatul nu se întoarse, iar Rachel se gândi că poate era surd. Se apropie de el şi repetă întrebarea. In acel moment, bărbatul se întoarse cu fața la ea şi un fior de spaimă îi trecu pe şira spinării. Abia putea fi numită față de om ceea ce vedea în fața ochilor; era plină de cicatrice. Țipă şi ieşi repede din cameră dar, înainte să iasă pe a doua uşă, se ciocni de un bărbat
imens, care o prinse de mâini.

- Ce faci aici? o întrebă, privind-o mânios.

- Dă-mi drumul! îl imploră ea, încercând să-şi elibereze mâinile.

- Ce-ai văzut?

- Nimic. Căutam un băiețel, micul Henri Bertelle. Spune-mi dacă l-ai văzut, te rog.

- Nu, domnişoară. N-am văzut niciun băiețel. Acum, pleacă. îi dădu drumul şi o duse până la scări. Nu vei spune nimic. Nu mă cunoşti. Ține minte asta, dacă ții la viața ta.

Uşa se trânti în urma ei, dar nu mai pierdu vremea acolo. Nici nu-şi dădu seama cum a ajuns până la parter. îi văzu în capătul coridorului pe Harry şi pe Ysanne vorbind liniştit.

- Oh, Harry! strigă ea, oftând uşurată.

- Rachel.. .eşti foarte palidă, spuse Ysanne. Ți-am spus că Henri nu se pierduse.

Rachel încercă să-şi revină şi-şi compuse un zâmbet chinuit privindu-l pe băiat:

- M-ai speriat o clipă, îl mustră ea, încercând să lase de înțeles că acesta era motivul tulburării ei.

Până la sosirea lui Mathieu, şoferul, reuşi să-şi recapete calmul, dar în drum spre casă fu extrem de tăcută şi abia îl auzea pe Harry.

- Eşti supărată pe mine, Rachel? o întrebă.

- Nu, Harry, nu sunt supărată, spuse ea blând. Dar unde te ascundeai?

- Nu mă ascundeam, spuse el indignat. Eram în bucătărie. Bucătăreasa îmi dă voie acolo. Acasă n-am voie.

Cât de simplă era explicația băiețelului!

-De ce-ți place în bucătărie? îl întrebă ea, mulțumită că Harry fusese la parter şi nu în camerele acelea secrete.

-Oh, îmi plac multe lucruri. E o maşinărie care taie carnea în bucățele. Şi o pâlnie unde pui boabele de cafea, iar la celălalt capăt ies ca o pudră.

Rachel zâmbi, realizând cât de interesante i se păreau toate aceste obiecte de bucătărie lui Harry. Când ajunse la castel, spuse că o doare capul şi se duse în camera ei.

- Nu mă mir, spuse Celia, după o zi întreagă petrecută cu Harry! Da, da, du-te şi odihneşte-te puțin înainte de cină.

Cina! se gândi Rachel, stând întinsă în pat. Cum aş putea să mănânc şi să pretind că totul e în regulă, când imaginea bărbatului aceluia e atât de vie în mintea mea? Cine era? Ce pățise de era atât de desfigurat şi cine era bărbatul acela care-l păzea? Oare era tatăl lui Lucien? Dar părinții lui Lucien muriseră în urmă cu mulți ani. Oh, ce bine ar fi fost dacă uşile acelea n-ar fi fost întredeschise! Aşa, n-ar fi descoperit niciodată secretul acela sinistru din casa lui Lucien. Cu siguranță, Ysanne ştia, ca şi majoritatea servitorilor. Dar Celia? Pierre? Oare cei din familia Bertelle ştiau sau Lucien reuşise să păstreze foarte bine acest secret? Aceste dubii o făcură să nu povestească nimănui ce văzuse. Dacă ceilalți nu ştiau adevărul, n-avea niciun drept să facă această dezvăluire. Cel puțin nu acum. Mai târziu, poate ar încerca-o pe Celia. Apoi îşi aminti că-i promisese lui Lucien că-l va însoți duminică la Riom. Gândul de a fi cu el, bucurându-se de o sărbătoare, îi făcea greață. Trebuia să găsească o scuză pentru a nu mai merge. Totuşi, în confuzia care era în capul ei, se întrebă de ce ar fi fost Lucien de învinovățit? Dacă era pur şi simplu o rudă, victimă a unui teribil accident, pe care o găzduia? N-o invitase nimeni să-şi vâre nasul prin camerele casei unde era oaspete pentru o după-amiază. Josephine, micuța cameristă veselă, intră deodată în cameră, întrebând ce rochie dorea domnişoara să poarte în seara aceea. Rachel se ridică. Avea nevoie de această vorbărie simplă ca s-o ajute să uite de tot. La masă, Celia îşi privi îngrijorată sora de câteva ori şi cu prima ocazie o întrebă ce se întâmplase.

-Nu s-a întâmplat nimic, spuse Rachel repede. Sunt doar puţin obosită.

-O să am eu grijă de Harry mâine, ca tu să te poţi odihni. Ştiu cât e de obositor să ai grijă de un copil mic toată ziua.

- Da, poate e o idee bună, răspunse Rachel, bucuroasă că se putea preocupa o vreme de ea şi va putea să-şi pună ordine în gânduri. O să fac o plimbare mâine. Am folosit atât de des maşina în ultima vreme, că am să uit să mai merg.

- Foarte bine, fă o plimbare dimineaţă şi apoi odihneşte-te după-amiază, o sfătui Celia. In curând se va face extrem de cald şi n-o să poţi să te mai plimbi decât prin pădure.

-Oh, dar n-o să fac o drumeţie de kilometri întregi. Doar o plimbare plăcută.

A doua zi, cu un mic pacheţel cu mâncare şi nişte fructe porni la drum, ieşind de pe şoseaua principală şi urmând o cărare de-a lungul unui pârâu. In depărtare se vedeau munţii înverziţi şi cerul senin. Linişte peisajului o învăluia. Abia când se aşeză la umbra unui copac pentru a mânca ceva, o cuprinseră din nou temerile. Nu conta cine era acel bărbat. Trebuia să uite că l-a văzut. Totuşi, nu putea uita atât de uşor cuvintele paznicului: “Nu mă cunoşti. Ţine minte asta, dacă ţii la viaţa ta". Oftă, nevenindu-i să creadă ce se întâmplase şi dorindu-şi s-o fi ascultat pe Ysanne şi să aştepte ca Harry să apară. Se întinse pe iarba moale, încercând să se relaxeze. Insă după noaptea nedormită, nici nu-şi dădu seama când o luă somnul, iar când se trezi se făcuse destul de târziu. Renunţă să-şi continuie plimbarea şi se hotărî să pornească spre casă, dar văzu printre copaci o păşune unde erau vite păzite de femei şi câini. Ii făcu cu mâna unei păstoriţe care tricota ceva, apoi realiză că doi câini mari, unul negru, celălalt maro, alergau spre ea. Se apropiară tăcuţi, cu gâturile plecate, corpurile încordate, iar Rachel nu se mişcă, aşteptând să se gudure pe lângă ea. Dar colţii pe care-i afişau şi mârâitul o făcură să înţeleagă că nu erau prea prietenoşi. O trântiră la pământ înainte să poată schiţa vreo mişcare. Strigă din răsputeri, încercând să-şi protejeze capul. Animalele sălbatice îi sfâşiară hainele. Apoi se auziră strigăte, căci o lăsară în pace şi cineva o ajută să se ridice. Păstoriţa era nervoasă şi porni un torent de cuvinte în franceză, într-un dialect

pe care Rachel nu-l putea urmări cu uşurinţă, totuşi înţelese că cei doi câini erau paznici şi nu erau prietenoşi cu străinii. La o comandă a păstoriţei, câinii îi mai aruncară o privire suspicioasă, apoi plecară.

- Mulţumesc, doamnă, murmură Rachel, întrebându-se cum va ajunge acasă cu hainele acelea zdrenţuite şi temându-se să nu fie atacată de câinii altor cirezi. Femeia îi arătă drumul cu un băţ. Păşea temătoare printre copaci, atentă să nu apară un nou pericol, când ajunse la o bifurcaţie şi se auzi o maşină venind pe drum. Dar mergea în direcţia opusă, aşa că nu-i era de niciun folos. Totuşi, îl auzi pe şofer strigându-i numele:

- Rachel! se auzi vocea lui Lucien încă o dată. Ce naiba.. .începu el.

Alergă spre el, apoi, cuprinsă de braţele lui, tremurând, începu să suspine. Simţi cum o ia în braţe şi o urcă în maşină. O ţinea încă în braţe, sprijinind-o, ştergându-i lacrimile.

- Oh, a fost îngrozitor, şopti ea. Doi câini au venit la mine.

Lucien se încruntă.

- E foarte periculos să mergi pe drumurile astea unde sunt turme de oi şi cirezi de vite. Câinii care le păzesc sunt învăţaţi să vâneze în doi, şi pentru ei străinii sunt hoţi. Nu iau în seamă maşinile. Probabil că s-au învăţat că nu le pot învinge.

- La început am crezut că sunt prietenoşi, dar m-au trântit la pământ. Apoi a apărut păstoriţa şi i-a oprit.

- Bine că am trecut tocmai acum pe aici, murmură el.

- Mai ales pentru mine, Lucien, spuse ea, tremurând încă de spaimă. Cum ţi-aş putea mulţumi?

- Ferindu-te de drumurile astea pe viitor, exclamă el, atitudinea lui destul de rece uimind-o. După o pauză lungă, Lucien adăugă: o să te duc la castel, deşi ar fi de preferat să te fi dus mai întâi la mine să te îmbraci cu ceva. Nu vrei să ţi se pună prea multe întrebări din partea familiei Bertelle.

Ceva mai de dimineaţă, Rachel era complet dezgustată şi n-ar mai fi vrut să calce vreodată în casa lui, dar în lumina ajutorului pe care i-l oferise, trebuia să-i accepte oferta.

- Stai în maşină, spuse el, conducând spre intrarea casei. îți aduc ceva să te acoperi. Se întoarse în câteva minute cu o haină lungă maronie. E a uneia dintre menajere. E cam de înălțimea ta, aşă că probabil o să ți se
potrivească.

Rachel s-ar fu mulțumit cu orice în acel moment.

-O să te duc la una dintre intrările din spate ale castelului şi vei putea intra fără să fii observată. Dacă totuşi te vede cineva, spune că ai căzut printre copaci şi ți-ai rupt hainele.

Era mai blând acum, iar atunci când o ajută să coboare, căldura mâinii lui era încurajatoare.

-Mulțumesc, Lucien, şopti ea, fără să-l privească la început. Apoi, când se uită la el întâlni o privire aproape duioasă. Se întoarse repede şi fugi spre casă.

Capitolul 5

Ajunse cu bine în camera ei, fără să întâlnească pe cineva care s-o ia la întrebări. Până şi Josephine, cea omniprezentă, era în altă parte. De aceea, fu surprinsă după-amiaza următoare, când se întâlni cu Valentin în grădină.

- Care a fost motivul pentru care ieri te-ai întors deghizată acasă şi ai intrat prin spate? o întrebă el direct.

Rachel îl privi surprinsă:

-Deghizată?

Valentin zâmbi şi scoase o țigară.

- Haina pe care o purtai, sigur nu-ți aparținea. Ce vrea să însemne această conspirație cu Lucien?

-Nu e nicio conspirație, spuse ea. Lucien pur şi simplu m-a adus acasă.

-Ințeleg. Presupun că are tot felul de obiecte vestimentare pentru a-şi deghiza pasagerii, nu?

-De ce mă interoghezi în felul ăsta?

- De ce? Pentru că am motive serioase s-o fac. De zile întregi, de săptămâni chiar, mă eviți. De fiecare dată când mă apropii de tine îmi răspunzi distant şi cu răceală. Aşa că te-am lăsat în pace. Dar se pare că am făcut o greşeală, pentru că între timp ai hotărât că Lucien prezintă mai mult interes.

- Nu e adevărat. Ştii foarte bine că mi-am petrecut aproape tot timpul cu Harry.

- Harry e doar un copil şi nu stai cu el mai mult de trei, patru ore pe zi. Restul timpului îți aparține. în fiecare seară găseşti câte o scuză să stai cu sora ta.

- Doar ăsta e motivul pentru care am venit aici, spuse ea hotărât. Ştia că trebuie să fie atentă la ce spune.

Valentin aruncă țigara şi se întoarse cu fața la ea:

- Rachel, nu te purta aşa cu mine. Am încercat să fiu indiferent, dar nu reuşesc. O luă de mâini. îmi placi mai mult decât orice altă fată pe care am cunoscut-o vreodată.

- Val, ce rost au toate astea? Trebuie să te logodeşti cu Ysanne.

- Ba nu! Orice ar crede bunica mea, eu şi Ysanne avem foarte puține în comun. Oh, ştiu că ar prinde foarte bine familiei dacă m-aş căsători cu ea şi cu averea ei, dar n-am de gând să cad în capcana asta.

- Nu-ți pasă de Ysanne? Eşti sigur că nu te iubeşte? îl întrebă.

- Ar fi o surpriză, spuse el, zâmbind. N-o cunoşti pe Ysanne. E capabilă să se prefacă şi să spună că eu sunt bărbatul visurilor ei şi în acelaşi timp să le facă loc şi iubiților din Paris. Nu sunt decât o pelerină pentru intrigile ei.

- Nu pot să cred asta, murmură Rachel.

- Nu? Ai crede, dacă ai cunoaşte-o la fel de bine ca mine. Se foloseşte de mine ca să-l amețească pe Lucien. Şi de când ai venit, atitudinea lui față de mine s-a schimbat. în mod normal, mă trata ca pe unul dintre vânătorii de averi, pur şi simplu mezinul familiei Bertelle, cu un viitor mediocru. Dar totul s-a schimbat acum. Mă încurajează s-o scot pe Ysanne în oraş, s-o duc pe unde vrea ea. Acum înțelegi unde bate?

- Nu, nu cred că înțeleg nimic, spuse ea, eliberându-şi mâinile.

- Nu minți! se răsti el. Eu sunt competiția. Dacă mă poate îndepărta, fluturându-mi-o pe Ysanne prin fața ochilor, atunci el are drum liber.. .spre tine.

- Nu, Val. Nu e interesat de mine, spuse ea, uşor tulburată.

- De unde ştii? Lucien nu dezvăluie nimic până nu e pregătit. Dar tu?

Tu eşti interesată de el?

-Normal. E un prieten şi un vecin al familiei tale.

-Nimic mai mult de atât?

- Nimic mai mult, spuse ea hotărâtă, cu toate că în adâncul sufletului sentimentele faţă de Lucien erau foarte contradictorii. O atrăgea şi o înspăimânta în acelaşi timp, iar atitudinea lui când caldă şi blândă, când rece şi distantă, se potrivea cu sentimentele ei.

Valentin îi zâmbi şi-i puse o mână după umeri:

-Atunci, poate o luăm de la capăt. Hai să mergem undeva duminică.

Rachel tresări, iar Val simţi reacţia ei.

-Duminică?

- Da. Nu m-ai lăsat să te mai scot nicăieri de multă vreme. Am putea avea o zi minunată împreună.

-Imi pare rău Val, am.. .alte planuri.

-Planuri? Cu Lucien, bineînţeles! Trebuia să-mi dau seama. Oh, te rog, nu-mi spune unde mergeţi, dacă e secret.

Rachel aproape nici nu-l mai asculta. Era prea uimită de ea însăşi. Cu o zi în urmă căutase scuza potrivită pentru a scăpa de întâlnirea cu Lucien, iar acum când i se oferea oportunitatea să facă asta, nu voia să profite de ea. Totuşi, Lucien o ajutase cu o zi în urmă, cum ar fi putut să-l refuze?

- Bine, Rachel, continuă Val. Du-te cu Lucien de data asta, oriunde ar fi. Apoi e rândul meu şi o să am grijă să nu fiu trecut cu vederea.

Rachel îi zâmbi:

-Asta e o ameninţare sau o promisiune?

Drept răspuns, Val o luă în braţe şi o sărută, apoi spuse:

-Ambele.

Işi reveni şi-l împinse într-o parte, iar când se întoarse o văzu pe Francine venind spre ei. Dintre toate momentele, tocmai acum şi-a ales să apară! se gândi Rachel, dar Francine zâmbea.

-Te superi dacă vreau să discut o clipă cu Val? întrebă aceasta.

-Bineînţeles că nu, acceptă Rachel, bucuroasă că putea pleca.

Fără îndoială, va avea parte de încă o predică din partea doamnei Bertelle despre flirturile nepotrivite cu Valentin, dar, surprinzător, nici ea şi nici Francine nu pomeniră nimic despre asta. Rachel nu ştia cum să-i anunţe pe ceilalţi că Lucien o invitase duminică la o sărbătoare, totuşi, sâmbătă îi spuse Celiei.

- Mergem la Riom. Se pare că e un festival acolo. Apoi făcu o pauză şi adăugă: ai putea să nu-i spui lui Val, te rog? Bineînţeles că şi el voia să mă scoată la plimbare în aceeaşi zi, şi am refuzat.

- Sigur. N-o să spun nimănui nimic. Distracţie plăcută, spuse Celia, zâmbind.

Lucien sună imediat după nouă duminică dimineaţa şi deşi era uşor dezamăgită să descopere că avea să-i însoţească şi Ysanne, Rachel încercă să nu arate. Doar Lucien nu spusese că vor merge singuri în această mică excursie. Val nu era de faţă, iar Rachel îi fu recunoscătoare surorii ei pentru asta. Cu siguranţă, Celia inventase ceva pentru nu-l lăsa pe Valentin să-l vadă pe Lucien plecând cu cele două fete. Cu toate că Lucien îi spusese că oraşul era unul întunecat, Rachel nu se aşteptase la aşa ceva. Toate clădirile erau făcute din lavă. în timp ce biserica din Clermont-Ferand era o frumoasă construcţie în stil gotic, cea din Riom era neagră ca abanosul. Lucien parcă în curtea unui restaurant, căci străzile trebuia să fie libere pentru procesiune.

- Cum au reuşit să prelucreze lava şi să facă atât de multe din ea? Eu ştiam că e un material foarte dur, spuse Rachel.

-Da, e dur, dar se prelucrează destul de uşor. Mai e destulă în carierele din apropiere. N-o să rămânem fără lavă prea repede.

- Nu va fi cineva, cândva, tentat să-şi construiască o casă cu materiale tradiţionale, stricând astfel schema culorilor? continuă Rachel.

Lucien râse.

- Oricum, autorităţile n-ar permite aşa ceva în Riom şi-apoi, de ce ar vrea cineva să folosească ciment, când are la dispoziţie atâta lavă?

- Totuşi, cred că-i conferă oraşului un aspect prea mohorât, interveni Ysanne. Când vezi în Paris unele clădiri renovate, îţi dai seama cât de bine

arătau când erau noi.

- Aici nu suntem în Paris, îi reaminti Lucien.

- Aşa e. Ce bine ar fi dacă aş putea sta în Paris tot timpul! adăugă Ysanne veselă.

- Dacă ar trebui să locuieşti acolo tot timpul, la scurt timp ți-ar fi dor de Auvergne, Provence sau de coasta din Bretagne, punctă Lucien, surâzând.

Discuția se opri, căci tocmai începea procesiunea, aşa că se mutară într-un loc de unde puteau vedea mai bine. Un preot, îmbrăcat în straie foarte colorate, roz, auriu şi alb, aştepta vreo doisprezece oameni să iasă cu targa pe care trona statuia Fecioarei Maria, care n-avea aproape nicio podoabă.

- Paracliserul scoate bijuteriile de pe ea când începe procesiunea şi le pune la loc în momentul în care statuia ajunge înapoi în biserică, explică Ysanne.

In urma statuii venea corul, apoi fetițe îmbrăcate în rochițe albe cu voaluri şi ghirlande şi băieței ce purtau banduliere albe şi cocarde. La sfârşit veneau adulții, la o distanță destul de mare de cor, fiind astfel iertați dacă mai încurcau versurile sau ritmul imnurilor.

- Dacă ocolim câteva străduțe, putem vedea din nou toată coloana, spuse Lucien. O să vedem momentul în care Fecioara e dusă înapoi în biserică.

Ysanne ar fi renunțat bucuroasă la vizionarea plictisitoare a procesiunii, iar Rachel ar fi preferat să hoinărească pe străzile vechi şi să admire arhitectura minunată a caselor. Lucien le duse pe fete la un restaurant aproape în întregime ascuns între două coloane uriaşe de lavă, dar în spatele căruia se afla o grădină splendidă cu o fântână în mijloc. Aproape terminaseră masa când, dintr-o dată, apăru Val.

- In sfârşit! V-am căutat în fiecare hotel şi restaurant din oraş.

Lucien îl privi cu răceală.

- Puteai să-ți păstrezi energia, dacă n-aveai de transmis vreun mesaj urgent.

Val îşi trase un scaun de la altă masă şi se aşeză fără să fie invitat, privindu-le doar pe fete şi întrebându-le:

- Pot să stau şi eu?

Rachel se uită în altă parte, fără să răspundă.

-Pot să întreb de unde acest interes pentru festivalul din Riom? întrebă Lucien rece. Sau eşti doar în trecere?

Valentin râse, înclinându-se spre Rachel.

-Nu văd de ce n-aş fi interesat de orice festival sau sărbătoare din zonă. în definitiv, am fost plecat mulți ani şi toate îmi par foarte noi. Şi nu, nu sunt în trecere. Cum n-am ce face azi, cu permisiunea voastră, o să vă însoțesc.

Ysanne se lumină la față, iar Rachel observă imediat. Măcar ea era încântată de prezența lui Valentin.

-Mă bucur că ai venit, spuse Ysanne, apoi adăugă repede: cu toate că nu mă aşteptam.

Chelnerul apăru în spatele lui Valentin, iar Lucien spuse repede:

- Comandă ce vrei, dar va trebui să ne ierți dacă nu te vom putea aştepta până termini.

-Ceva simplu şi nişte vin sunt tot ce-mi trebuie, spuse Val liniştit.

Nu vor putea scăpa prea uşor de el, se gândi Rachel. Pentru ea, ziua era compromisă. Ca o prostănacă, îşi închipuise că va petrece această zi singură cu Lucien; chiar şi prezența lui Ysanne ar fi putut fi trecută cu vederea, dar apariția lui Valentin era cu totul altceva. Probabil că Lucien credea că ea îi spusese lui Val unde să-i găsească, chiar dacă fusese nevoit să facă un tur al restaurantelor mai întâi. într-un oraş atât de mic, nu era prea dificil. Pe de altă parte, şi Lucien o adusese cu el pe Ysanne. Pe post de scut? Aproape că o bufni râsul la această idee. Tot restul zilei, Rachel încercă să evite să rămână singură cu Val şi speră că Ysanne o va ajuta în acest sens. Totuşi, în ciuda entuziasmului afişat la început, aceasta părea mulțumită să-l însoțească tot timpul pe Lucien. Spre seară, când începură dansurile în piața principală, Ysanne se topea în brațele lui Lucien, nelăsându-i Rachelei altă alternativă decât să danseze cu Valentin.

-De unde ştiai că suntem aici? îl întrebă pe Val.

- Intuiție, să spunem, mai ales atunci când e vorba de fata visurilor mele, răspunse, privind-o cu drag.

Rachel râse.

- Ce prostii vorbești! Parcă ai fi Cavalerul Galahad în căutarea.

- Iubirii vieții lui? o întrerupse, strângând-o mai tare în brațe. Exact. Știi exact ce gândește un bărbat.

- Știu că vorbești prostii, veni replica ei, iar Val o îndepărtă puțin și o privi mânios.

- Prostii! Ai grijă cum îmi calci în picioare visele. Te asigur, draga mea Rachel, că sunt cât se poate de sincer. De ce crezi că m-aș fi obosit să vin până aici, în Riom, dacă nu pentru tine?

- Nu sunt sigură, spuse ea, privindu-l neîncrezătoare. Mi se pare că ai venit mai degrabă să-l enervezi pe Lucien.

Val zâmbidiabolic.

- Tu rămâi motivul principal, dar dacă între timp îl pot face pe Lucien să se încrunte, plăcerea e cu atât mai mare.

- Ce punct de vedere meschin, murmură ea.

Nu realizase că Valentin o dusese departe de restul mulțimii. Când observă că o conducea pe străzi mai liniștite, protestă imediat.

- Trebuie să ne întoarcem la Ysanne și Lucien.

- De ce-ar trebui să ne facem griji pentru ei? Lucien este probabil mai mult decât mulțumit să rămână singur cu încântătoarea Ysanne, spuse el calm, luând-o de braț. Nu înțelegi, scumpa mea, că datoria lui este de a o proteja pe Ysanne de vânătorii de averi? Cum ar putea să facă asta mai bine decât luând-o el însuși de nevastă?

- Acum vreo două zile, îmi povesteai despre prietenii lui Ysanne din Paris. Acum îmi spui că Lucien ar fi bucuros să se însoare cu ea.

- E o posibilitate, spuse Val rece. Dar n-am spus că Ysanne ar fi încântată să-l ia pe tutorele ei. E mult prea deșteaptă pentru a-și dezvălui planurile. Se joacă pe rând cu toți bărbații, chiar și cu mine, urmărindu-și propriul scop. Știe foarte bine că nu trebuie decât să facă un semn, dacă se hotărăște că-l vrea pe Lucien.

Rachel căzu pe gânduri câteva clipe, până ajunseră înapoi în piață.

- îmi pare rău să te dezamăgesc, Rachel, continuă Valentin. Știu că-l găsești

atrăgător şi e perfect normal. Bărbații care nu dezvăluie totul, care păstrează o aură de mister sunt întotdeauna ca un magnet pentru femei, care sunt curioase să afle ce se ascunde în umbră. Eu, de exemplu, nu sunt aşa. Eu nu port nicio mască. Sunt exact aşa cum par. Nu mă ascund în umbră, ci mă prezint în razele soarelui.

Rachelei îi răsunară imediat în minte cuvintele ghicitoarei. Nu era nicio îndoială cine era bărbatul din umbră.

-Ce te face să crezi că-l găsesc pe Lucien atrăgător? îl întreabă ea.

-Nu cred, ştiu. Dar poate că adevărul crud ți-ar prinde mai bine. Nu te lăsa dusă de acel val, Rachel. Te va folosi la fel cum face şi Ysanne cu oamenii. Chiar şi azi, te-a invitat doar ca acoperire, pentru a nu ridica suspiciuni pentru adevăratul lui motiv.

- Vrei să spui că nu putea să facă ceva atât de simplu şi inocent s-o scoată pe Ysanne la plimbare? spuse ea neîncrezătoare. Serios, Val, doar nu te aştepți să cred ceva atât de prostesc.

Dansatorii începură să se împrăştie, dar Lucien şi Ysanne nu se vedeau nicăieri.

-Evident, au plecat pe undeva, sugeră Val.

- Trebuie să vedem dacă maşina lui Lucien e acolo unde a lăsat-o, spuse repede Rachel, dar nu era atât de uşor să găsească străduța corectă.

într-un final, descoperiră restaurantul în spatele căruia parcase Lucien, dar maşina lipsea. Val o privi triumfător:

-Vezi? zâmbi el, apoi o privi ironic. Dar n-ar fi trebuit să te părăsească în felul ăsta. De unde ştia că aveai cum să ajungi acasă?

- Nu era prea greu, exclamă ea, nervoasă pe ea însăşi că-i permisese lui Val s-o despartă de Lucien în felul acesta. Nu putea decât să accepte oferta lui de a o conduce acasă.

- Mai întâi trebuie să luăm cina, insistă Valentin.

- La ora asta? Trebuie să fie în jur de unsprezece sau chiar miezul nopții.

- Nu contează.

Rachel mâncă foarte puțin din ce comandase el. Se întreba la ce s-o fi

gândind Lucien. Oare era suficient de importantă pentru el, încât să-i pese dacă se întoarce cu cel care a adus-o în Riom sau dacă pleacă în compania altcuiva? Işi spuse că analiza prea mult o situație simplă. Probabil că lui Lucien nici nu-i păsa, câtă vreme ştia că Val sau altcineva o ducea acasă. Ostentativ, evită să stea lângă Val în față şi se urcă în spatele maşinii, refuzând să-l privească.

- Bine! Dacă aşa vrei tu! şuieră el şi trânti portiera.

Valentin demară şi tot drumul conduse foarte repede pe serpentine. Se vedeau în lumina farurilor văile adânci ce mărgineau şoseaua, iar Rachel închise de câteva ori ochii când din față se apropiau cu repeziciune alte maşini de care erau cât pe ce să se lovească.

- Val! Te rog! Nu atât de repede! spuse într-un final.

Valentin nici n-o luă în seamă până nu-l rugă din nou. Atunci, încetini şi opri, îşi aprinse o țigară, dar nu se întoarse cu fața la ea.

- Dacă te muți în față cu mine, promit să nu mai conduc atât de repede, spuse el.

Rachel preferă răul cel mai mic, alegând să suporte un sărut sau două, decât să fie victima unui accident. Coborî în tăcere şi se mută alături de el, însă n-ar fi trebuit să se teamă de vreo îmbrățişare sau sărut. Atenția lui era numai asupra drumului; conduse prudent şi când ajunseră la castel, o ajută să coboare, îi ură noapte bună şi se urcă în maşină pentru a o duce în garaj. Abia a doua zi dimineață, când se întâlni cu Celia, află că Val dispăruse împreună cu maşina şi că nu se întorsese la castel.

-Valetul lui spune că n-a dormit aici. Dar tu n-ai de unde să ştii despre ce e vorba, căci tu ai fost plecată cu Lucien ieri.

Rachel se înroşi.

- De fapt.. .Val a venit la Riom.

- La Riom? repetă Celia. De unde ştia unde mergeți? Eu nu i-am spus.

-Nu, sunt sigură de asta. Cred că Ysanne i-a spus. Oricum, a venit peste noi când luam masa şi pe urmă s-a ținut după noi toată după-amiaza şi seara.

- Atunci, presupun că a făcut în aşa fel încât s-o ducă pe Ysanne acasă şi te-a lăsat cu Lucien.

Rachel se uită pe fereastră.

-N-a fost chiar aşa. Când dansam, aseară, a reuşit să facă în aşa fel încât să ne despărţim de Lucien şi Ysanne şi într-un final nu reuşeam să-i mai găsim. N-aveam ce face decât să mă întorc acasă cu el.

-Deci s-a întors aici? Unde naiba a plecat după aia? Şi de ce?

- Nu ştiu. N-am fost prea încântată de ceea ce făcuse şi am fost cam bosumflată. Când ne-am întors, am crezut că se duce să ducă maşina în garaj.

Celia chicoti.

-Val nu prea face asta. De obicei lasă pe altcineva. Oh, asta e, probabil o să se întoarcă după ce se va plictisi de condus. S-o fi dus la vreun prieten, sau la Paris. Val e foarte imprevizibil.

-Trebuie să-l sun pe Lucien şi să-mi cer scuze, murmură Rachel. Ieşi din camera Celiei, apoi se opri şi se întoarse. Celia, cine mai locuieşte în casa lui Lucien în afară de el şi de Ysanne?

- Cine altcineva? Oare i se păruse sau Celia pălise pentru o clipă? Păi.. .nimeni în afară de servitori, care sunt destul de mulţi.

-Mda, presupun că asta am văzut, spuse Rachel pe un ton cât se poate de relaxat. Probabil că era în pauză şi în timpul liber picta. Evită privirea surorii ei o clipă, apoi râse. Altfel de ce ar alege o astfel de cameră când castelul familiei Fontenac are atâta spaţiu.

O auzi pe Celia oftând.

- Artistul pe care l-ai văzut era fantoma Fontenac.

- Fantomă? Dar era în miezul zilei, şi-apoi mai era un tânăr care părea un servitor. Poate paznicul lui?

Figura Celiei se lumină, deşi ochii îi erau încă înnegurați.

- Toată lumea îl vede pe bătrânul pictor, spuse ea calm, iar unii dintre servitori devin atât de zeloşi încât pretind că-l servesc.

- Există şi o fantomă Bertelle? întrebă Rachel.

- Eu n-am văzut niciuna, dar se spune că toate familiile vechi au cel puţin un strămoş căruia-i place să-şi mai viziteze casa.

Rachel nu mai puse nicio întrebare şi se întoarse în camera ei. O fantomă

îmbrăcată în haine moderne? Cumva își imagina că fantomele purtau haine de epocă, mai ales cele din castele vechi de sute de ani. Era clar că Celia nu era nici șocată, dar nu era nici complet neafectată de faptul că Rachel văzuse pe cineva-fantomă sau muritor de rând-care nu părea să fie un locuitor oficial al casei lui Lucien. Totuși, Celia fusese atentă ce răspuns să dea. Rachel evitase să spună că fața pictorului era plină de cicatrice. Dacă Celia știa despre asta, atunci nu era niciun motiv pentru a-i reaminti. Dacă nu știa, de asemenea nu era niciun motiv pentru a-i vorbi despre așa ceva. Dacă într-adevăr era o fantomă, ce mai conta că avea atâtea cicatrice? Rachel sună la familia Fontenac, dar i se spuse că nu era nimeni acasă. Mai încercă și în pauzele dintre lecțiile cu Harry, dar fără succes. Chiar înainte de cină mai sună o dată, iar de data asta i se făcu legătura cu Ysanne.

- Lucien este? întrebă Rachel.

- O să-l întreb dacă vrea să-ți vorbească, spuse Ysanne rece și formal, făcând-o să se cutremure încât, câteva clipe mai târziu, când răspunse Lucien, nu prea știa cum să înceapă.

- Nu trebuie să-ți ceri scuze, spuse Lucien și mai rece decât Ysanne. Am înțeles foarte bine că ai preferat compania lui Valentin decât pe a mea.

- Dar n-a fost așa.

- Nu? Totuși, se pare că i-ai spus că vom merge la Riom ca să ne poată urmări sau chiar să ajungă acolo înaintea noastră.

- Nu i-am spus eu, exclamă Rachel. N-am spus nimănui, în afară de Celia, iar ea cu siguranță nu i-ar fi spus lui Val.

Lucien mormăi:

- E un lucru minor. Nu e deloc important.

- Dar nu și pentru mine. Probabil m-ai crezut extrem de nepoliticoasă să nu mă întorc cu tine, când tu fusesei cel care mă invitase.

- Nicidecum. Dacă voiai ca Valentin să facă asta, de ce să n-ai ocazia? Te rog să mă scuzi, sunt foarte ocupat.

Apoi îi închise telefonul, iar Rachel simți cum o cuprinde mânia. Ce fel de om era dacă n-avea răbdare să asculte o explicație cât se poate de simplă?

Valentin nu se întoarse până la cină, iar Pierre începu să se îngrijoreze.

- Dacă nebunul s-a dus în vizită pe undeva, de ce nu ne spune şi nouă unde e? mormăi el. E suficient de rău că-l lăsăm de capul lui fără să-l obligăm să-şi asume vreo responsabilitate față de moşie, fără să mai trebuiască să ne îngrijorăm și pentru aşa ceva.

Rachel începu să se simtă mai vinovată ca oricând. Oare chiar fusese numai vina ei că Val dispăruse? Francine o privi din capătul celălalt al mesei.

- In zilele noastre, nu mai ştim ce eveniment neaşteptat se mai poate întâmpla în sânul familiei, spuse ea acuzator.

Rachel tăcu, simțind că orice ar spune ar putea duce la o ceartă.

- Val a mai plecat aşa şi în trecut, încercă să liniştească situația Celia. Mereu se întoarce cu o explicație foarte plauzibilă şi se miră de ce s-a făcut atâta agitație inutilă în legătură cu asta.

- Dar nu e fratele tău, sublinie Francine. Nu ai aceleaşi legături ca noi. Din nou accentua faptul că Celia era încă o străină cu toate că se căsătorise cu un Bertelle.

După-amiaza următoare Rachel se afla împreună cu Harry în camera surorii ei; băiețelul se amuza cu un puzzle, când Francine intră brusc peste ei.

- Acum ai adus dezastrul şi tragedia asupra familiei noastre! strigă ea, țintuind-o pe Rachel cu privirea.

- De ce? Ce s-a întâmplat, Francine? întrebă Celia.

- A fost găsită maşina lui Valentin, distrusă!

- Dar Val? întrebă Rachel.

Francine deveni brusc foarte calmă.

- Poliția încă nu l-a găsit.. .sau poate cadavrul lui.

- Dar, Francine, poate că a scăpat nevătămat, protestă Celia. Nu e primul accident de maşină pe care-l are. Ultima dată a avut doar câteva zgârieturi.

- Atunci poate vă linişteşte acest gând. Trebuie să-l anunț imediat pe Pierre de ce e mai grav, mai spuse Francine înainte să iasă ca o furtună, lăsându-le pe cele două surori mult prea uimite pentru a-şi putea vorbi.

Nu mai aflară alte veşti în acea zi, dar spre seară Ysanne o sună pe Rachel.

- Da? E vreo veste despre Val? o întrebă ea nerăbdătoare.

- A plecat ca un nebun, fără să ştie ce face, pentru că l-ai vrăjit. Te-ai vârât între noi de când ai venit aici. Oh, îmi doresc din tot sufletul să pleci şi să-l laşi pe Val în pace. Dar acum e prea târziu. Dacă e mort, atunci tu eşti vinovată că mi-ai răpit soţul!

Această reacţie era complet străină de comportamentul obişnuit al Ysannei şi o luă prin surprindere pe Rachel.

- Dar, Ysanne, te asigur că.. .începu ea.

- Da? o întrebă Ysanne, tulburată. De ce anume poţi să mă asiguri? Nu poţi să-mi spui decât că te-ai jucat cu sentimentele lui Val ca o.ca o.. .vocea i se pierdu în suspine.

După câteva clipe, Rachel continuă cât putu de calm.

- Ascultă, Ysanne, dacă vrei să mă jigneşti, fă-o, dar, te rog, crede-mă când îţi spun că nu l-am încurajat pe Val niciodată. Când m-a invitat duminică să merg în oraş, am refuzat pentru că.

-Te-a invitat să ieşi cu el?

-Da, dar îţi spuneam că am refuzat pentru că acceptasem deja invitaţia lui Lucien de a merge la Riom. Nici măcar nu i-am spus lui Val unde merg.

-Eu i-am spus, zise Ysanne. N-am crezut că o să ai tupeul să te vâri între noi.

Atitudinea fetei o uimea din ce în ce mai mult pe Rachel.

-Dacă voiai ca Val să ne însoţească, de ce nu i-ai spus lui Lucien de la bun început?

-Ştii foarte bine că nu puteam face asta, izbucni Ysanne.

-De ce nu?

In acel moment, Ysanne îşi aminti de dispariţia lui Val şi nu se mai înţelese nimic printre suspine. După câteva clipe, Rachel spuse blând:

-Imi pare rău pentru tot, dar încearcă să speri în continuare că nu s-a întâmplat nimic grav. Anunţă-ne dacă afli ceva şi-ţi promit că şi noi vom face acelaşi lucru.

- Oh, ție ți-e uşor să fii calmă! Val nu înseamnă nimic pentru tine, explodă Ysanne, după care trânti telefonul.

Rachel rămase o clipă pe gânduri. In cazul în care Val ar fi pățit ceva grav sau poate chiar ar fi murit, oare era vinovată? E adevărat că fusese foarte rece cu el când se întorseseră din Riom, dar să fie ăsta un motiv suficient de bun pentru ca să plece ca un nebun şi să nu se mai controleze? Poliția îl asigurase pe Pierre că vor păstra legătura şi că-l vor anunța imediat ce apărea ceva nou, dar Francinei nu i se părea suficient.

- In timp ce tu stai liniştit şi aştepți, fratele meu poate că e pe moarte în vreun spital!

- Francine, draga mea, începu Pierre, am întrebat la toate spitalele la care ar fi putut ajunge şi nicăieri nu e înregistrat vreun Bertelle.

- Poate că şi-a pierdut memoria, insistă ea.

- Poate, spuse Pierre, dar poliția nu are informații despre nicio persoană neidentificată în spital.

- Mâine o să merg chiar eu prin spitale, spuse Francine. Crezi că pot să stau aşa, pur şi simplu, fără să fac nimic? Te-ai gândit ce efect va avea vestea asta asupra iubitei noastre bunici? N-a avut parte de suficiente veşti proaste până acum?

- Mâine o să mergem amândoi prin spitale, îi promise Pierre.

In timpul acestei discuții Celia şi Rachel nu spuseră nimic, însă acum Francine se întoarse spre ele:

- Astfel de necazuri n-ar fi avut loc în familia noastră, dacă n-ați fi fost voi, şuieră ea cu o furie abia stăpânită.

- înțeleg cum te simți, spuse Rachel privind-o, dar nici eu, nici Celia nu putem fi învinovățite pentru evenimente de care nu suntem responsabile. Fiecare familie are tragediile ei şi cu siguranță familia voastră.

Nu reuşi să termine ce avea de spus, căci Francine se apropie amenințător de ea.

- Ce anume ştii tu despre tragediile din familia noastră? Cine ți-a spus?

- Francine! Francine! strigă Pierre şi o scoase din cameră, încercând s-o

liniştească.

Rachel răsuflă uşurată, mai mult uimită.

-Acum, ce-am mai spus? o întrebă pe Celia.

-Nimic grav, dar Francine se enervează foarte repede şi-şi imaginează ce e mai rău. Las-o în pace o vreme.

Rachel nu reuşi să doarmă prea bine în noaptea aceea, dar îşi imagină că celorlalți membri ai familiei le fusese probabil mai greu. Pierre şi Francine plecară dis-de-dimineață să verifice spitalele la care ar fi putut ajunge Val. Ea însăşi nu prea avea starea necesară pentru a face lecțiile cu Harry, dar se chinui să nu arate asta. Copilul ştia doar că unchiul lui plecase pentru câteva zile. Spre sfârşitul dimineții se opri în fața castelului o maşină sport. Rachel, care era în drum spre atelierul lui Harry, se uită pe fereastră şi văzu un tânăr care se cobora din maşină urmat de încă un bărbat cu încheietura mâinii bandajată.

-Val! murmură ea surprinsă, apoi se repezi la uşă.

Când ajunse la ei, cei doi bărbați păreau că discută ceva. Val se întoarse şi, zâmbind, se apropie cu brațele deschise de ea. Rachel se feri.

- Nu-l îmbrățişezi pe fiul rătăcitor? o întrebă Val fără să pară a avea vreo mustrare de conştiință.

- Nu puteai să anunți pe cineva că eşti bine? întrebă Rachel rece.

- De ce? Dar lasă-mă să ți-l prezint pe prietenul meu, Gaston Cloubert.

Rachel îl salută pe tânăr, apoi adăugă:

- Trebuie s-o anunț pe Celia că te-ai întors, Val. Pierre şi Francine au plecat să te caute prin spitale.

- De ce naiba au făcut asta?

- Poliția ți-a găsit maşina distrusă, dar nu şi pe tine, îi spuse tăios.

- Serios, Val, îl mustră Celia câteva minute mai târziu, ar trebui să ai nişte limite. Francine a fost foarte tulburată. Se temea ca nu cumva să fii grav rănit sau chiar mai rău, mort.

- Câteodată le face bine unora din familie să se agite puțin din cauza mea, spuse Val cu răutate.

- Chiar şi bunica ta? întrebă Celia.

- Imi pare rău pentru asta, cu toate că nu era nevoie să-i spuneți că am dispărut. Dacă plecasem câteva zile la Cannes sau pe coastă? De ce trebuie să dau explicații pentru tot ce fac?

- Trebuie să dai explicații pentru o mașină distrusă. De ce n-ai anunțat poliția de îndată ce erai în stare? îi aminti Celia.

- Asta e ușor. Mașina a derapat pe marginea drumului, iar eu am coborât. E adevărat că eram puțin speriat, dar era întuneric și n-am văzut unde eram. Apoi, când am vrut să mă întorc la mașină, nu mai era acolo. Am auzit cum se rostogolea în vale. Probabil că am atins-o cumva și a alunecat.

- Pe urmă ce s-a întâmplat? Cine te-a salvat? întrebă Celia.

- Mai întâi am făcut autostopul și am ajuns în oraș. Pe urmă mi-am amintit că Gaston locuia aproape, așa că m-am dus la el. El a sugerat să rămân acolo vreo două zile.

- Fără să ne anunți și pe noi? interveni Rachel, nervoasă și indignată de atitudinea lui față de propria familie.

-Ai fost îngrijorată, draga mea Rachel? o întrebă Valentin, zâmbind.

-Toți am fost, răspunse ea.

- Dar poate tu mai mult decât toți? continuă Val. Doar tu știai adevăratul motiv pentru care am plecat în seara aceea.

-Dacă tu vrei să conduci ca un nebun, e problema ta.

Val se întoarse spre Gaston.

- Iată ingratitudinea femeilor! spuse el teatral. Fac gestul suprem prin care-i arăt că sunt gata să mor pentru ea, apoi, când mă întorc doar cu o zgârietură, nu merit nimic. Ai fi preferat să fie adus cadavrul la ușă?

-Nu mai vorbi prostii, Val, izbucni și Celia tăios.

- Atunci, Rachel, spune-mi măcar că te bucuri să mă vezi în viață, continuă el, încercând s-o ia de mână.

- Ar trebui s-o liniștești pe Ysanne, îl sfătui ea. Nu vreau să am nicio legătură cu tine. Mi-ai demonstrat cât de puțin îți pasă de ceilalți din jurul tău.

Ieși repede din cameră și se duse în dormitorul ei. Fuseseră momente când, în ciuda insistențelor lui, devenise o companie plăcută. Lui Valentin nu-i lipsea

şarmul, iar felul lui entuziasmat de-a fi era un atu, dar acum realizase că era un egoist căruia nu-i păsa dacă rănea persoanele din jurul lui. Dacă Ysanne voia să se mărite cu el, din punctul ei de vedere n-avea decât!

Capitolul 6

Escapadele lui Valentin fură repede uitate. Cu toate că Pierre si Francine ajunseseră acasă după o zi obositoare de căutări, sora lui Val fu extrem de blândă cu el. Pierre sugerase doar că în zilele următoare Val ar putea să mai stea pe acasă si să-l ajute cu moşia.

- Cu încheietura asta rănită? întrebă indignat Valentin.

- Bietul băiat nu poate munci, interveni Francine.

- Nu poate conduce vreo săptămână, spuse Pierre, dar poate să facă pe aici o mulțime de lucruri mărunte.

Totuşi, atitudinea Ysannei o uimise cel mai mult pe Rachel.

- Val ne-a speriat pe toți, dar a avut noroc să n-aibă răni grave, îi spuse ea fetei când se întâlniră prima oară după incident.

- Val? Oh, da, ar fi trebuit să ne obişnuim până acum cu nebuniile lui. N-ar trebui să-şi facă nimeni griji pentru el.

- Dar tu.. .credeam.. .oh, nu mai contează, murmură Rachel.

Oare făcuse atunci o scenă doar de dragul de a se da în spectacol şi nu pentru că era într-adevăr îngrijorată de dispariția lui Val? Voia s-o întrebe pe Ysanne când va anunța logodna cu Valentin, dar evident, nu era momentul. In loc de asta, lansă alt subiect. Peste două zile avea să fie ziua Francinei şi fusese organizată o petrecere la unul dintre hotelurile din Le Mont-Doré. Rachel ştia că atât Lucien, cât şi Ysanne fuseseră invitați, aşa că întrebă:

- Ysanne, ce flori crezi că ar trebui să-i iau Francinei pentru ziua ei?

- Te referi la un buchet de flori, nu?

- Da, mi-ar plăcea să-i dau ceva deosebit, chiar dacă şi ceilalți o să-i cumpere flori care-i plac.

Ysanne se gândi o clipă.

- Garoafe, cred, îi plac foarte mult.

- Are vreo culoare preferată?

Ysanne ridică din umeri.

- O să-i placă orice îi vei da.

Erau suficiente garoafe în grădinile castelului, dar i se părea că i-ar fi dăruit ceva ce deja avea, aşa că Rachel făcu o plimbare până în Le Mont-Doré, cu o zi înainte de petrecere, şi comandă douăzeci şi patru de boboci de culori diferite, care să fie trimişi în dimineața următoare. Se gândi apoi că era destul de greu pentru toată lumea să-i facă un cadou potrivit Francinei, care deja avea tot ce-şi putea dori o tânără femeie; în dimineața aceea, Francine fu extrem de bine dispusă, râzând şi arătându-se foarte fericită de cadourile primite de la prieteni şi familie. Un guler auriu din blană de nurcă de la Pierre, un inel cu ametist de la Celia, cercei delicați de la Val şi un material superb de culoarea chihlimbarului de la bunica ei. Alte cadouri sosiră prin poştă sau erau trimise prin mesageri. Rachel era curioasă dacă Lucien i-a trimis vreun cadou.

- Micul meu dar n-a sosit încă, spuse Rachel, dar îți urez tot ce e mai bun.

Surprinzător, Francine se înclină, iar privirea-i era mai caldă şi mai prietenoasă; totuşi, atenția ei era îndreptată mai mult spre una dintre menajere, care adusese încă un cadou. Francine desfăcu repede ambalajul şi scoase o minunată trusă de toaletă din piele de crocodil ce purta inițialele ei şi avea mânere argintii.

- De la Lucien! exclamă Francine, citind felicitarea.

- Cu dragoste, murmură Val, care stătea întins într-un colț.

- Bineînțeles .cu dragoste! adăugă ea repede şi pe un ton cam afectat, după părerea lui Rachel.

Când sosiră florile, Francine era plecată, aşa că Rachel ceru să fie duse în camera acesteia. Trebuia să se pregătească pentru petrecerea din seara aceea; mătăsurile cumpărate din Lyon se transformaseră într-o rochie pe care Rachel nu şi-ar fi imaginat că o va purta vreodată. Culoarea materialului, o paletă variată de galben şi maro, contrasta foarte bine cu nuanța părului ei şi-i punea în evidență verdele ochilor.

-Arăți superb, remarcă Celia când o văzu.

- E un material minunat, murmură Rachel. Mă simt ca o multimilionară. Spune-mi, care dintre colierele astea se potriveşte mai bine? întrebă ea, arătându-i singurele acesorii pe care le avea, care nici nu erau foarte scumpe.

- Am ceva mai bun decât alea, spuse Celia, deschizând o cutie de bijuterii şi scoţând un colier din chihlimbar, cu legături de aur, lucrat cu minuţiozitate.

-Oh! suspină Rachel. Nu, mi-ar fi frică să-l port.

-Prostii. Se potriveşte perfect cu rochia ta. Dar să nu-l pierzi. Pierre mi l-a dăruit când s-a născut Harry.

-Bineînţeles, o să am mare grijă de el.

Celia o ajută să şi-l pună, iar Rachel se privi lung în oglindă.

- Chiar şi Lucien va fi impresionat în seara asta, spuse Celia, foarte relaxată.

-Nu ştiu la ce fel de primire să mă aştept din partea lui, murmură sora ei. M-a cam pus la punct ultima dată când am vorbit şi de atunci nu ne-am mai văzut.

De fapt, Rachel spera în secret că petrecera din seara aceea va umple golul ce apăruse între ei, însă cu puţin înainte să plece spre restaurant, apăru o nouă criză.

-Ce naiba e cu Francine? îşi întrebă Pierre nevasta.

-Habar n-am. Ce s-a întâmplat?

-S-a încuiat în dormitor şi refuză să iasă sau să vină la cină.

-Dar de ce? Nu se simte bine? întrebă Rachel.

-Mai bine mă duc să văd, spuse Celia.

- Vin cu tine, sugeră Val, cu toate că nu-mi vine să mă despart nici măcar o secundă de Rachel, mai ales că în seara asta e superbă.

Rachel zâmbi, dar nu prea încurajator. Câtă vreme Val se rezuma la a face complimente, totul era în regulă. Intre timp Celia se întoarse:

-L-am lăsat pe Val acolo, poate o să reuşească s-o liniştească.

-Dar ce s-a întâmplat? se interesă Pierre. Era bine mai devreme.

-Se pare că un "doritor de bine" i-a trimis un cadou ce poartă ghinion.

- Oh, Doamne! bombăni Pierre. Francine are douăzeci şi nouă de ani şi ar fi trebuit să nu mai creadă în prostii din astea.

In vreme ce Pierre se plimba prin cameră, bombănind că vor întârzia, Rachel se întreba cine fusese cel care-i trimisese acel cadou buclucaş Francinei

şi în ce consta acesta. Intr-un final, Val coborî.

- Se pregăteşte, anunță el. I-a trecut supărarea, dar nu-i mai aduceți aminte de asta.

Când Francine apăru în capul scărilor, Rachel o privi cu admirație. Şi ea purta o rochie extraordinară; la gât purta un colier cu diamante şi nurca de la Pierre. Coafura însă era totul, părul frumos pe care Francine îl avea ar fi făcut-o să arate ca o regină chiar dacă ar fi purtat zdrențe. Rachel oftă; Lucien probabil că nici n-o va băga în seamă când o va vedea pe Francine. Totuşi când ajunseră la restaurant, i se păru că pentru o clipă Lucien o privise cu mai multă căldură sau măcar mai puțin ostil. De asemenea fusese invitat şi Gaston, prietenul lui Valentin, şi era evident că Ysanne făcuse încă o cucerire. După o masă delicioasă, şampanie, toasturi, în timpul cărora Francine se arătă extrem de entuziasmată şi de fericită, urmară sugestii despre cum să petreacă restul serii.

-Francine, întrebă Pierre, ce-ai vrea să facem mai departe? Cazino? Sau dans?

Se întâmplă ca Rachel să se uite exact la Francine în clipa aceea şi văzu cum îi piere tot entuziasmul de pe față, pentru a fi înlocuit cu acea expresie antipatică binecunoscută.

- Cazino, Pierre. Să vedem dacă "bunul" meu prieten mi-a adus ghinion.

Toată lumea hotărî să meargă la cazino. Apusul de vară, parfumul florilor, muzica ce se auzea încet în depărtare, toate acestea creau atmosfera romantică perfectă. Când avu ocazia, Rachel îşi întrebă sora dacă ştia cauza supărării Francinei.

-Cineva a avut tupeul să-i trimită un buchet minunat de garoafe, spuse Celia, strâmbându-se.

-Garoafe? murmură Rachel, înghițind în sec. Ce a fost în neregulă cu ele?

- Există superstiția că aduc ghinion celor care participă la jocurile de noroc, iar Francinei îi place la nebunie să joace din când în când la cazino.

- Oh, Doamne! exclamă Rachel, simțind că i se va strica toată seara. Eu.. .eu.. .vezi tu, eu n-am ştiut.

-Tu i le-ai trimis? o întrebă Celia, privind-o o clipă îngrozită, după care se linişti. N-aveai de unde să ştii toate obiceiurile astea stupide. Apoi o bufni râsul. De fapt, e foarte amuzant, adăugă ea.

-Nu e deloc amuzant pentru mine, mormăi Rachel. Ştie foarte bine că sunt de la mine şi e convinsă că am făcut-o intenţionat, ca s-o jignesc. Ce-ar trebui să fac? Să-mi cer scuze acum? Sau când?

Celia o luă de braţ:

-Nu. Nu spune nimic, acum. Dacă pierde, atunci poate îi spui mâine, dar dacă o să câştige, atunci o să fie foarte fericită.

Şi Rachel găsea cazinoul foarte interesant; cu Lucien alături, sfătuind-o cum să-şi plaseze banii, câştiga când făcea cum spunea el şi pierdea când îşi urma instinctul.

-Poftim! Ar fi trebuit să te ascult, spuse ea.

- De ce? o întrebă el. Foarte puţine femei o fac. Ţi-am spus că eşti încântătoare, seara asta?

Rachel îi zâmbi:

-Nu, Lucien, nu până acum şi te asigur că te ascult.

-Vrei să dansezi, sau preferi să pierzi în continuare?

Făcu o pauză înainte să-i răspundă. La celălalt capăt al mesei, Francine era concentrată la joc. Se părea că în ciuda garoafelor primite, câştiga. Val stătea în spatele ei, dându-şi cu părerea când Francine punea pariurile.

-Mi-ar plăcea să dansez, spuse Rachel într-un final. Jocurile astea sunt pentru cei cu adevărat dedicaţi, iar eu nu mă prea pricep.

-Mă întreb ce fel de pantofi porţi, spuse el, conducând-o spre sala de dans. O să încerc să nu ţi-i distrug, de data asta.

Cu toate că incidentul cu pantofii de data trecută se petrecuse cu doar câteva săptămâni în urmă, Rachelei i se părea că trecuseră ani de zile. Nu realizase cât de mult se integrase în sânul familiei Bertelle. Perioada când lucra în fabrica de pantofi şi se întorcea în fiecare seară la unchiul şi la mătuşa ei îi părea ca un vis din copilărie. Cu toate astea ştia că se află pe un teren minat; Francine era foarte imprevizibilă, stările ei puteau creea oricând un scandal, cu

Ysanne nu se prea putea alia, ea fiind cea care o sfătuise să-i cumpere Francinei garoafele. Cât despre Lucien, începea să devină mai sigură pe ea în prezența lui, deşi încă erau momente când o respingea, atunci când avea impresia că-l trăda în mod intenționat, dar acestea erau îndulcite de momente ca cel din seara aceasta, când domnea armonia între ei. Totuşi, dansul alături de el nu-i aducea acea linişte şi relaxare de care avea nevoie. Apropierea de el o tulbura într-un mod nou pentru ea. Când îi vorbea, nu reuşea să formuleze propoziții întregi, spre deosebire de momentele când era cu Val, când putea să discute despre orice. După două sau trei dansuri, Lucien o conduse la o masă umbrită de palmieri.

- Trebuie să ne felicităm pentru acest succes, spuse el, zâmbind. Pe mine pentru că nu m-am împiedicat-până acum, trebuie să adăugăm-şi pe tine pentru că am observat că porți nişte pantofi normali. Dispariția lui Val te-a tulburat? o întrebă el deodată.

Il privi cu ochi mari.

- Bineînțeles, toată familia a fost supărată. Putea să dea măcar un telefon şi ne-ar fi scutit pe toți de toată nelinişte a.

- Mi-e teamă că vei descoperi că Valentin provoacă des astfel de momente.

Ce voia să spună cu asta?

- Ysanne a fost foarte afectată de mica lui escapadă, continuă Rachel. Dar e normal. O să anunțe în curând logodna cu el?

Lucien îi aruncă o privire tăioasă.

- Cu Valentin? Nu mi-a vorbit despre aşa ceva. Oricum, are nevoie de consimțământul meu dacă vrea să se căsătorească înainte de douăzeci şi cinci de ani.

- Şi n-ai face asta, dacă ar vrea să se mărite cu Val?

Nu-şi dădea seama ce o făcea să pună astfel de întrebări, dar din moment începuse, trebuia să meargă până la capăt.

-Trebuie ca Valentin să fie un soț pe măsură. Ştiu că are ceva avere, dar nu se compară cu cea a Ysannei.

- Dar chiar e nevoie să priveşti din acest punct de vedere situația când vine

vorba de căsătorie? continuă Rachel. Ştiu că doi oameni nu pot trăi fără bani, dar fericirea e mult mai importantă decât goana asta după avere.

- Punctul tău de vedere e admirabil, murmură Lucien, şi fără îndoială că în țara ta căsătoriile se fac doar pe baza atracției, dar noi francezii suntem mai practici.

- Căsătorii din interes, bombăni ea.

- Nu neapărat. O scurtă perioadă de aşteptare îi face pe tineri să-şi cunoască sentimentele pentru celălalt.

- Dar Ysanne îl iubeşte pe Val. Asta nu contează?

-Ysanne are un avocat foarte bun în persoana ta, Rachel. Ea te-a pus să deschizi acest subiect?

- Nu! Probabil că ar fi extrem de supărată pe mine dacă ar şti că-ți vorbesc despre asta.

- Atunci, te asigur că n-are nevoie de ajutorul tău. Mă îndoiesc de faptul că l-ar iubi pe Val şi viceversa. Chiar dacă Ysanne crede că-l iubeşte, va găsi în scurt timp pe altcineva de care să fie entuziasmată. De obicei nu-i pun piedici în acele momente, drept urmare îmi spune întotdeauna ce planuri are.

- Inţeleg. Imi cer scuze dacă am fost prea indiscretă, mormăi Rachel.

- Nu, e normal să vrei să afli totul despre Val. De ce n-ai face-o? Am înțeles că prin această discuție ai urmărit să afli care sunt sentimentele lui Val. In ceea ce-o priveşte pe Ysanne, te asigur că ai drum liber.

Rachel respiră adânc.

- Nu asta a fost intenția mea, spuse ea rece. Ysanne mi-a lăsat impresia că ea şi cu Val.

- Atunci ştii că în acest moment nu se întâmplă nimic între ei şi poți să acționezi ca atare.

- Cum adică?

- Poți să-l încurajezi pe Val. Am înțeles că eşti genul care n-ar fura logodnicul altei fete.

Rachel tăcu. Ea era singura vinovată că se ajunsese aici, pentru că pornise această discuție.

- Trebuie să te asigur, Lucien, că nu e nimic între mine şi Val. N-am de gând să-l încurajez. Oricum, în scurt timp voi pleca. Imediat după naşterea nepoțelului meu şi nu vreau să las complicații în urma mea.

- Complicații, repetă el, zâmbind ironic. Mă întreb dacă Valentin ar fi flatat de o asemenea descriere.

- Poate că ar trebui să terminăm cu acest subiect, dacă nu te superi, sugeră ea glacial.

- Desigur. Dansăm din nou?

Dar magia dispăruse. In continuare, apropierea de el o tulbura, dar acum era ceva ciudat între ei şi Rachel nu se mai concentră la dans, împiedicându-se.

- Eşti obosită, izbucni el şi fără să-i mai spună ceva, o conduse înapoi la masă şi-i oferi vin. Când o să pleci din Auvergne, continuă el, spre ce destinație te vei îndrepta?

-întâi la Milano, cred. Aşa intenționam. Pe urmă Roma şi Paris, adăugă ea, apreciind faptul că acesta era un subiect mult mai sigur.

-De ce Parisul ultimul?

- E evident, chiar dacă ți se pare că ar trebui să fie primul. Trebuie să învăț mai întâi în celelalte oraşe şi după ce-mi fac o bază, să vin la Paris.

-Şi o să studiezi doar pantofi? o întrebă.

- Oh, voi vizita şi oraşele, bineînțeles. Doar n-o să stau tot timpul cu ochii la schițe sau în fabrici.

-Trebuie să vizitezi cât se poate de mult din Auvergne cât mai stai aici, spuse Lucien, fără să sugereze că ar putea s-o însoțească el.

- Asta-mi aduce aminte de ceva. Voiam să te rog să-mi faci o favoare. Pot să urc la ruinele vechiului tău castel?

-Bineînțeles, când vrei, numai să ai grijă. Treptele sunt stricate şi dacă urci cu Henri, mai bine să nu mergeți până în vârf.

-Cum se făceau castelele pe vremuri! Trebuie să fi fost foarte greu să construiască pe vârful muntelui.

- Strămoşii noştri nu se gândeau la priveliște, cât la a ține cât mai departe duşmanii, îi aminti el.

- Da, ştiu asta, dar toate amintirile mele despre Franţa vor fi legate de panorama de acolo. Experienţa din Auvergne a fost minunată pentru mine. Sunt atâtea contraste. Munţi interzişi, pajişti verzi, oraşe pitoreşti şi crânguri romantice, castele pe fiecare deal. Cu siguranţă, toate au fantomele lor.

- Poate.

- Povesteşte-mi despre fantoma din castelul tău.

Lucien se întunecă la faţă.

- La ce fantomă te referi?

- Păi, am văzut un bărbat. şi am presupus că e fantoma castelului vostru.

Ce nebunie o apucase să deschidă acest subiect, tocmai acum când se înţelegeau mai bine?

- N-avem nicio fantomă în castel, spuse el tăios. Te rog să nu mai vorbeşti despre asta. Se ridică şi o privi mânios. Rămâi la amintirile tale despre flori şi munţi şi lasă fantomele în pace. Hai, cred că trebuie să ne întoarcem la ceilalţi.

Il însoţi mâhnită, simţind cum se mărea distanţa dintre ei. Francine şi Val nu mai pariau, iar ea se plângea că deşi câştigase la început, ajunsese să piardă tot, cu siguranţă din cauza acelor garoafe.

- Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă, spuse Val când o văzu pe Rachel.

- Oh, te rog! suspină Rachel, sperând că Lucien se îndepărtase. Din fericire, Lucien vorbea cu Pierre.

- De ce, ce s-a întâmplat? o întrebă repede Val.

Inainte să le poată opri, două lacrimi se scurseră pe obrajii lui Rachel.

- Oh, iartă-mă te rog, mă port prosteşte, spuse ea, ştergându-şi repede ochii umezi.

- Vino cu mine, spuse Val şi o conduse în grădină.

In ciuda rezervelor pe care le avea faţă de Val era reconfortant faptul că observase atât de repede că ceva era în neregulă. Se plimbară o vreme prin grădină, care nu era complet luminată.

- Ce te-a supărat? o întrebă Val. Sau, cine? Deşi pot să ghicesc. Lucien. Ce-a spus sau ce-a făcut?

- Eu.. .nu ştiu dacă ar trebui să vorbesc despre asta, se bâlbâi ea. Uită de

asta, te rog, Val. Hai să ne întoarcem la ceilalți. Sunt bine, acum.

- Nu până nu-mi spui despre ce e vorba. Te-ai certat cu Lucien? Dacă e aşa, sunt încântat.

- Nu, nu ne-am certat. Departe de asta. Dar am menționat ceva despre fantoma familiei lui şi s-a enervat.

- Ce anume? continuă Val.

- Am văzut, sau cel puțin aşa mi s-a părut, un bărbat cu cicatrice pe față. Picta.

- Rachel! Val se oprise brusc şi se citea panica în vocea lui. Avea cicatrice pe față? Apoi, deodată, tonul i se schimbă şi începu să râdă. Bineînțeles, a fost doar o fantomă, sau pur şi simplu ți s-a părut. De fapt, eu unul nici nu cred că familia Fontenac are o fantomă. Noi, în schimb, avem o fantomă delicioasă. E o bătrână cu părul prins care pluteşte prin castel, purtând o rochie de seară foarte frumoasă. însă e inofensivă. N-ai văzut-o încă?

- Nu, murmură Rachel, realizând că Val vorbea repede pentru a-şi alunga panica inițială.

- O s-o întâlneşti mai devreme sau mai târziu, adăugă el. Cel mai bine ar fi să nu mai pomeneşti de acest subiect de față cu Lucien. Cred că e gelos pe a noastră.

Rachel încuviință. Aşadar, era rândul lui Val s-o avertizeze să nu mai deschidă acel subiect interzis! Ajunseră la o băncuță înconjurată de magnolii. Câteva clipe mai târziu Rachel îşi spuse că n-ar fi trebuit să accepte invitația lui Val de a se odihni puțin acolo, însă era încă tulburată de atitudinea lui Lucien, iar explicația lui Val n-o lămurise deloc.

- Când te supără Lucien, ține minte, iubita mea Rachel, că sunt întotdeauna lângă tine, spuse el cu blândețe.

înainte să-şi dea seama, o cuprinse în brațe şi o săruta pe gât, pe obraji, pe buze. Se zbătu, încercând să scape.

- Val! reuşi ea să spună, cu răsuflarea tăiată. Opreşte-te! E o prostie!

- E o prostie să pierd o asemena ocazie? Scumpa mea Rachel, m-ai vrăjit încât nu mă mai pot gândi la altceva în afară de tine. Te iubesc. Spune-mi că şi

tu mă iubeşti.. .măcar puţin.

Rachel reuşi să se elibereze din strânsoarea lui.

-îmi pare rău, Val. îmi placi foarte mult, dar asta nu e iubire.

-în timp, se va transforma în iubire. Nu poţi să pleci şi să mă părăseşti tot timpul.

Rachel nu-i răspunse şi se grăbi să se întoarcă. Pentru un bărbat cu o încheietură rănită, era destul de puternic. Când ajunse la cazino merse direct în baie, ştiind că trebuia să se aranjeze. îşi reveni şi înainte să iasă aruncă o ultimă privire în oglindă; colierul Celiei dispăruse. Il căută grăbită pe podea. Unde îl pierduse? Era sigură că-l avea când dansase cu Lucien. Ieşi pe furiş în grădină şi reconstitui drumul pe unde se plimbase cu Valentin. Se uită peste tot, cu toate că nu era sigură că l-ar fi văzut cu lumina aceea slabă. Se apropie de băncuţă, apoi ezită. Zări silueta unui bărbat. Oare deranja vreo pereche de îndrăgostiţi? Deodată, bărbatul se întoarse spre ea. Era Lucien. în acel moment nu se putu hotărî dacă ar fi preferat să fie un străin acolo sau dacă era bine că totuşi era vorba de cineva cunoscut.

- Eu.. .am venit să caut.. .am pierdut un colier, se bâlbâi ea.

- Ia loc, Rachel, spuse Lucien.

- Eu.. .nu pot. N-am timp. Vezi tu, e colierul Celiei şi e foarte valoros.

O prinse cu putere de mână

- Ce este oare mai valoros? Timpul tău sau colierul?

- Oh, colierul, bineînţeles. Dă-mi drumul, Lucien. Trebuie să-l caut, altfel Celia n-o să mă ierte niciodată.

Incercă să se elibereze, însă fără succes.

- Lucien! Te rog! Trebuie să-l găsesc.

Drept răspuns, el o trase pe bancă.

-Timpul tău nu e la fel de preţios cum este colierul. Tocmai mi-ai spus asta. Aşa că îţi poţi permite să stai aici câteva minute şi să te relaxezi.

- Să mă relaxez! De parcă aş putea.

- Poţi să te linişteşti. Colierul e la mine.

Rachel tresări, dar Lucien o forţă să se aşeze la loc.

- Oh, Lucien! De ce n-ai spus asta de la început? Unde e?

- In buzunarul meu.

- Ştiai cât eram de îngrijorată din cauza asta, dar n-ai spus nimic, se plânse ea.

- Te-am ajutat foarte mult; doar eu am găsit colierul pe care l-ai pierdut cu atâta uşurinţă. Poate că atingerile calde ale lui Valentin l-au făcut să se desprindă de la gâtul tău.

- Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva? Inseamnă că ne spionai.

- Contează? Poate că şi el ne spionează acum. Te-ar îngrijora asta?

- Nu ştiu. Lucien, te rog, dă-mi colierul şi lasă-mă să plec.

- îţi promit că fac toate astea în câteva clipe. Dar cred că merit o recompensă înainte să pleci. Ceva mai devreme mă asigurai că nu e nimic între tine şi Valentin, prin urmare presupun că mica scenă la care am asistat demonstrează că împarţi favorurile foarte uşor. în cazul ăsta, nu merit şi eu acelaşi tratament?

- Dacă favorurile mele, cum le numeşti tu, sunt oferite cu asemenea uşurinţă, şuieră ea, nu te deranjează să le împarţi, chiar şi cu Valentin?

- Lasă-mă pe mine să decid asta.

N-apucă să mai spună altceva, căci Lucien o sărută cu putere. însă în vreme ce săruturile lui Val fuseseră înflăcărate dar tandre, la Lucien nu era nimic blând. O strângea cu putere în braţe, iar mâinile lui parcă erau din fier încins. Apoi, brusc, se mai temperă şi-l auzi şoptind:

- Rachel, eşti foarte dulce.

Acesta era momentul potrivit să fugă, totuşi n-o făcu; se relaxă şi rămase calmă în braţele lui. îl privi şi-l sărută încet pe obraz, iar reacţia lui fu surprinzătoare. Ţâşni în picioare de parcă l-ar fi muşcat un şarpe.

- Iartă-mi nebunia, spuse el gâtuit. Nu trebuia să mă port aşa.

Rachel era uimită de schimbarea lui rapidă de atitudine. Acum o săruta cu pasiune, iar în clipa următoare o respingea. Cine ar fi putut să ştie cum să se poarte cu el? Se ridică la rândul ei, încercând să-şi revină şi să-şi liniştească emoţiile. în aceste ultime minute, fie că ştia sau nu, Lucien schimbase pentru

totdeauna relația dintre ei. Era prea confuză pentru a înțelege pe deplin în ce fel, însă ştia că nu-l va mai putea privi în acelaşi fel.

-Acum îmi poți da colierul, Lucien? întrebă ea încet. Poate că ți-am dat răsplata.

-Ți-l dau când ajungem înapoi, spuse el calm.

Se întoarseră tăcuți, iar la uşa de la intrare, Lucien îi întinse colierul.

- Pune-l în poşetă. Trebuie s-o duc pe Ysanne acasă, dacă nu cumva a făcut asta Gaston, noul ei prieten. Noapte bună.

Val o zări imediat:

-Rachel! Pe unde ai dispărut? Credeam că te-ai pierdut.

-Imi pare foarte rău că i-am făcut pe toți să mă aştepte, se scuză ea. Era conştientă de faptul că Francine o privea ironic. Celia şi Pierre erau pregătiți de plecare.

-Nu porți.. .începu Celia, uitându-se la Rachel.

- Stai liniştită, Celia. Nu l-am pierdut, spuse ea şi dispăru spre garderobă, neputând să mai suporte acele priviri surprinse, ironice sau de compătimire.

Când se uită în oglindă, înțelese totul. Era ceva! Părul îi era complet răvăşit, iar agrafa cu care şi-l prinsese i se desfăcuse şi-i atârna într-o parte. Pe drum spre casă toți fură destul de tăcuți, dar Rachel intenționa să-i vorbească Celiei.

-Celia, draga mea, trebuie să-ți explic. începu ea.

Celia ridică din sprâncene şi zâmbi.

- Nu ştiu prin ce aventuri ai trecut în seara asta, dar arătai de parcă te-ai fi rostogolit printre copaci.

Rachel lăsă privirea în jos.

-Val nu prea s-a stăpânit, mormăi ea.

-Val? Credeam că ai petrecut cea mai mare parte din timp cu Lucien.

- Păi, am dansat cu Lucien o vreme. Pe urmă s-a plictisit de mine şi m-am plimbat prin grădină cu Val.

-Serios, Rachel, chiar era necesar? Oh, asta e, te-a ciufulit puțin într-un colț. Val se pricepe la asta, lucru pe care ar fi trebuit să-l ştii până acum. Nu e

niciun rău în flirturile lui Val, dar să nu te implici prea mult.

- Dar nu sunt deloc implicată, îşi asigură Rachel sora. Dar colierul tău. mi-e teamă că i s-a rupt încuietoarea, aşa că l-am dat jos.

Scoase colierul din poşetă şi i-l înmână Celiei.

-Mulţumesc, scumpo. O să-l rog pe Pierre să-l dea la reparat.

-Mulţumesc pentru împrumut, Celia. Noapte bună.

Rachel se duse repede în camera ei înainte s-o bufnească plânsul. Colierul din chihlimbar crease o situaţie pe cât de dezastruoasă, pe atât de înfricoşătoare. Totuşi, nu voia să recunoască nici măcar faţă de ea însăşi ce fel de sentimente trezise în ea sărutul lui Lucien. îşi spuse că totul fusese rezultatul atmosferei romantice, muzica, lumina scăzută şi veselia. Lucien depăşise acea linie şi în câteva clipe ea îşi pierduse capul. Cât de bine făcuse că o respinsese înainte să se facă de râs complet!

Capitolul 1

Rachel era prea obosită, aşa că observă abia a doua zi dimineaţă garoafele înapoiate de Francine.

- Da, le-a adus camerista domnişoarei Francine, o informă Josephine. Le-am pus eu în apă.

-Mulţumesc, Josephine.

Gestul Francinei vorbea de la sine; cu toate că Celia o sfătuise să nu spună nimic, Rachel dădu explicaţiile necesare cu prima ocazie:

- Imi cer scuze, dar n-am ştiut nimic despre această superstiţie. Dacă ştiam, n-aş fi.

-Te rog, încetează. Nu mai contează, spuse Francine.

- In orice caz, aş fi putut să-i cer sfatul surorii mele, continuă Rachel, amintindu-şi că Ysanne îi sugerase intenţionat garoafele. Pe viitor aşa o să fac.

-Intotdeauna apelezi la sora ta pentru sfaturi? o întrebă Francine.

-In unele probleme, da, recunoscu Rachel.

- Atunci, poate ar fi cazul să-ţi explice cum trebuie să te porţi la o petrecere cu bărbaţii care-ţi sunt prieteni. Sunt convinsă că nici ea nu priveşte problema la fel ca noi, francezii, fetele englezoaice sunt atât de libertine, dar ar

putea să-ți dea un sfat.

- Ce fel de sfat? întrebă Rachel, hotărâtă să nu-i permită Francinei s-o enerveze.

- Dacă nu te poți abține din flirtat, măcar fă-o mai puțin evident, spuse aceasta, zâmbind ironic. Să dispari în grădină și să te întorci arătând ca o.

- Te rog, scutește-mă de orice adjectiv ai în gând, Francine, o rugă Rachel. După părerea ta poate că-l merit, dar mi-am petrecut mare parte din timp dansând de față cu toată lumea. Abia spre sfârșit am ieșit la o plimbare în grădină cu Valentin.

- Cu Val? Deci l-ai monopolizat și pe el imediat ce am terminat jocul. Nu te-ai mulțumit că i-ai furat partenerul Ysannei, trebuia să-l ispitești și pe Val.

Cele două femei se priviră drept în ochi.

- Nu știu la ce te referi, spuse într-un final Rachel. Ysanne a dansat tot timpul cu Gaston, câtă vreme am stat eu cu Lucien.

- N-o să mă faci să cred că și Lucien a fost unul dintre partenerii tăi din grădină. El nu e ușor de ademenit.

Rachelei aproape îi venea să râdă, însă doar surâse și adăugă:

- Nu cred că am ademenit pe nimeni, așa cum spui tu. Mai ales pe Lucien.

- Nici n-ar fi cazul să încerci, veni replica Francinei, zâmbind ironic. Lucien și cu mine am crescut împreună, ne înțelegem unul pe celălalt și o să ne și căsătorim. Are multe probleme, dar îl voi aștepta până va rezolva o parte din ele.

- Acum, te rog să mă scuzi, trebuie să mă întorc la Harry. E ora de lecții.

- Văd că-ți iei atribuțiile foarte în serios, dar te asigur că nu e nevoie.

- Lui Harry se pare că-i place.

- Oricărui copil îi place să se joace, iar Henri n-are alți tovarăși încă.

- Asta o să se rezolve în curând. Sora mea îi va face un frățior sau o surioară, veni replica lui Rachel.

Francine zâmbi din nou.

- încă un lucru care nu e necesar; suntem capabili să avem grijă de sora ta până va naște copilul. N-ai nevoie de o scuză ca să stai aici.

- Poate că pot decide şi singură când să plec. Depinde de Celia.

- Cum spui tu, murmură Francine. Dar nu trebuie să te aştepţi ca şi restul familiei să-ţi aprobe acţiunile.

Discuţia cu Francine o irită suficient de mult cât să-i spună Celiei:

- Cred că e timpul să plec, măcar pentru o vreme. Pot să mă întorc aproape de momentul naşterii.

- Ce ţi-a venit? o întrebă Celia, tulburată de decizia bruscă a surorii ei.

- Oh, totul e de vină. Aproape toţi de aici, cu excepţia ta, a lui Pierre şi a lui Harry, îşi doresc cu adevărat să plec. Se pare că am o influenţă proastă; fac şi spun numai ce nu trebuie şi sunt pe cale să devin oaia neagră a familiei.

- Cine a fost de data asta? Val? Sau Lucien? o întrebă Celia, mai calmă acum.

- Niciunul. Poate că acum Val e puţin cam insistent, dar în curând va uita de mine. Intr-o săptămână o să uite şi cum mă cheamă.

- Şi Lucien? insistă Celia.

Rachel ridică din umeri.

- E pur şi simplu un vecin şi nu un membru al familiei Bertelle.

- O să-i lipseşti lui Harry.. .şi mie, spuse Celia după o scurtă pauză.

- Nu plec pentru totdeauna. din câte ştiu. Nu ca Michel şi părinţii noştri care s-au mutat la celălalt capăt al lumii. O să te vizitez din când în când. Harry a învăţat să facă destul de multe proiecte de unul singur.

- Şi unde o să pleci mai întâi?

- La Milano, răspunse ea. Cel puţin ăsta era planul iniţial. Iţi aminteşti că venisem aici doar pentru o scurtă vacanţă şi am ajuns să stau atâtea săptămâni.

- Păi, dacă ai de gând să pleci în curând, trebuie să vizitezi cât se poate de mult pe aici. Chem maşina, spuse Celia, entuziasmată.

Rachel se bucură de aceste ieşiri alături de Celia şi Harry. Avându-l pe Mathieu şofer, Celia putea alege orice destinaţie şi, departe de atmosfera apăsătoare de acasă, era linişte şi pace.

- Dacă plec, n-o să-i laşi să te ţină închisă în casă ca pe un pustnic, nu-i aşa? îşi întrebă Rachel sora.

- Nu ştiu ce-o să se întâmple. Nu e întotdeauna uşor să rezist.

- Oh, ai puţină voinţă, Celia! izbucni Rachel. N-au nicio putere asupra ta!

Celia zâmbi.

- Poate doar faptul că locuim toţi în aceeaşi casă, iar eu sunt intrusa. Mi-aş dori ca eu şi cu Pierre să locuim în altă parte.

- Şi de ce nu faceţi asta? Pierre ar putea cumpăra o casă mai mică, sau ar putea construi una şi aţi fi eliberaţi de dominaţia Francinei.

- Nu prea se poate asta. Am vorbit cu Pierre de multe ori despre acest subiect, însă ca cel mai mare fiu.făcu o pauză. E imposibil. Sunt un Bertelle acum şi chiar dacă nu m-am integrat perfect, trebuie să suport asta.

Pe moment, Rachel nu mai spuse nimic. îi părea sincer rău pentru Celia, care se căsătorise din dragoste, nu pentru bani, dar descoperise că nu putea fi fericită pe deplin. Uitându-se pe geam, zări pe vârful munţilor o sclipire aurie.

- Ce fel de roci sunt alea?

- Nu-s roci. E grozamă. în perioada asta înfloresc şi împânzesc munţii. Pierre mi le-a arătat o dată de aproape, dar n-ai cum să mergi printre ele, căci parfumul e ameţitor. Aduce cu mirosul de migdale, dar mult mai aromat. E o specie mediteraneană, cu o culoare mult mai intensă decât cea din Anglia.

Rachel privi cu ochi mari minunăţia aurie şi simţi regretul că în curând va alerga pe străzile din Milano, departe de frumuseţile din Auvergne. în următoarele câteva zile, Rachel şi Celia, împreună cu Harry, ieşiră de mai multe ori la plimbare. într-una dintre acele zile, trecură cu maşina pe lângă reşedinţa familiei Fontenac, iar Rachel putu să vadă castelul dintr-un alt unghi. Din faţă puteai vedea numeroasele aripi ale castelului, multe turnuri şi turnuleţe, însă de data asta zări un turn mai mare şi mult mai retras.

-Aceea e temniţa lui Lucien? o întrebă pe Celia.

- Habar n-am. N-am înţeles nici până acum planul casei lui, care e mult mai întortocheată decât a noastră.

- Bărbatul despre care ţi-am vorbit, despre care ai spus că e o fantomă, Lucien a negat că ar exista aşa ceva în casa lui. E cumva o persoană adevărată

acolo?

- Bineînţeles că nu. Cum ar putea fi? Ai o imaginaţie foarte bogată, alimentată de simplul fapt că e vorba despre un castel vechi de trei sute de ani.

Rachel renunţă să mai adauge ceva. Celia se dovedise foarte reţinută în a-i oferi informaţii, Lucien se enervase, iar Val schimbase cu tact subiectul. Pe cine ar mai fi putut întreba?

- Pierre, îl întrebă ea într-o seară, cine e bătrânul pe care-l ţine Lucien închis în castel? E tatăl lui?

-Tatăl lui Lucien a murit acum mai bine de doisprezece ani, îi răspunse cumnatul ei, scuturând o ţigară în scrumieră, fără s-o privească.

- Atunci e.se opri, căci nu ştia cum să încheie propoziţia.

- E posibil ca Lucien să aibă vreo doi servitori mai bătrâni, care nu mai pot munci, dar de care are grijă pentru că nu poate să-i alunge.

Rachel nu luase în calcul această posibilitate.

- Şi noi facem la fel cu ai noştri, continuă Pierre. Când un bărbat sau o femeie lucrează aici o viaţă întreagă, câteodată din generaţie în generaţie, nu-i alungăm pur şi simplu. De exemplu, mama lui Mathieu. E bătrână şi aproape oarbă. A venit aici când avea vreo cincisprezece sau şaisprezece ani. N-are altă casă şi ar fi nefericită în altă parte. Tot ce-i trebuie e o cameră şi ceva mâncare şi uneori un locşor la soare. N-o putem lipsi de aceste lucruri simple.

Explicaţia simplă a lui Pierre o linişti, alungându-i suspiciunile, sau mai bine spus tot ce-şi imaginase. Se hotărî să uite de acest subiect, având totuşi în continuare un dubiu asupra acelui bărbat care o gonise şi fusese atât de ameninţător. Francine primi vestea plecării Rachelei cu un zâmbet blând.

- Sunt convinsă că e cea mai bună alegere. Poate deveni plictisitor să faci în fiecare zi acelaşi lucru, să ai parte de aceleaşi împrejurimi. La vârsta ta ai nevoie de schimbare, de noutate, iar noi avem activităţi plictisitoare. Ducem o viaţă liniştită.

Rachel răspunse politicos, gândindu-se că ideea Francinei despre o viaţă liniştită era diferită de a ei. Cu toate că familia Bertelle nu mergea des la petreceri, baluri sau la cazino, era o viaţă mult mai antrenantă decât se

obişnuise Rachel să aibă. Când avea timp, Pierre îl scotea pe Harry cu iahtul în larg. Şi Rachel fusese invitată de multe ori şi-i plăcuse enorm senzaţia de a pluti pe apă, cu vântul jucându-se în părul ei. Câteodată îi zăreau pe cei care făceau schi nautic, iar Harry era înnebunit după acest sport, dar tatăl lui îi interzisese să-l practice încă.

- Henri, trebuie să aştepţi până vei avea braţele mai puternice. Abia atunci vei putea încerca.

- Când? Ştiu să înot. Dacă aş cădea în apă, aş putea înota, protestă băieţelul.

- Nu încă, hotărî Pierre. Să împlineşti măcar opt ani.

Harry numără anii pe degete.

- încă patru ani, Rachel?

Rachel încuviinţă.

- Doar oamenii mari pot face schi nautic. La opt ani, vei fi un tânăr deosebit.

Auvergne oferea posibilitatea practicării oricărui tip de sport, pe apă sau pe uscat: călărie, golf, sporturi de iarnă, pescuit, înot.

- Lipseşte ceva acestei provincii? îl întrebă surâzând pe Pierre. Chiar dacă nu-ţi place să faci sport, sunt atâtea alte lucruri: geologie, excavări, flori de toate felurile.

Pierre zâmbi:

- Suntem norocoşi să avem toate astea la un loc. Păcat că nu vrei să mai rămâi. De ce vrei să pleci?

- Nu vreau să stau mai mult decât mi-e permis, răspunse ea. O să mă întorc.

- O să-i lipseşti Celiei, mai spuse Pierre. Dar trebuie să ne pormiţi că te vei întoarce după ce vei fi vizitat toate celelalte oraşe.

Rachel nu era sigură că ar fi putut să respecte o astfel de promisiune. Pe de-o parte şi-ar fi dorit din tot sufletul să mai rămână, simţind că se îndrăgostise de această parte din Franţa. Totuşi, acea nelinişte pe care o simţise o tulbura şi ştia că se va intensifica dacă va mai rămâne la castel. Intr-o dimineaţă, se afla împreună cu Harry în Le Mont-Doré. Aparatul de fotografiat al băieţelului

trebuia reparat, iar Rachel insistase să meargă chiar ei la magazin, cu toate că Celia îi spusese că poate să facă asta şi unul dintre angajaţi. Spera că văzând cazinoul pe lumină, imaginea veselă va şterge amintirea acelor jigniri din întuneric. Dar n-avu timp să exploreze grădina, căci la ieşirea din magazin apăru Lucien.

-Bună dimineaţa! Aţi venit la cumpărături? strigă el din maşină.

-Nu chiar, spuse Rachel timid. Apoi îi explică problema cu aparatul de fotografiat.

-Ia-ne cu maşina ta, unchiule Lucien! se rugă Harry.

-Dar eu merg la Roquefort, spuse Lucien.

- Desigur, oricum Mathieu e aici cu maşina Celiei, interveni Rachel repede.

Lucien coborî şi se opri pe trotuar.

-Nu e niciun motiv pentru care n-aţi putea veni cu mine la Roquefort, spuse el. Asta, bineînţeles, dacă vreţi.

-Da. Roquefort e o brânză, spuse repede Harry. Tot oraşul e făcut din brânză?

-Ar fi bine să veniţi amândoi, să vedeţi cu ochii voştri, îl sfătui Lucien.

Rachel era uşor surprinsă. Lucien părea atât de bine dispus, atât de diferit de celălalt Lucien care o umilise cu câteva seri în urmă. Oare acesta era modul lui de a îndrepta lucrurile? Sau merita să fie refuzat în faţă? Rachel lăsă orgoliul deoparte, spunându-şi că avea posibilitatea să mai cunoască o parte a provinciei. N-avea sens să renunţe la aşa ceva.

-Trebuie să vorbesc mai întâi cu Celia, s-o anunţ că ne-am schimbat planurile şi s-o întreb dacă-l pot lua pe Harry cu mine.

-Desigur.

In holul hotelului, Rachel spera ca Celia să nu se împotrivească acestei mici plimbări. Harry va fi observatorul perfect, iar ea n-ar fi fost învinovăţită că s-a furişat pentru a petrece o zi singură cu Lucien.

- Roquefort? se auzi vocea Celiei la telefon. E destul de departe, dar mergi dacă vrei. Poţi să-l trimiţi pe Harry înapoi cu Mathieu, dacă nu vrei să te

încurce.

-Nu e nevoie. Harry e foarte nerăbdător să vadă oraşul de brânză. E în regulă dacă ajungem mai târziu?

Celia o linişti, spunându-i că Harry nu va păţi nimic dacă se va culca puţin mai târziu. Rachel îl anunţă şi pe Mathieu că se putea întoarce la castel. Mai târziu, în maşina lui Lucien, rulând spre sud, se întrebă dacă ar fi invitat-o în cazul în care n-ar fi fost însoţită de nepotul ei. După ce luară masa şi după ce vizitară peşterile unde se făcea brânza, Harry fu satisfăcut să afle că locuinţele din oraş nu erau din brânză. In drum spre casă, Lucien făcu un ocol pentru a-i arăta Rachelel un sat care fusese odinioară o aşezare a pelerinilor.

- Zona asta era plină de tâlhari, îi explică el, iar pelerinii care se îndreptau spre Santiago de Compostela, în Spania, aveau nevoie de protecţie.

Zidurile care înconjurau satul erau perfect conservate. Rachel privi cu ochi mari ruinele unui castel, casele locuite acum de ţărani, şi-şi imagină sunetul trompetelor care anunţau sosirea grupurilor de pelerini, escortaţi de cavaleri acompaniaţi de clinchetul armurilor.

-Nu era uşor să fii un pelerin pe atunci, remarcă Lucien, dar aici erau în siguranţă pentru o noapte. Ofrandele lor pentru Sfântul Iacob nu erau furate şi nici nu-şi puneau vieţile în pericol. Aveau unde să gătească, unde să doarmă şi unde să-şi lege caii.

-Erau vremuri grele, murmură Rachel.

- Poate că Auvergne nu e încă domesticită pe deplin, spuse Lucien, cu privirea pierdută. Poate că esenţa munţilor vulcanici s-a transmis şi locuitorilor.

-Dar credeam că vulcanii sunt stinşi. E posibil să erupă din nou?

- Nu prea, dar cine poate spune cu exactitate ce se petrece în adâncurile unui munte? adăugă el, zâmbind. Hai, e timpul să ne întoarcem.

Rachel se gândi cât de mult se asemăna Lucien cu această zonă a Franţei. Cine putea spune cu exactitate ce se petrecea în adâncul sufletului lui?

-Francine mi-a spus că intenţionezi să pleci în curând, spuse Lucien în drum spre casă.

-Da. Cred că n-are rost să mai stau pe aici, oricum o să mă întorc în

momentul în care va naște Celia.

-Te plictisește viața de aici?

- Nu, în niciun caz, spuse ea repede. Dar nu sunt genul care să se mulțumească să stea într-o vacanță permanentă.

-Intenționezi să-ți petreci toată viața făcând pantofi?

Rachel râse.

- De câte ori ți-am spus că nu eu sunt cea care-i face propriu-zis? Eu doar îi creez.

Lucien ridică din umeri:

-Un pantof e un pantof.

- Iartă-mă, îl întrerupse ea, dar dacă vrei să spui că nu contează cum arată câtă vreme îți acoperă piciorul, trebuie să te contrazic. Ai purta sandale grecești tot timpul? Sau cizme înalte?

-Oh, înțeleg, spuse el, râzând. Moda este sângele economiei. Poate că de acum înainte, când mă voi uita la o vitrină cu pantofi mă voi gândi la tine, Rachel.

-Mulțumesc. "Rachel, fata cu pantofi", așa o să mi se spună.

Se așteptase ca, pe parcursul zilei, Lucien să-și ceară iertare pentru felul cum se purtase la petrecerea de ziua Francinei, dar incidentul părea să i se fi șters din memorie, iar ea nu voia să i-l reamintească. Prefera să se bucure de aceste momente plăcute petrecute împreună. Rachel n-avusese de gând să povestească și celorlalți membri ai familiei Bertelle despre vizita la Roquefort, dar uitase de Harry. A doua zi, băiețelul nu mai contenea cu povestitul despre bucăți de brânză mari cât o casă, uneori mai mari decât o biserică și foarte repede Francine înțelese motivul absenței Rachelei de la cina din seara precedentă.

-La Roquefort? o întrebă ea cu prima ocazie.

-Da, Lucien s-a oferit să ne ducă până acolo.

- Oh, a fost foarte drăguț din partea lui să-ți arate cât mai mult din împrejurimi câtă vreme mai ești aici. O să-l rog să mă ducă și pe mine le Roquefort.

-N-ai fost niciodată? o întrebă Rachel.

- Nu m-a interesat niciodată aspectul industrial al zonei. Nu mă interesează cum se face brânza, dar dacă lui Lucien îi place, atunci bineînțeles că o să-l însoțesc şi o să mă implic în afacerile lui.

Rachel se abținu de la comentarii, se scuză şi plecă la Harry care o aştepta în atelier; băiețelul avea un nou proiect de construit poduri şi baraje pe care i le arătase tatăl lui cum să le facă. Totuşi Rachel nu se putea concentra; faptul că Francine îi reamintea constant despre viitoarea ei nuntă cu Lucien, era un semnal clar că ar trebui să plece. Francine reuşise să stingă acea luminiță de speranță care apăruse în mod inconştient în sufletul Rachelel. Ziua armonioasă pe care o petrecuseră împreună fusese modul lui Lucien de a redresa situația dintre ei. Acum când ştia că Rachel era pe punctul de a pleca, îşi permitea să devină prietenos, chiar mărinimos.

-Oh, Harry, hai afară. Poți să lucrezi la podurile tale într-o zi ploioasă, îi spuse ea băiețelului.

-Aici nu plouă niciodată vara.

- Niciodată? Nu e adevărat. Doar a fost o furtună chiar săptămâna trecută.

-Trebuie să termin podul, murmură Harry.

-Dar e gata.

-Nu. Trebuie să pun ceva în părți, altfel se prăbuşeşte.

- Astea sunt bune? îl întrebă Rachel, uitându-se la nişte bucățele de metal perforat.

-Nu, spuse băiețelul privindu-le critic. Mai mici.

Rachel zâmbi. Era o adevărată bucurie să fie în compania lui Harry şi probabil că lui îi va duce cel mai mult dorul când va pleca de la castel. Reuşi totuşi să-l convingă să lase construcțiile o vreme la o parte şi să iasă la o plimbare.

-Hai la ruine, sugeră băiețelul.

Rachel ezită. Lucien îi permisese să meargă acolo, dar nu până în vârf.

-Bine, spuse ea într-un final. Dar nu urcăm până sus.

Harry o luă înainte, dar se oprea din când în când pentru a o aştepta. Când

îl văzu totuşi că o ia spre vârf, Rachel îl strigă, dar băiețelul se făcu a n-o auzi şi urcă mai departe.

-Nu merge mai departe de atât, îl avertiză Rachel.

-Dar ce rost are să venim aici, dacă nu mergem până în vârf? protestă băiatul.

-Păi, în primul rând, am obosit şi vreau să nă odihnesc puțin înainte să continuu.

-Ah, mătuşă Rachel, oftă băiețelul. Eşti ca o babă!

Rachel se aşeză şi se sprijini de un dâmb, iar Harry promise s-o aştepte. După o pauză de vreo zece minute, Harry era nerăbdător să urce mai departe.

-Bine, fu de acord Rachel, dar trebuie să avem grijă.

Aproape ajunseseră, dar auziră pe cineva care-i striga. Rachel se întoarse şi-l văzu pe Lucien; purta o cămaşă albastră, descheiată la gât, o pereche de pantaloni cafenii, era bronzat şi avea capul uşor înclinat pe spate, iar Rachel simți o strângere de inimă, ştiind că această imagine avea să fie una dintre amintirile de neuitat din Auvergne.

-Aşteaptă-mă! Vin acum! strigă el.

Rachel şi Harry îl aşteptară, privindu-l pe Lucien care o lua pe scurtături pentru a ajunge mai repede. De două ori îl pierdură din vedere, dispărând după vreun bolovan sau dâmb ierbos, şi de fiecare dată Rachel răsuflă uşurată când îl văzu teafăr. Ajunse repede la ei.

-Acum, trebuie să mergem până în vârf, spuse repede Harry.

-De unde ai ştiut că suntem aici? îl întrebă Rachel pe Lucien.

-V-am văzut din livada mea.

Rachel se entuziasmă. O văzuse şi se hotărâse imediat să vină la ea. Oare făcuse asta doar pentru că era îngrijorat pentru siguranța lor? Ajunseră toți trei în vârf, dar Harry vru să urce într-unul dintre turnurile ruinei.

-Nu se poate, îi spuse Lucien blând. Odată erau scări acolo, dar acum s-au stricat.

Lucien le arătă moşia lui, viile, păşunile şi pădurile.

-Şi sătucul acelea de la poalele muntelui? E tot al tău?

- într-un fel, da. Strămoşii mei şi-ar fi adjudecat fiecare piatră, fiecare coş, dar asta se întâmpla în trecut, acum prefer ca toți chiriaşii mei să simtă că le aparțin casele în care locuiesc. La fel ca şi în țara ta, oraşele atrag toți tinerii. Au salarii mai bune acolo, aşa că de ce ar rămâne aici, înconjurați de aceste pământuri singuratice?

- Sunt probleme peste tot, spuse Rachel.

- Dar cel puțin încercăm să cooperăm. Dacă vreo fermă n-are parte de o recoltă prea bună, ne adunăm toți să-i ajutăm şi sperăm că vom avea parte de timpuri mai bune. Rachel îi zâmbi, uimită.

- Nu m-aş fi gândit că te implici atât de mult în lucrurile astea, spuse ea.

- Aşa cum am spus, au trecut zilele când lorzii stăteau în castelele lor, aşteptând să li se aducă totul la nas. Şi Pierre gândeşte la fel. E un administrator foarte bun al moşiei pe care o are. Dacă l-ar ajuta şi Valentin, în loc să piardă aiurea timpul, Pierre ar putea face multe îmbunătățiri.

în acest timp Harry se distra aruncând cu pietricele de pe marginea muntelui.

- Rachel, începu Lucien blând, eşti hotărâtă să pleci din Auvergne? Poate că şi pe tine te cheamă oraşul.

- Nu, mi-ar plăcea să locuiesc într-o zonă ca asta, dacă aş putea.

- Atunci, poate e din cauza lui Valentin? insistă el.

- Val? Oh, nu.. .încercă să mai adauge ceva, dar simți cum i se înmuiau genunchii sub privirea intensă a lui Lucien.

- Atunci, spune-mi, Rachel, care e adevăratul motiv pentru care vrei să pleci. Trebuie să ştiu. E important pentru mine, pentru că.

Strigătul lui Harry îi sperie pe amândoi.

- Uite! Vine unchiul Val! spuse băiețelul, arătându-l cu degetul pe Valentin, care urca scările.

Rachel închise o clipă ochii, exasperată. Pentru o clipă magică, îşi imaginase că simțise ceva diferit în privirea şi în tonul lui Lucien, o tandrețe copleşitoare. De ce naiba venise tocmai acum Val? Acum, nu va afla niciodată

ce era în mintea lui Lucien. Nu va afla niciodată la ce se referise.

- Salut! spuse vesel Val. O după-amiază prea călduroasă pentru un asemenea urcuş.

- Te-a obligat cineva să faci asta? îl întrebă Rachel.

- Da, spuse Val. Eram la marginea pădurii şi l-am văzut pe Harry aici şi atunci am ştiut că eşti şi tu cu el, Rachel. A fost surprinzător să-l văd şi pe Lucien, adăugă el ironic.

- Serios? Nu ştiam că te afli pe proprietatea ta, spuse Lucien încă politicos, dar vizibil iritat.

- Oh, ştiu că ți-am încălcat proprietatea, veni simplu replica lui Val, în timp ce se sprijinea de un perete. Dar asta nu e chiar o situație inedită, nu, Lucien? S-a mai întâmplat şi în trecut şi s-au purtat chiar şi dueluri din cauza asta.

- Dueluri? se miră Rachel, neştiind cum să-i liniştească pe cei doi. Pentru ce s-au purtat acele dueluri? îl întrebă ea pe Lucien, dar Val fu cel care răspunse.

- Chiar în acest loc s-a purtat unul între strămoşii noştri şi nici măcar n-a fost din pricina unei femei. Lucien prezintă totul ca şi cum i-ar aparține în întregime; e pământul lui, copacii lui, munții lui, văile lui, dar a fost o vreme când multe dintre astea aparțineau familiei Bertelle, chiar şi acest vârf de munte, cu tot cu acest castel.

- Nu e deloc adevărat, îl contrazise Lucien. Asta a fost întotdeauna fortăreața familiei Fontenac.

- Da, împotriva familiei Bertelle. încet, încet ați luat din ce în ce mai mult pământ, până când Edmond Bertelle s-a opus şi s-a luptat cu unul de-al vostru într-un duel deschis, adăugă Val, râzând ironic. Şi curajosul vostru Fontenac a pierdut. Chiar aici a fost învins de un Bertelle care a arborat apoi steagul familiei.

- Cunoştințele tale despre istoria familiilor noastre sunt destul de confuze, comentă Lucien.

- Oh, ştiu că nu-ți place să ți se amintească asta. Niciun Fontenac nu-şi

recunoaşte vreodată înfrângerea.

- Un Bertelle o face? veni replica lui Lucien.

- Nu prea uşor, dar ştim când să ne retragem. Aşa, avem ocazia să atacăm în altă zi, în mod diferit.

Rachel nu putea urmări pe deplin acel duel dintre cei doi bărbaţi, însă observă că Lucien începuse să-şi piardă răbdarea în faţa lăudăroşeniei lui Valentin.

- Şi la ce fel de atac te gândeşti? îl întrebă acum pe Val.

Val îl privi pieziş pe Lucien înainte să răspundă.

- Nu-mi stă în fire să-mi dezvălui planurile înainte de vreme. O să afli la timpul potrivit.

- Eşti sigur că mă va interesa?

Râsul lui Val se propagă în vale.

- Oh, o să fii interesat. Nu te teme. La fel ca şi Rachel.

- N-o implica pe Rachel în asta, izbucni Lucien.

- Dar cum ar fi posibil? Rachel face parte din planurile mele de viitor.

- Ce vrei să spui cu asta? interveni ea, iritată.

- Dragă Rachel, chiar trebuie să-ţi explic totul exact, ca lui Lucien? Val se sprijinea leneş de marginea unui zid, cu mâinile încrucişate, privindu-i pe cei doi foarte încrezător. Totul se va clarifica, odată ce eu şi Rachel ne vom căsători.

- Ce-ai spus? exclamă Lucien, apropiindu-se de el.

- Exact ce-ai auzit. La fel şi Rachel.

- Cine ţi-a dat dreptul de a spune că mă voi căsători cu tine? întrebă Rachel.

- Rachel, e adevărat? Ochii lui Lucien erau întunecaţi şi reci.

- Nu, bineînţeles că nu. Nu vezi că Valentin inventează totul?

- Dar având o bază reală, interveni Val.

- Mai bine pleci înainte să te arunc de pe munte, şuieră Lucien, apropiindu-se mai mult de el.

Poate era doar expresia de pe faţa lui Lucien sau poate că Val înţelesese că mersese prea departe, dar în timp ce făcea câţiva paşi înapoi, pietrele se surpară

şi alunecă pe scara înclinată.

-Lucien! strigă Rachel. Ce-ai făcut? Se repezi în locul unde căzuse Val şi-l văzu ridicându-se. Val, eşti bine? strigă ea.

-Da, răspunse el. Niciun os fracturat, sper, adăugă el, scuturându-se.

-Lucien, ce s-a întâmplat? vru Rachel să ştie. Doar nu l-ai.. .sper că nu l-ai.

-Nu l-am împins eu, cu toate că merita.

- Oricum, încă are rana de la încheietură, spuse Rachel plină de compasiune. De asta nu s-a putut prinde de ceva.

-Nu cred că are nevoie de compasiunea ta. Nici măcar nu sunt sigur că n-a făcut-o intenționat.

- Oh, nu, Lucien. N-ar face ceva atât de periculos pe treptele astea. Putea să se rănească foarte grav.

-Rachel, nu-l lăsa pe Lucien să te prostească.. .sau să te împingă de pe muntele lui, strigă Valentin. La revedere. Ne vedem la Milano, mai spuse el, făcându-i cu mâna.

Abia atunci Lucien se întoarse spre Rachel şi figura lui dură o făcu să tresară.

- Deci, o să te întâlneşti cu el la Milano, murmură Lucien. Ăsta e planul tău? Pleci din Franța, dar nu fără Valentin.

- Lucien, te rog, ascultă! îl imploră ea. Planurile mele nu-l includ pe Val. A spus asta doar pentru că vrea să te supere.

- Crezi că ideea că vă veți întâlni la Milano mă poate supăra? Te înşeli, Rachel. Până la urmă, eşti liberă să pleci unde vrei.. .cu cine vrei. Ar trebui să ne întoarcem. Poate că n-ar fi trebuit să vin aici azi. Aşa, te puteai întâlni liniştită cu Valentin.

Aşadar, credea că aranjase cu Val să se întâlnească aici, dar în starea în care era Lucien, nu putea să facă nimic pentru a-i schimba părerea.

- Harry! strigă ea când realiză că băiețelul lipsea. Harry! Era din ce în ce mai alarmată. Lucien coborâse câteva trepte, dar se întoarse. Lucien! Nu-l găsesc pe Harry! suspină ea. Il vezi pe undeva?

Lucien se uită în vale şi împrejur, apoi se întoarse la Rachel, care verifica

în jur.

- Oh, Harry, te rog ieşi, dacă doar te ascunzi! strigă ea din nou. Se întoarse cu faţa la Lucien: dacă tu şi cu Val nu v-aţi fi purtat ca nişte băieţei de şcoală, asta nu s-ar fi întâmplat, spuse ea furioasă.

- Dacă ai fi avut grijă de băiat, n-ar fi dispărut, veni şi replica lui.

Rachel era pe punctul de a izbucni în lacrimi, fiindcă ştia că Lucien avea dreptate. Fusese atât de prinsă de cearta dintre cei doi bărbaţi, încât uitase pur şi simplu de Harry. Se uită pe panta muntelui, aşteptându-se să-l descopere acolo grav rănit sau chiar mort. Lucien coborî din nou treptele şi după câteva clipe strigă din nou:

- L-am găsit! Rachel alergă pe trepte împleticindu-se, căzu, dar se ridică repede.

- E bine? strigă ea.

Nu auzi niciun răspuns şi teama o cuprinse din nou. Ajunse pe panta acoperită de multe tufişuri şi dâmburi înverzite, apoi răsuflă uşurată. Harry alerga în braţele lui Lucien.

- Oh, Harry! spuse ea gâtuită de emoţie. Nu trebuia să dispari aşa. Am fost îngrijoraţi. Am crezut că ai căzut şi te-ai lovit. E timpul să ne întoarcem.

- Vă conduc eu o bucată de drum, se oferi Lucien.

Fără vreun motiv anume, Harry alese să stea între Lucien şi Rachel, ţinându-i pe amândoi de mână.

- Tu şi cu unchiul Val v-aţi bătut? întrebă.

- Nu, bineînţeles că nu, spuse Rachel, înainte că Lucien să răspundă.

- Oh, am aşteptat să văd dacă se întâmplă asta, continuă Harry, dar nu făceaţi decât să vorbiţi, aşa că m-am plimbat. Dar mi-aş fi dorit să fie un duel. Cu săbii.

- Serios? Duelurile sunt demodate, spuse Lucien.

- Oh. Cine ar fi câştigat, Rachel? o întrebă Harry.

- Nu ştiu, bombăni ea.

- Eu ştiu. Unchiul Lucien. Lucien râse cu poftă.

- Dacă erai cu unchiul Val, probabil că-i spuneai că el ar fi câştigat.

- Nu, nu, nu, îl asigură Harry. Unchiul Val nu e la fel de puternic. Unchiul Lucien ar fi câştigat cu siguranţă.

Rachel rămase tăcută până ajunseră jos.

- Mulţumesc că ne-ai însoţit, Lucien.

- Ai mai multă grijă, Rachel, data viitoare când urcaţi în vârf, spuse el, luându-şi la revedere şi plecând.

Oare ce semnificaţie ascundeau cuvintele lui? Era convinsă că nu se referise numai la siguranţa lui Harry; trebuia să fie atentă şi la alte incidente care avuseseră loc în acea după-amiază. După judecata simplă, de copil, a lui Harry, Lucien ar fi câştigat o luptă cu Val. Rachel ajunse însă la concluzia tristă că Lucien câştigase deja. îi spusese că e liberă, dar ea nu-şi dorea asta. îşi dorea să fie legată de un singur bărbat. De Lucien.

Capitolul 8

Rachel se pregătea pentru cină. Avu mare grijă de felul în care avea să arate în seara aceasta, căci era ultima dată când avea să intre în camera doamnei Bertelle pentru obişnuitul ritual. Purta o rochie verde-smarald, una dintre cele comandate la Lyon. Micuța cameristă, Josephine, o privi cu admirație.

-Arătați ca o prințesă, suspină ea. Dar aveți nevoie de un colier, adăugă ea, căutând în cutia de bijuterii unde Rachel îşi ținea puținele accesorii pe care le avea. Gâtul dumneavoastră merită nişte diamante, dar poate găsim totuşi ceva aici, mai spuse ea, scoțând un lănțişor albastru. Nu, nu e bun. Perlele?

- Nu, spuse Rachel. Nu sunt veritabile şi nici nu arată prea bine. Cred că lănțişorul ăsta de argint cu medalion e singurul care s-ar potrivi.

Urmară ultimele retuşuri ale coafurii, iar Rachel spera că în seara asta nu i-o va strica nimeni, aşa cum se întâmplase în grădinile cazinoului. Deodată, Josephine începu să plângă.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Rachel, alarmată.

- Arătați. atât de frumos şi. de mâine n-o să vă mai văd, se bâlbâi fata.

- Oh, nu e chiar aşa. O s-o vizitez pe sora mea din când în când şi oricum, o să vin înainte să nască. Hai, linişteşte-te, Josephine. Se gândi apoi că acesta era momentul pentru a-i da fetei cadoul. E un pachet în sertarul din stânga, Josephine. Ai vrea să-l desfaci? E pentru tine, cu cele mai calde urări din partea mea.

Josephine îşi şterse lacrimile şi fugi la dulap. In pachet o aşteptau câțiva metri de mătase albastră şi brocart, pe care-i privi cu ochi mari.

-Oh, e minunat! Cum v-aş putea mulțumi, domnişoară Rachel? Sunteți atât de bună.

- Din cel albastru fa-ți o rochie în care să te îmbraci când ieşi cu tânărul acela frumos, iar cu cealaltă. poate o rochie de mireasă? Bineînțeles, la timpul potrivit, spuse Rachel, care observase că Josephine se pricepea la croitorie. Acum, trebuie să cobor, mai spuse ea, altfel o să întârzii pentru marele final.

Contrar obiceiului, întâlnirea dinainte de cină nu se mai ținu în camera întunecoasă a doamnei Bertelle, ci într-o cameră mică de lângă sufragerie.

Rachel n-o văzuse pe doamna Bertelle îmbrăcată decât în negru, dar în seara asta purta o rochie argintie, cu câte o bandă de dantelă în jurul gâtului şi a încheieturilor. Francine purta o rochie cu nuanțe de portocaliu şi auriu, ce făcea rochia din şifon albastru a Celiei să arate ştearsă, cu toate că-i venea surorii ei foarte bine. Rachel fu bucuroasă că alesese o rochie într-o culoare la fel de puternică pe cât era cea a Francinei. Pe lângă membri familiei Bertelle, erau invitați şi Lucien şi Ysanne, iar Rachel fu surprinsă când văzu că era pregătită pentru cină masa cea mare. Vesela din porțelan, ce era foarte rar folosită, strălucea în lumina candelabrelor, masa era plină de flori, iar tacâmurile din argint completau imaginea. Aşadar, în seara asta voiau s-o alunge pe străină cu surle şi trâmbițe! Doamna Bertelle se aşeză în capul mesei, cu toate că Rachel n-o văzuse să ia cina în altă parte decât în camerele ei. Rachel era uşor amuzată, căci până şi bunica voia să ia parte la cina de alungare. Lângă farfurie descoperi un pachet; evident, încă un cadou. Invățase că se obişnuia în astfel de ocazii să se ofere câte un cadou. Pierre şi Celia îi dăruiseră un parfum, iar Francine un cuțitaş de argint pentru corespondență, iar Rachel se întrebase dacă nu cumva cumnata ei ar fi preferat să fie o armă letală. Acum însă, zări privirea Ysannei, de partea cealaltă a mesei, şi înțelese că pachetul era de la ea. Dar, după ce-i zâmbi şi făcu semn că-i mulțumeşte, Rachel nu-l desfăcu, gândindu-se că ar fi fost nepoliticos să jumulească hârtia la o masă atât de elegantă. Nu mai era un copil în dimineața Crăciunului, când ea, Celia şi Michael îşi desfăceau înfrigurați cadourile. Când se servi primul fel de mâncare, una dintre menajere o întrebă dacă poate să mute pachetul pe altă masă. Atunci zări o uşoară nemulțumire la Ysanne. Cu ce-am greşit? se întrebă ea. Dar n-avu timp să se gândească la asta prea mult, căci era prinsă în discuție cu Lucien şi din când în când cu doamna Bertelle.

- Ne pare rău că trebuie să ne părăseşti, spuse grațios bătrâna, cu toate că Rachelei părea o ipocrizie.

- Poate mi se va permite să mai fac vizite în viitor, spuse ea politicos.

- Ne va face mare plăcere, interveni Lucien, la fel de politicos.

- Şi vom aştepta cu nerăbdare acel moment, adăugă Val, ridicând un pahar

în cinstea ei.

Pentru câteva clipe Rachelei i se păru că se afla într-o piesă de teatru în care fiecare avea replicile lui perfect exersate. Lipsea orice urmă de spontaneitate. Era oare din cauza prezenței doamnei Bertelle? Surprinzător, Francine fu cea care sparse gheața. Povesti tot felul de anecdote, imită voci şi în curând toată lumea râdea. Rachel simți că se apropie de Francine. Poate că aceasta era ea cu adevărat şi până acum nu-i văzuse decât o față, pentru că Francine îşi imaginase că Rachel era o rivală în lupta pentru Lucien, sau un motiv de ceartă între Val şi Ysanne. Lucien purtă o discuție politicoasă cu Rachel, dar pe un ton de parcă abia s-ar fi întâlnit. Abia la sfârşitul mesei, când se servea cafeaua, se apropie mai mult.

- O să-i lipseşti tânărului Henri.

- I s-a spus doar că plec într-o călătorie de afaceri. O să uite curând, spuse ea tristă.

- Mă întreb dacă ai făcut bine că ai început atât de multe activități cu el. Acum, el o să fie cel care pierde, continuă Lucien.

-Nu cred, spuse Rachel, zâmbind. Harry ştie foarte bine să le ducă mai departe şi de unul singur. E foarte inventiv şi are multă imaginație, iar talentele pe care le are trebuie dezvoltate de mic.

Deodată, îşi aminti că uitase cadoul de la Ysanne în sufragerie. Se scuză şi se duse să-l desfacă. Tocmai făcea asta când Francine intră grăbită şi-i spuse:

-Lucien vrea să te vadă. E în biroul lui Pierre.

In mod normal n-ar fi avut încredere în Francine, totuşi acum nu citea nicio urmă de duşmănie în privirea celeilalte.

- Cred că vrea să-ți dea un cadou, adăugă Francine, apoi, văzând sclipirea din ochii Rachelei, mai spuse: du-te odată, dragă, nu-l face să aştepte.

Rachel lăsă cadoul pe jumătate desfăcut pe masă şi porni spre biroul lui Pierre. Ciocăni în uşa masivă din lemn de mahon şi intră. La început nu zări pe nimeni, dar în clipa următoare apăru Val.

-Ah, deci Francine ți-a transmis mesajul, spuse el, luând-o de mână.

-Dar am crezut.. .am înțeles, se bâlbâi Rachel. Oh, te rog să mă scuzi. E o

greşeală.

Val se aşeză în fața uşii şi n-o lăsă să iasă.

- Te rog, nu fi neprietenoasă. Am un cadou pentru tine. Doar n-o să refuzi să primeşti un mic dar de la mine, mai ales că ştii că aşa e obiceiul.

Fără prea mare tragere de inimă, se lăsă trasă în cameră.

- Nu ştiu dacă ar trebui să accept cadouri de la tine, Val, spuse ea. Deşi n-aş vrea să te jignesc, bineînțeles.

Valentin râse:

- Aminteşte-ți că şi eu sunt cumnatul tău. Pe cel al lui Pierre l-ai acceptat, de ce nu şi pe al meu?

- Vrei să spui că suntem înrudiți prin căsătorie, totuşi pentru mine eşti doar fratele cumnatului meu.

Rachel era foarte nedumerit. Oare nu înțelesese corect mesajul Francinei? Totuşi, era diferență mare între " Lucien" şi " Valentin"; doar dacă dorința prea mare a ei o făcuse să audă altceva. Pe de altă parte, dacă Lucien chiar o rugase să vină în biroul lui Pierre, nu voia s-o găsească acolo singură cu Val.

- Draga mea Rachel, începu Val, mi-aş dori din tot sufletul să nu pleci, spuse el, oftând prea teatral. Dar sper că dragostea mea te va aduce înapoi cât se poate de repede.

Rachel încercă să zâmbească pentru discursul ce i se oferea, dar era tot mai nerăbdătoare să plece. Măcar dacă i-ar fi dat cadoul ăla mai repede!

- Când vei purta cadoul meu, poate te vei gândi la mine cu mai puțină neplăcere, continuă Valentin, cu o mână la spate şi cu cealaltă strângând-o pe a ei.

- Oh, deci se poate purta! spuse voioasă, fără să se poată abține să nu se uite spre uşă.

- Nu te teme că va intra cineva, o asigură el. Biroul fratelui meu e privat.

- Atunci, n-ar trebui să mă ții atât de mult aici, pentru că e nepoliticos față de ceilalți. Cineva va observa că lipsesc.

Val nu era deloc tulburat.

- Vor şti că e pentru un motiv întemeiat când vor realiza că şi eu

lipsesc.

Rachel ar fi vrut să se poarte ca un copil, să-l roage să-i dea cadoul odată, dar nu putea face asta. în schimb, îşi eliberă mâna din strânsorea lui şi spuse rece:

-Val, cred că m-ai adus aici să purtăm o discuţie stupidă. Mă întorc la ceilalţi.

-Oh, nu. Nu fără cadoul meu, spuse el repede.

-Mi-l poţi da mâine dimineaţă, îi sugeră.

-Nu, insist. Aici şi acum.

Fără să mai tragă de timp, desfăcu pacheţelul şi-i înmână o cutie mică.

- Cu toată dragostea mea, adăugă el şi văzând-o că ezită o zori: hai, deschide-l.

în cutie era o pereche de cercei din argint lucraţi cu atâta delicateţe, încât Rachel suspină fără să vrea de încântare. Apoi îşi reveni.

-E foarte drăguţ din partea ta, Val, dar serios, n-aş putea.

Valentin deja scotea unul din cutie.

-Rachel, nu te mai gândi la atâtea prostii. Pierre şi Celia vor fi de acord cu siguranţă, din moment ce deja ştiu ce-ţi ofer. Acum, lasă-mă să văd dacă îţi vin.

Fără să vrea, o bufni râsul. Il lăsă însă să-i scoată pe cei pe care-i purta deja şi să-i probeze pe cei noi.

-Acum, întoarce-te. Mi-aş dori să pot face asta tot timpul, murmură el.

-Prostii! Parcă ai fi o imitaţie proastă a unui şeic.

-Atunci, să-l imit mai bine.

Ii cuprinse gâtul cu mâinile şi o sărută mai întâi pe sprâncene, apoi repede pe buze.

- Val, dă-mi drumul! mormăi ea când reuşi să vorbească, totuşi fu surprinsă când îi dădu imediat drumul. Se întoarse şi-l zări pe Lucien, stând în dreptul uşii.

-Trebuie să mă întrerupi întotdeauna? izbucni Val. Nu e un loc în casa mea unde pot avea cinci minute de intimitate?

Lucien era întunecat şi furios.

- Imi cer scuze pentru întrerupere, spuse el nervos. N-aş fi făcut asta dacă n-aş fi primit ceea ce se pare a fi un mesaj fals. Se întoarse apoi spre Rachel. Nu trebuia să mă chemi aici degeaba. Nu trebuia să asist la această scenă de dragoste dintre tine şi Valentin, mai spuse el şi trânti uşa în urma lui, lăsând-o pe Rachel îngrozită şi pe Val foarte bine dispus.

-Aşa-i trebuie! Se crede împăratul tuturor pe aici şi.

Rachel îşi reveni cu greu şi când realiză ce se întâmplase, se repezi la uşă şi-l strigă, dar nu era nici urmă de el.

-Acum ştie cum stă, mormăi Val mulțumit.

-Oh, Val, taci din gură! spuse ea exasperată. Ai stricat totul.

Ar fi preferat să fugă în camera ei să poate plânge în voie, dar era politicos să se întoarcă alături de ceilalți. Incercă să-şi revină şi intră în cameră. Văzu imediat că Lucien lipsea. Se aşeză lângă Celia.

-îmi cer scuze că am lipsit, murmură ea. Totuşi, se părea că nimeni nu observase. Ysanne se apropie de ea:

-Porți alți cercei, remarcă ea. Un cadou?

Rachel se înroşi până în vârful urechilor.

-Da, spuse ea.

-Ai găsit mesajul din pachetul meu?

-Ce mesaj?

- Mai încet! Am încercat să te avertizez. spuse ea dar se opri, căci Francine se apropiase.

-Foarte frumoşi cercei, spuse aceasta. De la Valentin?

-Da, murmură Rachel.

-Sunt încântători. Te rog, vino să-i arăți şi bunicii.

Rachel se supuse, cu toate că ştia că era doar o scuză pentru a n-o lăsa să discute cu Ysanne. După ce se prezentă în fața doamnei Bertelle, se duse imediat să recupereze pachetul de la Ysanne, nerăbdătoare să afle ce a vrut să spună fata. Lângă frumoasa cutie de cosmetice se afla un bilet împăturit pe care scria " De la Ysanne, cu cele mai calde urări." Despre ce avertisment vorbea? Se mai uită o dată în cutie şi descoperi încă un bilet. " Ai grijă. F. nu ți-e prietenă."

Ce ştia Ysanne? întorcându-se la ceilalţi pentru a le arăta cadoul, se duse direct la Ysanne pentru a-i mulţumi.

-Mulţumesc şi pentru cele două bilete, spuse ea mai târziu, când restul nu erau atenţi la ele.

-Poate că nu era nevoie de asta. Nu pot să spun mai mult acum.

Rachel nu ştia dacă putea avea încredere în Ysanne, mai ales după incidentul cu garoafele, dar trebuia să aştepte până se pregătea de plecare pentru a afla mai multe.

-Francine punea ceva la cale în seara asta, îi spuse Ysanne lui Rachel, în timp ce se îmbrăca. Nu ştiu sigur despre ce e vorba. Dar era ceva care să te discrediteze aici, aşa că am încercat să te avertizez. Mi-a părut foarte rău pentru episodul cu garoafele.

-Oh, asta a fost de mult. A fost drăguţ din partea ta să mă avertizezi. Mulţumesc, Ysanne.

-Deci, nu s-a întâmplat nimic rău? o întrebă fata.

-Nu s-a întâmplat nimic, o asigură Rachel, cu toate că era conştientă de faptul că orice urmă de speranţă că Lucien ar putea-o iubi vreodată dispăruse.

- Bine, mă bucur, spuse Ysanne. O auzisem pe Francine spunându-i doamnei Bertelle că în seara asta se va asigura că nu te vei mai întoarce niciodată la castel. Doar atât. La revedere, Rachel. Trebuie să plec, dar sper să te revăd curând.

Ysanne plecă, lăsând-o pe Rachel nedumerită şi confuză. De ce venise Lucien în birou dacă nu primise niciun mesaj? Oricât de buni vecini sau prieteni ar fi, nimeni n-ar hoinări prin camerele private din casa cuiva, în mijlocul unei petreceri. Oare mesajul de la Francine fusese corect, dar Lucien întârziase pur şi simplu? Medită, mohorâtă; venise prea târziu, dar nu suficient de târziu. Câteva minute şi ar fi scăpat de Valentin. Reuşi să vorbească o clipă cu Celia, cu toate că sora ei era foarte obosită.

-N-o să te ţin mult, Celia, începu Rachel. E corect din partea mea să accept cerceii de la Val?

- Oh, da. Nu e tocmai un străin, spuse Celia, râzând. Bineînţeles,

păstrează-i și poartă-i. Mi se par foarte drăguți, mai spuse ea, apoi făcu o pauză. Cu Lucien însă, e altceva.

- Cum adică? întrebă Rachel, dintr-o dată curioasă.

- Ți-a dat cadoul?

- Cadou? De la Lucien? Oh, nu. Nu mă așteptam să-mi dea ceva, chiar dacă Ysanne a făcut-o.

Celia o privi cu ochi mari.

- Mă mir. A cumpărat un colier din topaz, cam ca acela al meu din chihlimbar, și ne-a cerut permisiunea, mie și lui Pierre, să ți-l ofere. Ca dar de rămas-bun, presupun.

Rachel simți cum i se strânge inima, dar se abținu.

- Nu, nu mi-a oferit nimic. Noapte bună, Celia. Văd că ești obosită. Vorbim mâine dimineață.

Ajunse bucuroasă în siguranța propriei camere, însă abia după ce Josephine îi pregăti patul și ieși, încercă să pună cap la cap tot ce se petrecuse în acea seară. Era evident că Francine aflase de cadoul pe care i-l pregătise Lucien. L-a convins pe Val s-o aștepte în biroul lui Pierre, singura cameră mai retrasă și unde n-ar fi intrat nimeni. Apoi, la momentul potrivit l-a trimis pe Lucien pentru a-i suprinde pe Val și pe Rachel împreună. Oh, era foarte clar acum și Rachel regreta faptul că nu desfăcuse la timp cadoul de la Ysanne. Cel puțin ar fi fost pregătită pentru trădare. Sau nu? Oare chiar ar fi ezitat dacă i-ar fi spus cineva că o aștepta Lucien undeva anume? Recunoscu umilită că oricât de fals i-ar fi sunat mesajul, ar fi zburat la el. Se gândi la colierul din topaz pe care nu-l va primi niciodată. Un cadou de rămas-bun? Sau avea vreo semnificație mai adâncă? Se părea că se întorsese acasă fără s-o mai aștepte pe Ysanne, iar Rachel regreta faptul că n-apucase să-i spună la revedere. Măcar dacă s-ar fi putut despărți ca doi prieteni. Nu reuși să doarmă bine în noaptea aceea și se trezi foarte devreme a doua zi. Era pregătit totul pentru plecarea ei la Milano și nu mai avea ce face, dar se îmbrăcă și merse până la atelierul lui Harry. Spre surprinderea ei, totul era vraiște. Toate picturile erau sfâșiate și trântite la pământ și toate celelalte proiecte ale lui Harry arătau de parcă nu

supraviețuiseră unui cutremur. Nu-i venea să creadă că băiețelul ar fi făcut așa ceva, totuși cine putea ști cum acționa un copil dezamăgit? Din momentul în care aflase că Rachel pleacă, Harry fusese extrem de cuminte și retras. Dacă ceea ce vedea se datora unei crize a copilului, se întreba dacă nu cumva Lucien nu avusese dreptate când îi spusese că se implicase prea mult în viața băiatului. Plecă s-o caute pe Celia, a cărei primă întrebare fu:

- L-ai văzut pe Harry, dimineața asta?

- Nu. De obicei nu e treaz la ora asta. Doica are grijă de el.

Celia părea îngrijorată.

- Nu știu unde e. Berthe, doica lui, nu-l găsește.

- I-ai spus lui Pierre? o întrebă Rachel, așezându-se pe marginea patului.

- Nu încă. Pierre a plecat devreme, mai avea niște treburi de rezolvat și se va întoarce la timp să te conducă la Clermont-Ferrand.

- In cazul ăsta, mă duc să-l caut pe Harry. Cred că-i cunosc cel mai bine ascunzătorile.

Merse în garaje și prin celelalte magazii din jurul castelului; și erau multe dintre acestea, locuri ideale unde s-ar fi putut ascunde un copil. Niciunul dintre angajați nu-l văzuse pe micul Henri, dar promiseră să-l caute și ei. Mai era un singur loc, iar Rachel se grăbi cu răsuflarea tăiată spre ruinele castelului Fontenac. Doar nu se cățărase până acolo! Când ajunse la scări, începu să-l strige. Văzând că nu-i răspunde, urcă și-l strigă din nou. Il descoperi stând pe un bolovan, cu picioarele deasupra prăpastiei. Se apropie ușor și-i rosti numele încet, temându-se să nu-l sperie și să cadă. Harry nu se întoarse, dar când Rachel se așeză lângă el bombăni:

- Pleacă.

- Dar știi că plec...azi.

- Dar n-o să te mai întorci, bâigui Harry.

- Oh, nu, Harry! E doar o călătorie de afaceri, așa cum face și tatăl tău uneori. O să mă întorc repede să te văd. Henri se întoarse cu fața la ea și spre ușurarea lui Rachel, coborî de pe piatră.

- Nu e adevărat. Mătușa Francine mi-a spus că n-o să te mai întorci.

- Te rog, Harry! Nu crede aşa ceva! Intreabă-i pe părinții tăi. Ei îți vor spune adevărul.

Nici nu realiză că prin ceea ce spusese o făcea pe Francine să pară o mincinoasă, cu toate că ar fi spus acelaşi lucru chiar dacă şi-ar fi dat seama. Francinei nu-i păsa că distrugea speranța unui copil. Era suficient de grav că trimitea mesaje false şi întindea capcane adulților, dar asta era îngrozitor! Oare Francine nu-şi iubea deloc nepotul? Sau nu-l plăcea din cauză că era pe jumătate englez? Rachel era nerăbdătoare să-l facă pe Harry să se întoarcă acasă, pentru că toți se vor panica dacă nu apărea curând.

Totuşi nu voia să-l grăbească. După câteva clipe îi spuse:

- Hai să ne întoarcem împreună, Harry. Nu vrei să iei micul dejun? Eu aş vrea. Deodată, copilul se repezi în brațele ei, suspinând:

- Nu pleca! Nu pleca! se plânse el.

Rachel îl ținu strâns în brațe, alinându-l. Fusese o greşeală din partea ei să se ataşeze de băiat atât şi una şi mai mare să-l facă pe Harry să depindă atât de mult de compania ei. Bineînțeles că după un timp îi va trece, însă acum despărțirea era grea. La fel era şi pentru ea; avea să se obişnuiască în curând la Milano sau oriunde ar fi ajuns, dar momentan şi ei îi era greu să plece. Totuşi, nu-şi permise să asocieze acest regret cu Lucien. După ce Harry se mai linişti, îi spuse:

- Harry, n-a fost bine că ai venit aici de unul singur. Dacă se întâmpla ceva şi cădeai? Gândeşte-te la mama şi la tatăl tău. Nu m-ar fi iertat niciodată pentru că n-am avut grijă de tine.

Harry încuviință.

-Atunci, promite-mi că n-o să mai faci asta, continuă Rachel.

Când ajunseră jos, Rachel trimise un grădinar să-i anunțe pe ceilalți că Harry era în siguranță. Celia îşi primi fiul calmă, fără mustrări şi o ascultă pe Rachel care-i povesti unde-l găsise. Tocmai îşi terminau micul dejun, când apăru Francine.

- Am aflat că eşti aici, Rachel, spuse ea furioasă. Nu-ți era de-ajuns că ne-ai impacientat pe toți din cauza lui Henri, chiar era nevoie să-i distrugi şi jucăriile,

plăcerile?

-Despre ce naiba vorbeşti, Francine? o întrebă Celia.

- Sora ta a distrus atelierul lui Henri. Totul e spart, sfâşiat şi asta din cauză că. nu suporta gândul că Henri se va bucura fără ea. Se crede indispensabilă, dar acum se vede că se gândeşte numai la ea însăşi. Nicidecum la Harry sau la tine.

Rachel simţi cum creştea furia în ea.

-De unde ştii că eu am făcut asta? întrebă ea.

Harry se uita de la una la alta cu ochi mari.

-Vreau să văd! strigă el şi ieşi înainte ca cineva să-l poată opri.

- Cine altcineva ar fi putut răni într-un asemenea mod un copil? dramatiză Francine.

- Poate că ar trebui să mergem să vedem, spuse Rachel. Surorii mele nu-i fac bine astfel de scene în dormitor. Trebuie să avem grijă de ea.

Francine rămase o clipă blocată, apoi fu de acord cu inspecţia şi ieşi înainte, în timp ce Rachel îi şopti Celiei:

-Stai liniştită. Important e că Harry e în siguranţă.

O urmă pe Francine spre atelier. Harry rămăsese blocat în uşă, întristat de acea imagine. Rachel se apropie de el. Se lupta din greu să-şi alunge suspiciunea ce-i încolţise în minte.

-Stai liniştit, Harry. Le putem pune la loc.

-Nu putem! strigă băieţelul şi se prinse de fusta ei. Cine a făcut asta, Rachel? Cine?

Acum, suspiciunea deveni certitudine. Harry nu s-ar fi putut preface nevinovat într-o asemenea măsură. Dacă el ar fi făcut asta, ar fi recunoscut şi i-ar fi sfidat pe toţi, mândru. Se uită la Francine.

-Cine a făcut-o, Francine? întrebă ea dispreţuitor. Ai fi putut să-l cruţi pe Harry, oricât de mult rău ai vrut să-mi faci mie.

Ochii Francinei străluciră.

-Deci, nu poţi recunoaşte că ai greşit. Te temi că Harry se va întoarce împotriva ta, aşa cum ar trebui s-o facă, căci nu eşti potrivită pentru a avea vreo legătură cu un Bertelle.

Rachel oftă. Cum s-ar fi putut lupta cu acea femeie atât de obsedată de control, încât fusese în stare să distrugă locul de joacă al unui copil? In clipa următoare însă, Francine îşi îndreptă atacul spre Harry.

- Nu înțelegi, Henri? Scumpa ta Rachel a stricat totul.

Harry o privi speriat.

- Nu, nu! Rachel m-a ajutat. N-ar fi stricat ea totul.

- Atunci, cine? insistă Francine, însă nu era o întrebare înțeleaptă.

Harry se repezi la ea, lovind-o cu pumnii lui micuți.

- Poate că tu ai venit azi-noapte, mătuşă Francine, şi ai stricat tot, izbucni el mâhnit.

Francine ridică umită din sprâncene.

- I-ai otrăvit mintea nepotului meu. Mă acuză pe mine. Pe mine! Oh, asta e prea greu de suportat! exclamă ea şi plecă în grabă.

Rachel îl linişti pe Harry.

- Nu mă crezi atât de crudă, nu-i aşa, Harry?

Urmă o pauză în care Harry îşi şterse lacrimile şi o sărută. Era un răspuns suficient de clar. Dacă ar fi pierdut şi încrederea băiețelului, ar fi fost lovitura supremă. Inițial, Rachel vru să-şi amâne plecarea cu o zi, pentru a-l ajuta pe Harry să refacă totul, dar Celia o sfătui să plece.

- Harry s-a obişnuit cu ideea plecării tale, îi spuse Celia. Dacă nu vei mai rămâne două, trei săptămâni, n-are rost. Doar o să-l dai peste cap dacă rămâi. Şi pe mine la fel.

Rachel fu de acord. Cine ştie ce planuri malefice mai ticluia Francine dacă rămânea? Putea să mituiască vreun servitor să facă cine ştie ce.

- Dar trebuie să te întorci cât de curând, se rugă Celia. O să-mi fie dor de tine.

- Nu-i lăsa pe ceilalți să te calce în picioare, o rugă Rachel la rândul ei. Ține minte că-l ai pe Pierre de partea ta oricând. Fă tot ce vrei, dar ai grijă de sănătatea ta. Nu înțeleg de ce ți-e atât de teamă de Francine şi de bunica ei.

- Nu, cred că nu, murmură Celia.

Tonul surorii ei o făcu să se întoarcă:

- Ce vrei să spui? Cu ce te au la mână?

Celia încercă să râdă.

- Cu nimic, prostuțo. Doar că isteriile Francinei ne tulbură pe toți. Mă sperie din când în când.

- Păcat că nu se poate mărita cu cineva şi să se mute la câțiva zeci de kilometri distanță, mormăi Rachel dârz.

- Venind din partea ta, e ceva, dragă, spuse Celia.

Rachel se înroşi, realizând ce spusese. Din moment ce Francine declarase de atâtea ori că se va căsători cu Lucien, Rachel nu-şi putea dori cu adevărat nunta acesteia. Işi luară într-un final la revedere. Doamna Bertelle îi ură mult succes în carieră, Valentin se purtase foarte afectuos, însă cu o uşoară cumpătare, iar Francine nu apăruse deloc. Din maşina lui Pierre, Rachel se întoarse să privească din nou Castelul cu Pini. Oare îl va revedea vreodată? Nu reuşi să vadă decât o frântură din castelul lui Lucien şi se simți din nou dezamăgită. Lucien nu venise nici măcar să-i ureze drum bun. Chiar după fiascoul din seara precedentă, ar fi putut veni să-i ureze rămas-bun măcar formal.

Capitolul 9

în camera ei mică de hotel din Milano, Rachel răsfoia foile unei reviste italiene, notând diverse pagini. Se afla acolo de aproape o lună şi ajunsese la concluzia că era timpul să plece la Florența sau Roma. Se dovedise a fi mai dificil decât crezuse să umble prin fabrici după modele de pantofi. Majoritatea firmelor aveau proprii designeri, care n-o priveau cu ochi buni când se încumeta să le ceară să-i arate mai multe despre munca lor, temându-se ca nu cumva să le fure ideile. Uneori zâmbea când vedea că tinerii directori erau mult mai interesați de persoana ei, decât de modelul pantofilor. Primea numeroase invitații la cină, dar le refuza pe multe dintre ele, chiar şi atunci când explicația era ceva de genul: "am putea să vorbim mai multe la masă." Unul singur se arătase interesat de eforturile ei, domnul Emilio Gattani, un bărbat de vârstă mijlocie, care deținea două magazine în Milano, specializate pe modele exclusiviste.

- Dacă îmi prezinți niște schițe bune, îi spusese el, o să le arăt prietenilor mei şi o să-i pun să-i creeze special pentru mine.

îl aştepta acum în holul hotelului, iar el apăru exact la şase şi jumătate, comandă vermut şi trecu direct la discuții de afaceri. Rachel îi prezentă catalogul cu schițele pe care le făcuse şi-i aşteptă comentariile.

-Asta e bună.. .asta nu, începu el, uitându-se câteodată de două, trei ori la câte un desen, pentru a-şi schimba părerea în final.

-Vă sunt foarte recunoscătoare pentru ajutor, domnule Gattani, spuse Rachel. Incep să-mi văd propriile greşeli, sau poate punctele care nu coincid.

In acel moment realiză că un bărbat trăgea cu urechea, aproape peste umărul ei. Ridică repede privirea.

-Val! exclamă ea.

Zâmbetul cuceritor şi trăsăturile frumoase nu subliniau vreo urmă de sfială la Valentin.

-Pot să mă alătur şi eu? Sau eşti ocupată? o întrebă.

-Domnule Gattani, acesta este domnul Valentin Bertelle, îl prezentă ea fără prea mare tragere de inimă. Domnul Gattani e interesat de creațiile mele de pantofi.

Sperase că Val va înțelege aluzia şi va pleca, în schimb el îşi trase un scaun şi se aşeză, studiind unele desene. Rachel era din ce în ce mai enervată. De ce nu înțelegea Val că-şi alesese cel mai prost moment pentru a o întrerupe? Inevitabil, după o vreme, domnul Gattani se ridică, dar nu înainte de a-i promite lui Rachel că era extrem de interesat de cel puțin două sau trei perechi de pantofi de seară. După plecarea lui, Rachel rămase indiferentă la conversația veselă a lui Valentin.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă el, observând într-un final că ceva e în neregulă.

-Cine ți-a dat adresa hotelului? îi ceru ea explicații, nervoasă.

- De ce întrebi asta? Cumva te ascundeai în Milano? Nu trebuia să fii detectiv ca să afli. Din scrisorile surorii tale; sunt puse pe masă, aşteptând să fie trimise, iar informația e chiar acolo pentru oricine e interesat. Şi doar ştii,

Rachel, că eu sunt mereu interesat de tine.

- Ei bine, mi-aş fi dorit să nu mă întrerupi în seara asta, se plânse ea.

- Dar, am întrerupt ceva în mod special?

- Da, izbucni ea. Domnul Gattani e singurul interesat de desenele mele şi mi-ar fi dat mult mai multe sfaturi dacă nu apăreai tu.

- Oh, doar asta? Am crezut că voiai să spui că era mai interesat să-ți privească ochii minunați şi să-ți spună că soția lui nu-l înțelege.

- Uite ce e, Val, îl opri ea, strângându-şi desenele şi notițele, dacă ai venit până la Milano să vorbeşti numai prostii, mai bine te abțineai.

- Nu prea eşti bine dispusă, comentă el. Trebuie să te scot în oraş şi să te îmblânzesc oferindu-ți o masă şi un vin bun.

- De obicei mănânc aici.

- Nu şi în seara asta. O să mergi cu mine la Cavalieri şi la întoarcere poate voi primi o jumătate de zâmbet.

- Stai în Milano? îl întrebă.

- Bineînțeles, doar n-ai monopolizat tot oraşul!

- Cât de mult?

Val zâmbi.

- Asta depinde numai de tine, Rachel.

- Trebuie să te anunț atunci, că într-o zi, două, plec.

- Către o destinație necunoscută? Haide, Rachel, nu fi sfioasă cu mine. Păstrează asta pentru Lucien.

- Lucien?

- Ah, mă gândeam eu că asta o să-ți atragă atenția. Dar n-am de gând să mai pomenesc ceva despre el. Du-te să te pregăteşti şi o să te scot la plimbare, ca să-ți mai povestesc ce s-a mai întâmplat acasă.

Ezită o clipă. Val era enervant, dar niciodată plictisitor. Dacă ar fi refuzat să ia cina cu el în seara asta, o va bate la cap să ia prânzul a doua zi, probabil exact când va avea ceva important de făcut. Nu făcea niciun rău dacă lua masa cu el, măcar o dată.

- Bine, Val, spuse într-un final. Dar numai în seara asta. Ți-am spus, o să

plec curând.

Nu mai fusese la Cavaliere până acum, cu toate că auzise că e unul dintre cele mai luxoase hoteluri din Milano şi fu bucuroasă că alesese să poarte una dintre cele mai bune rochii ale ei, simplă, dar de efect.

- Nicio femeie de aici nu te egalează în frumuseţe, Rachel, îi şopti Valentin, ridicând un pahar în cinstea ei.

- Mulţumesc, Val. Faci cele mai frumoase complimente. Dacă n-ai fi expert în domeniul ăsta, le-aş crede.

In ciuda îndoielilor cu privire la Val, trebuia să recunoască faptul că era o seară plăcută. Şederea ei la Milano fusese foarte plictisitoare, deşi vizitase multe locuri şi făcuse cumpărături. Se mustrase pentru faptul că perioada petrecută în Franţa o făcuse să devină mai leneşă. Prea mult lux, îşi spusese
o dată, zâmbind, privindu-se în oglindă. De-a lungul serii, Val se ţinu de promisiune şi o puse la curent cu toate noutăţile de la castel. Scrisorile Celiei fuseseră destul de reţinute, menţionând doar lucruri privitoare la ea şi la Harry.

-Starea bunicii mele nu e foarte bună, continuă Val, dar a supravieţuit atâtor boli, şocuri şi tragedii, încât nu trebuie să disperăm.

-Cred că a suferit multe pierderi în familie, murmură Rachel.

-Bunicul meu a murit la vânătoare. A fost aruncat de pe cal. Apoi tatăl meu. A murit acum zece ani, când eu aveam paisprezeze ani, iar anul ce a urmat a adus cu el cea mai mare nenorocire dintre toate. Unchiul Edouard şi familia lui-nevasta şi doi copii, verii noştri-au murit într-un accident aviatic, în Alpi. De asemenea şi fratele meu cel mai mare, Bertrand, care călătorea cu ei.

-Oh, e îngrozitor! O întreagă familie!

-Bunica n-a mai fost la fel de atunci. Edouard era fiul ei cel mare, mai mare decât tatăl meu, drept urmare, pierzându-l şi pe fratele nostru, Bertrand, Pierre a trebuit să se ocupe de castel şi de moşie. Studia dreptul şi avea pe atunci douăzeci şi trei de ani.

-Nu l-a afectat schimbarea aceasta de carieră?

- Deloc. Intotdeauna i-a plăcut pământul. N-a fost nicio dificultate pentru el să renunţe la ideea de a deveni un bun avocat.

- Şi tu, Val? Spre ce carieră te îndrepţi?

- In niciun caz să mă ocup de moşie. Oh, Pierre mă pune să mă ocup de contabilitate, dar nu mă interesează deloc câţi hectolitri de vin am produs sau dacă recolta de măsline e la standarde ridicate.

- Dar nu se poate să nu-ţi placă să faci ceva, insistă Rachel.

- Nu mă atrag multe lucruri. Şi chiar dacă ar fi ceva, cei din famile mi-ar aminti repede că slujba aia nu se potriveşte unui Bertelle.

- Oh, ar trebui să uiţi de prejudecăţile astea în ziua de azi, Val, spuse ea, nerăbdătoare. Există prinţese care lucrează şi fii de duci care nu se feresc de o agenţie de publicitate sau de biroul de agent de bursă.

- Mi s-a oferit un post grozav în Paris, dar am descoperit că trebuia să lucrez zi de zi, recunoscu Val.

- De fapt, asta facem majoritatea dintre noi, spuse Rachel, chicotind. Cinci zile pe săptămână, lună de lună. Ai fi surprins.

Val râse la rândul lui:

- Oh, hai să nu mai pierdem timpul cu subiecte din astea neinteresante. Dansăm?

Când o conduse la hotel, la sfârşitul serii, Rachel îi mulţumi sfioasă şi fu uimită când o sărută la fel de timid.

- Pe mâine, îi şopti Val.

Dar nu făcură niciun plan pentru o viitoare întâlnire. Fusese o companie plăcută în seara aceea, dar de acum încolo Val trebuia să se bazeze pe noroc. O sună a doua zi, când era plecată, şi-i lăsă un mesaj în care-i spunea că o va suna din nou pe la şase, când puteau să meargă la o cafea şi apoi să hotărască de una singură cum îşi va petrece seara. I se părea corect, însă în acelaşi timp zâmbi pentru sine. Valentin Bertelle ştia exact când să se retragă pentru a avansa apoi cu succes. Când se întâlniră, îl întâmpină bucuroasă şi sugeră că ar fi preferat o cafea la o terasă în aer liber din apropiere.

- Şi pe urmă? o întrebă.

- Poate o masă uşoară la un restaurant micuţ? însă nu putem sta foarte mult, căci trebuie să lucrez în seara asta la nişte schiţe.

- Cum doreşti, fu el de acord.

Dar se făcuse aproape miezul nopții când se întoarse în camera de hotel, pentru că o convinsese cu mult talent să se plimbe o vreme pe străzile oraşului, arătându-i diverse clădiri şi într-un final se opriseră la una dintre numeroasele cafenele.

- Şi mâine? se linguşi Val.

- Tu nu faci nimic altceva decât să scoți fetele la masă?

- Există şi moduri de viață mai puțin plăcute. Rachel, mâine e duminică şi nu poți să-mi spui că ai de lucru sau că trebuie să vizitezi vreo fabrică din aia plictisitoare. Ce-ar fi să facem o plimbare în afara oraşului? Am putea vizita Lacul Maggiore.

- Bine, Val, vin. Dar luni chiar plec.

- Bine. O să te conduc oriunde vei vrea să mergi.

Râse, deznădăjduită. Ce rost avea să i se împotrivească din moment ce avea întotdeauna o replică? Dimineața următoare se pregătea de plecare, când sună telefonul.

- Sunt Val. Rachel, îmi pare extrem de rău, dar am veşti proaste. Bunica a murit şi trebuie să mă întorc neapărat acasă.

- Oh, Val, îmi pare atât de rău pentru pierderea ta.

- Vrei să vii cu mine? o întrebă.

- Mulțumesc, Val, dar cred că mai bine n-aş veni. E o problemă de familie şi nu vreau să deranjez.

- Ai fi binevenită, o asigură el.

- Sunt convinsă, se grăbi ea să adauge, cu toate că era sigură că nu toți ar fi gândit aşa.

- Imi pare foarte rău că trebuie să amânăm întâlnirea.

- Stai liniştit, te rog.

- Te găsesc eu oriunde te-ai duce, promise el.

Era o amenințare? se întrebă Rachel. Aşadar, avea o zi întreagă de petrecut de una singură şi se gândi că putea ajunge şi cu autobuzul la Lacul Maggiore. Recepționista o ajută cu orarul autobuzelor şi spre prânz, Rachel trecea pe lângă

malurile Stressei. Realiză că ar fi putut face în tot acel timp petrecut în Milano mult mai multe excursii de acest gen. Luă masa de prânz la o grădină-restaurant, apoi vizită insula Isola Bella. Când ajunse la hotel după o zi obositoare, dar plăcută, se întrebă dacă nu cumva ar fi fost bine să amâne plecarea la Florența şi să mai rămână o vreme în Milano, pentru alte excursii. Val plecase, aşa că nu putea fi învinovățită că l-ar fi încurajat şi oricum, putea să viziteze de una singură multe locuri. Domnul Gattani rezolvă această dilemă, rugând-o să mai stea vreo două zile, pentru că voia s-o prezinte unui producător care o putea ajuta. Cele două zile, însă, se dovediră a fi mai mult de o săptămână, iar Rachel fu tot mai prinsă cu munca. Realizase că atunci când sosise la Milano nu fusese perfect concentrată la schițele de pantofi. Se gândea mereu la Lucien, deşi, aşa cum îşi spunea tot timpul, era de domeniul trecutului. Celia îi trimise o scrisoare lungă în care povestea mai multe despre familie şi în special despre doamna Bertelle, care murise liniştită. Spunea: ".într-un fel, mă simt eliberată. Chiar dacă locuia doar în apartamentele ei, prezența ei se simțea peste tot, iar Francine nu mă lăsa să uit asta cumva. Acum, poate vom putea fi mai fericiți." Rachel era încă neliniştită de ceea ce citea printre rânduri. Odată cu moartea doamnei Bertelle, Francine va încerca să se impună şi mai mult, cu toate că nu putea spune că era stăpâna casei. Doar soția lui Pierre putea să-şi adjudece acest titlu. într-o seară, pe când se întorcea la hotel după o zi obositoare de întâlniri cu domnul Gattani şi prietenul lui, producătorul, avu strania părere că bărbatul de la intrare semăna cu Lucien. Clipi de câteva ori, alungând acel gând, apoi se uită din nou.

- Lucien! exclamă ea, încercând să nu pară prea entuziasmată.

-Rachel! o întâmpină el sobru, fără vreo urmă de entuziasm în glas. Am sunat, dar mi s-a spus că te întorci abia pe la şase.

- Şi iată-mă, spuse ea. îmi pare rău dacă te-am făcut să aştepți.

- Doar câteva minute. Intrăm? o întrebă, luându-i dosarele şi haina. Ce-ai vrea să faci? continuă el.

Rachel se abținu şi nu-i spuse cât şi-ar fi dorit să-l strângă în brațe; în schimb spuse:

-Păi, depinde de cât de mult timp ai la dispoziție.

- Am ceva întâlniri de afaceri ziua, dar mă gândeam, dacă ai serile libere.

Era atât de distant și de rece, încât Rachel aproape ar fi vrut să-i spună că nu se putea folosi de ea de fiecare dată când simțea nevoia unei apropieri feminine după o zi lungă de lucru. Il privi la rândul ei cu răceală, dar se întâmplă ca Lucien să nu fie atent la ea, căci aştepta să se deschidă uşile liftului.

-Am putea cina aici, sugeră el, sau am putea ieși undeva.

-Atunci, aş prefera să mergem în altă parte, hotărî Rachel. Sunt gata în jumătate de oră.

Ajunsă în cameră, se întrebă cu ce să se îmbrace. Dacă alegea să poarte o rochie prea sofisticată, Lucien își va imagina că se aştepta s-o ducă la un restaurant pe măsură, făcând din această întâlnire un adevărat eveniment. Pe de altă parte, nu putea purta nici ceva prea de zi cu zi, pentru că în acest caz Lucien avea să creadă că nu meritase efortul să se aranjeze. Făcu un compromis şi alese o rochiță simplă roz, cu o jachetă asortată, o ținută pe care o cumpărase aici, la Milano. Ştia că-i va privi încălțămintea şi cu siguranță balerinii simpli albi îl vor mulțumi. Când coborî din nou în holul hotelului, Lucien puse deoparte ziarul pe care-l citea.

-Să mergem să bem ceva mai întâi, spuse el.

Rachel fu de acord, gândindu-se că în acest timp se va sparge gheața şi va dispărea zidul care părea să-i separe. O duse apoi la un restaurant micuț, dar elegant. De la masa lor puteau vedea intrarea grandioasă a catedralei ce-şi înălța turelele spre cerul de un albastru-închis.

- Ca stalactitele într-o peşteră, murmură Rachel. Sau stalagmitele se înalță din pământ?

I se păru că un zâmbet îi flutură lui Lucien pe buze şi poate ar fi făcut vreun comentariu ironic, dar fu întrerupt de chelner, care adusese vinul. Nu era vorba că n-ar fi avut subiecte de discuție, se gândi Rachel mai târziu, conversația mergea foarte bine, dar acel zid de gheață dintre ei era impenetrabil. Ii povesti despre moartea liniştită a doamnei Bertelle, apoi despre

înmormântarea şi mai liniştită la care participaseră, în afară de el, doar membri apropiaţi ai familiei. îi povesti despre Harry, căruia părea să-i fi trecut supărarea, mai ales că Celia petrecea foarte mult timp cu el în atelier.

-Aia a fost o idee minunată, Rachel, spuse el, pe un ton ceva mai cald.

-Te referi la faptul că l-am încurajat pe Harry să se exprime? Toţi copiii ar trebui să fie sprijiniţi în felul acesta, mai ales când părinţii au aceleaşi posibilităţi ca Pierre şi Celia.

Privirea lui Lucien se răci din nou, iar Rachel realiză că propriul ei ton fusese distant şi poate prea didactic. După ce o conduse înapoi la hotel, promise s-o sune a doua zi.

- Mulţumesc pentru cină, Lucien, spuse ea, jurând că orice mesaj i-ar lăsa a doua zi, să nu-i mai răspundă la nicio invitaţie.

Când ajunse în cameră, se gândi ironic la faptul că se simţise mai bine alături de Val, decât de Lucien, cel alături de care ar fi vrut să împărtăşească măcar o prietenie caldă, dacă nu se putea altceva. Se pregăti să strângă restul bagajelor. Se hotărâse ca a doua zi să facă toate pregătirile pentru a pleca la Florenţa şi nici chiar Lucien n-o va opri. însă când se întoarse în seara următoare la hotel, o aştepta o telegramă de la Pierre. " Celia a avut un accident. Poţi să te întorci? Cu drag, Pierre." Accident? Ce fel de accident? Era ceva grav? Având în vedere că urma să nască peste trei luni, orice accident putea avea urmări grave. Rachel nu mai pierdu timpul şi termină de împachetat, îi scrise o scrisoare domnului Gattani, în care-i mulţumea pentru ajutorul oferit şi-i explica de ce trebuie să se întoarcă de urgenţă în Franţa, dar îi promitea că-l va suna în câteva zile. Aranjamentele pentru zbor se dovediră însă mai dificile. Nu reuşea să prindă avionul de la Milano la Lyon.

-Atunci, o să merg cu trenul, îi spuse recepţionistei.

- Călătoria cu trenul e foarte complicată. Trebuie să faceţi mai multe schimbări, o avertiză aceasta.

-Asta e. Trebuie să ajung cât se poate de repede.

Tocmai se pregătea să-şi noteze toate informaţiile, când intră în hol Lucien. Uitând de hotărârea de a fi rezervată faţă de el, îi explică pe scurt

motivul pentru care trebuia să plece atât de repede şi-i arătă telegrama de la Pierre.

- Dacă m-aş fi întors mai devreme, aş fi prins avionul, dar acum e prea târziu.

- Te-aş putea duce eu şi ai ajunge la fel de repede pe cât ai fi făcut-o dacă luai avionul până la Lyon şi trenul până în Clermont-Ferrand.

- Dar afacerile tale? Nu se poate să le laşi baltă pentru mine, încercă ea să protesteze, dar se opri, văzându-i privirea hotărâtă.

- Ai terminat de împachetat?

- Da, tot, dar pot să las aici o parte până mă întorc.

- Mai bine le iei pe toate. Și apoi, când vei vrea să pleci la Florența, nu trebuie să te mai oboseşti să te opreşti aici.

Realiză că era o idee mai bună şi-apoi, avea doar trei valize.

- Lasă-mă încă o oră să-mi închei socotelile cu hotelul şi pe urmă mă întorc la tine, îi spuse Lucien.

Ieşi repede, iar recepționista îi zâmbi Rachelei:

- Sunteți foarte norocoasă, domnişoară. E mult mai bine să călătoriți cu maşina unui prieten.

- Mda, surâse şi Rachel, cu toate că nu putea spune cu adevărat că ea şi Lucien erau prieteni.

Totuşi, în lunga călătorie spre Franța, Lucien se purtă total diferit. Nu mai era nicidecum rece şi distant, ci blând şi foarte atent, chiar vesel uneori. A insistat să ia masa înainte să plece, amintindu-i ce drum lung îi aştepta. De-a lungul călătoriei îi spuse o mulțime de anecdote, legende şi superstiții despre Auvergne. Era evident că încerca să-i distragă atenția pentru a nu se mai gândi la Celia, iar Rachel îi fu recunoscătoare pentru asta.

- Apropo, Ysanne are nişte veşti pentru tine, îi spuse când se opriră la o cafenea înainte de graniță.

- Ce fel de veşti?

- Trebuie să-ți spună chiar ea, adăugă Lucien, zâmbind.

Rachel zâmbi, mulțumită. Era uşor de ghicit. Probabil că Ysanne se

hotărâse să se mărite cu Valentin şi urma să anunțe logodna. Aşadar, Lucien fusese de acord în cele din urmă. Poate că înțelesese că nu trebuia să stea în calea fericirii Ysannei. Era aproape prânzul când sosiră la castel, iar Francine îi întâmpină pe amândoi foarte rece. Lucien nu rămase decât pentru a afla starea Celiei.

-Nu e nimic grav, spuse sec Francine. Nu e în niciun pericol.

Celia îşi luxase glezna, călcând pe una din jucăriile lui Harry.

-Dar doctorul mi-a spus că totul e în regulă, doar că îmi trebuie câteva zile să mă refac, îşi linişti Celia sora.

-Bine!

- Pierre a fost cel care a intrat în panică şi a insistat să-ți trimită telegrama aia, cu toate că i-am spus că nu e nevoie.

-Mă bucur că am venit, recunoscu Rachel, fără să menționeze faptul că nu va uita niciodată călătoria cu Lucien.

Josephine, camerista personală a Rachelei, o primi cu brațele deschise şi în lacrimi.

- Oh, domnişoară Rachel, sper că acum că v-ați întors, n-o să mai plecați.

- Atunci, o să fii dezamăgită, Josephine. Sunt aici doar pentru o perioadă scurtă de timp.

Depinde cât de mult mă suportă Francine, îşi spuse Rachel.

- Văd că te-ai întors cu toate bagajele de la Milano, Rachel, spuse Francine a doua zi.

-Stai liniştită, o să le iau pe toate cu mine când o să plec din nou.

-Cu siguranță, ai planurile tale de viitor, iar sora ta te-a obosit degeaba, chemându-te aici cu o scuză atât de slabă, insistă Francine.

-Oh, îmi permit să-mi iau liber o săptămână sau două când vine vorba de Celia, veni replica Rachelei cât se poate de natural.

Moartea doamnei Bertelle îi conferise mai multă autoritate Celiei, ca soție a celui ce era acum adevăratul cap al familiei. însă foarte curând descoperi că Celiei încă îi era frică să n-o jignească prea tare pe Francine.

-Da, am renunțat la anumite obiceiuri, se confesă Celia surorii ei, mai ales

întâlnirea aia dinainte de cină.

-Tăierea apetitului, comentă Rachel, aşa mi se părea.

- Totuşi, de atunci Francine pare din ce în ce mai ostilă față de mine, continuă Celia. Mă acuză de tot felul de lucruri şi de faptul că nu țin cont de tradiții. Din fericire, Pierre nu prea-i aude isteriile, iar Val lipseşte foarte des. Pe de-o parte m-am bucurat că acest mic accident te-a făcut să te întorci, mai spuse ea, luând-o de mână. Am nevoie de tine, Rachel. Am nevoie de sprijinul tău. Aş vrea să stai tot timpul aici.

Rachel îi zâmbi.

-Asta sigur ar scoate-o din sărite pe Francine. Deja mi-a dat de înțeles că e mai bine să plec cât mai repede cu putință.

- Dar n-o să pleci chiar acum, nu? se rugă Celia, cu ochii albaştri în lacrimi. Când eşti cu mine, simt că pot s-o înfrunt pe Francine, dar fără tine, mă simt neajutorată.

-Oh, o să rămân o vreme, îi promise Rachel. Trebuie s-o sun pe Ysanne după-amiază. Mi s-a spus că are nişte noutăți pe care vrea să mi le împărtăşească, deşi cred că am ghicit despre ce e vorba.

Celia era vizibil fericită.

-Ysanne? Să-i transmiți urările mele.

Ysanne o întâmpină pe Rachel surprinzător de entuziasmată.

- Oh, ce bine îmi pare că te-ai întors! îi spuse ea. Totuşi, a fost foarte bine că ai lipsit o perioadă.

-Absența mea te-a făcut să mă îndrăgeşti mai mult?

-Oh, da. Iți sunt recunoscătoare că m-ai ajutat atât de mult.

Rachel era din ce în ce mai nedumerită.

-Lucien mi-a spus că ai nişte veşti? Ce anume?

-Doar că m-am logodit. Dar poate că nu te interesează? spuse Ysanne, chicotind.

-Oh, bineînțeles că sunt şi vă doresc tot binele din lume, multă fericire şi noroc. Şi lui Val.

-Val? Pentru ce să-i urezi lui aşa ceva?

- Doar el e logodnicul tău, nu?

- Nicidecum! spuse Ysanne repede. Valentin nu-i ajunge nici măcar la genunchi frumosului meu Claude, care e tot ce-şi poate dori o fată.

- Claude? Cine e Claude?

- Logodnicul meu. Locuieşte în Paris. Acolo l-am întâlnit prima dată.

- Şi Lucien e de acord cu alegerea ta?

- Da, dar cu o condiție, se strâmbă Ysanne. După ce anunțăm oficial logodna, trebuie să aşteptăm încă şase luni până îşi va da consimțământul pentru nuntă. Crede că o să mă răzgândesc. Dar asta, desigur, nu se va întâmpla.

Rachel îşi reținu un surâs ironic. Ysanne nu împlinise încă douăzeci şi unu de ani, ziua ei de naştere era peste o lună şi probabil că Lucien era îndreptățit să insiste asupra unei mici întârzieri.

- Aşa că acum înțelegi de ce trebuie să stai aici, Rachel, adăugă Ysanne entuziasmată. Vor fi tot felul de petreceri, cea de ziua mea, logodna, sau poate o petrecere mare pentru amândouă. Apoi o să nască Celia şi o să urmeze botezul.

- De ce spuneai că-mi eşti recunoscătoare? Cu ce anume te-am ajutat eu? o întrebă Rachel, după ce Ysanne termină cu prezentarea petrecerilor ce urmau.

- Când ai venit la început, am fost foarte furioasă, pentru că Valentin era atras de tine. Nu voiam să mă mărit cu el, dar îmi plăcea felul cum mă admira şi totul s-a schimbat odată cu sosirea ta. Aşa am început să înțeleg că Val era un crai şi atunci am realizat cu adevărat că-l iubeam pe Claude, care de asemenea mă iubeşte foarte mult.

- Atunci, Val a plecat la Paris într-o excursie?

- Oh, nu. S-a întors de la Milano pentru înmormântarea doamnei Bertelle şi a plecat la Florența. Credea că o să te întâlnească acolo, dar se pare că va avea ghinion, chicoti ea.

Rachel se întoarse destul de gânditoare la castel. Odată ce va descoperi că nu era la Florența, Val se va întoarce repede acasă. Ce se va întâmpla atunci? Petrecu ceva vreme alături de Harry, care fusese foarte bucuros că o vedea din nou, totuşi precaut în caz că pleca din nou.

- Trebuie să vorbesc puțin cu mama ta, Harry. Vrei să te duci la tine în

cameră? spuse ea şi-l conduse în camera unde îl aştepta doica, ce avusese cândva grijă şi de Pierre şi de Valentin.

Rachel fu surprinsă s-o găsească pe Francine în camera de zi a Celiei.

- Aşadar, ai vizitat-o pe Ysanne, începu Francine, pe un ton destul de plăcut.

- Da. Am fost destul de surprinsă de noile veşti.

- In legătură cu logodna ei cu acel tânăr din Paris?

- Da. Mă aşteptam la.. .altceva.

Francine zâmbi.

- Ce părere ai acum, când ştii că nu Valentin este logodnicul?

Rachel ridică din umeri, evitând cu precauție un răspuns. Simțind un posibil început de ceartă, Celia adăugă blând:

- Claude mi se pare un tânăr încântător şi sper ca Ysanne să fie fericită.

- Poate vom anunța o logodnă dublă la castelul Fontenac, continuă Francine, zâmbind.

- Te referi la tine şi.. .Lucien? întrebă Rachel.

- Bineînțeles. Poate chiar vom avea parte de o nuntă dublă.

- Oh, Ysannei nu i-ar plăcea asta, interveni Celia. E tânără şi i-ar strica ziua când ar trebui să fie doar ea în centrul atenției. Cel mai bine ar fi să avem câte o nuntă, pe rând.

Imperturbabilă, Francine o privi pe Rachel:

- Te-ai întors în aşteptarea celei de-a treia nunți?

- A treia? repetă Rachel.

- Da. Se pare că fratele meu, Valentin, e liber acum, dar o să am grijă să nu te infiltrezi în familia noastră.

- Cu ce drept spui asta, Francine? o întrebă Celia, periculos de încet. Nici Pierre nu-l poate opri pe Val să se însoare cu cine vrea.

- Dar n-o va vrea pe Rachel! exclamă Francine triumfătoare. Acum că bunica nu mai e, am să insist ca Pierre să-l trimită undeva departe.

- Oricât de departe ar pleca Val, pe mine nu mă va afecta în niciun fel, interveni Rachel.

- Şi-apoi, Val a călătorit suficient de mult, iar Pierre ar avea nevoie de un ajutor cu moşia, spuse şi Celia.

Rachel îşi încurajă din priviri sora.

- Moşia? exclamă Francine. De ce-ţi pasă ţie de moşie? Nici măcar nu-i aparţine lui Pierre. Nu el este proprietarul de drept.

Celia se albi la faţă.

- Francine! o rugă ea. Nu vorbi despre lucrurile astea.

- De ce nu? Las-o pe sora ta să ştie adevărul. Acum că bunica nu mai e, nu mai e nevoie să păstrăm acest secret. Totul, moşia, castelul, absolut toate aparţin fratelui meu mai mare, Bertrand.

Rachel se uita de la una la alta.

- Dar am crezut că a murit în acel accident, spuse ea.

- Aşa a crezut toată lumea, o informă Francine. Doar noi ştiam adevărul. De ani de zile se ascunde în casa altcuiva.

- în castelul lui Lucien! făcu Rachel repede conexiunile, amintindu-şi de bărbatul cu cicatrice.

- Lucien l-a luat acolo ca s-o cruţe pe bunica ta! spuse repede Celia. Pierre a renunţat la cariera lui ca să se poată ocupa de moşie în numele lui Bertrand.

- Până moare Bertrand? Asta v-ar conveni, ţie şi lui Pierre, şuieră Francine. Dacă m-aş duce la poliţie? Ar privi faptele lui Pierre ca pe un fapt penal, mai ales că e familiar cu dreptul.

- Doar nu ţi-ai trăda propriul frate? Şi tu ai avea de pierdut, mai spuse Rachel, îngrozită de acele dezvăluiri, dar mai ales de victimizarea Francinei.

-Francine are propria ei zestre şi moştenire, separată de restul familiei, murmură Celia. N-ar avea de suferit.

- Şi de ce-aş suferi eu? Bietul Bertrand e propriul meu frate.

-Acum că spui că nu mai e nevoie de secrete, o opri Celia, poate că eu şi cu Pierre ar trebui să vorbim cu Lucien şi să-l mutăm aici pe Bertrand, să avem noi grijă de el.

- Să aveţi grijă de el! pufni neîncrezătoare Francine. Sună cam sinistru. Bertrand n-ar avea viaţă lungă dacă ar locui aici. Nu, când mă voi căsători cu

Lucien, am să insist ca Bertrand să-şi recapete libertatea, dar va sta cu noi în castelul Fontenac şi eu voi fi cea care va avea grijă de el.

Celia închise ochii o clipă, iar Rachel simţi că era momentul să intervină.

-Francine, izbucni ea, vrei să pleci? Surorii mele i-au ajuns discuţiile şi certurile pentru o după-amiază.

- Desigur, spuse Francine, ridicându-se. Vă las să conspiraţi. Aveţi multe de pus la cale.

După plecarea ei, Rachel rămase tăcută o vreme. Apoi spuse:

-Vrei să mai vorbeşti despre asta sau încheiem subiectul?

- Nu, ar fi bine să ştii şi restul, spuse Celia, ridicându-se. Bertrand e fratele mai mare al lui Pierre şi când s-a produs accidentul aviatic, s-a crezut că este mort, ca şi ceilalţi. Fuseseră puţini supravieţuitori şi niciunul dintre ei nu era un Bertelle. Aşa că Pierre a renunţat la studiile de drept şi s-a ocupat de administrarea moşiei. Iubeşte pământul ăsta şi oricum nu-şi dorise niciodată să urmeze o carieră juridică. S-au încheiat toate formalităţile, iar trupul lui Bertrand a fost îngropat alături de ceilalţi în Elveţia.

-Val mi-a povestit câte ceva despre accident, spuse încet Rachel.

- Apoi, la mai bine de doi ani, Pierre a auzit ceva despre un bărbat neidentificat dintr-un spital din Geneva, care în momentele de luciditate vorbea despre un accident aviatic. A vrut să-l vadă, dar bărbatul era de nerecunoscut. Avea faţa atât de arsă şi avea atâtea cicatrice, iar doctorii nu reuşiseră să i-o reconstruiască. Pierre a venit acasă, dar a doua zi s-a întors la spital pentru a verifica dacă bărbatul avea ceva amintiri din copilăria lor. Spre groaza lui, descoperi că era aproape sigur propriul lui frate, Bertrand.

- Ce şoc trebuie să fi fost! murmură Rachel.

- în următorii trei ani, Pierre a consumat mult timp şi mulţi bani pentru tratamentul lui Bertrand. S-au încercat tot felul de grefe de piele, dar niciuna n-a avut succes. Bertrand nu numai că era desfigurat şi albise prematur, dar surzise şi-şi pierduse aproape complet minţile. Când doctorii au renunţat la orice speranţă de îmbunătăţire, Pierre a fost pus în faţa unei decizii îngrozitoare. Fie să-l aducă aici şi astfel bunica lui să afle că era în viaţă-de fapt, pe jumătate în

viață-sau să-l lase într-un spital până murea. Atunci, s-a oferit Lucien să-l găzduiască pe Bertrand în aripa nefolosită a castelului său, oferindu-i tot confortul şi punându-i la dispoziție un servitor.

- I-a pus la dispoziție tot, mai puțin o minte limpede. Deci nu era o fantomă ceea ce văzusem eu acolo, Celia. Era Bertrand, iar fața lui m-a bântuit încontinuu de atunci, oftă Rachel. O povară grea pentru toți.

- Francine a îngreunat-o, continuă Celia. De când m-am căsătorit cu Pierre, m-a amenințat cum a putut. Am suportat-o de dragul lui Pierre şi chiar al lui Harry, care nu ştie nimic.

Rachel o luă în brațe.

- Dar acum nu mai trebuie să-ți fie frică de Francine. Pierre va avea grijă de asta. Şi eu la fel, adăugă ea.

în următoarele zile, Francine, care-şi vărsase tot veninul pentru moment, îşi recăpătă echilibrul de fațadă, dar Rachel îl compătimea cu adevărat pe Lucien, dacă într-adevăr acea femeie avea să-i devină soție. Cum ar fi putut-o iubi când n-o cunoştea cu adevărat? Oricum, va descoperi totul imediat după căsătorie. într-o după-amiază, Celia se afla împreună cu Rachel şi cu Harry în grădina castelului. în timp ce Rachel îi ținea companie băiatului, îl zări deodată pe Pierre venind repede la Celia, spunându-i ceva ce părea urgent. Când se apropie, Pierre spuse foarte încet:

- A evadat. Celia spune că o să înțelegi, din moment ce cunoşti tot ce am încercat să ascundem. Trebuie să stați în casă, în siguranță, mai ales Celia şi Harry.

- Ințeleg, spuse Rachel. O să am grijă de Harry. Mai târziu, în camera Celiei, încercă s-o liniştească, spunându-i că-l vor găsi.

Ințelesese de la Pierre că Bertrand părăsise castelul Fontenac şi bântuia prin pădurile din zonă.

- Nu putem lua mulți oameni cu noi să ne ajute să-l căutăm. Doar cei de încredere, spusese Pierre.

La un moment dat, Rachel realiză că şi ea putea participa la căutare, aşa că se scuză şi plecă în grabă. Schimbă sandalele cu o pereche de pantofi sport şi

porni prin pădurea dintre cele două castele. Marginea pădurii era străjuită de mesteceni, stejari şi arțari, dar în mijlocul ei creşteau doar pini. Chiar şi în miezul zilei, lumina nu pătrundea printre crengile bogate ale acestora, iar Rachel se gândi că nu i-ar fi plăcut s-o prindă noaptea pe acolo. Umblă fără vreo direcție anume şi din când în când auzea vocile oamenilor în depărtare, dar în general era o linişte perfectă. Nici măcar cântecul vreunei păsări nu întrerupea cu ceva liniştea pădurii. Deodată, zări destul de departe silueta unui bărbat care mergea, şi cu toate că era cu spatele la ea, îl recunoscu imediat pe Bertrand. Până în acel moment, nu se întrebase ce va face dacă va da nas în nas cu el şi tresări îngrozită, realizând că toți ceilalți erau mult prea departe pentru a o putea ajuta. Acum se apropia de ea, fața lui era în umbră, iar Rachel îşi adună tot curajul de care avea nevoie pentru a se abține să n-o ia la fugă. Il aşteptă să se apropie. Arăta ca un câine pierdut într-un loc pe care nu-l cunoştea. Rachel oftă uşurată şi-i zâmbi. Fața aceea plină de cicatrice n-o mai speria, căci îl compătimea pe acel bărbat de doar treizeci şi şase de ani, cu doar patru ani mai mare decât Pierre, care suferise acel accident cumplit, transformându-se într-o arătare. Când ajunse lângă ea, se înclină şi întrebă pe unde putea ajunge la spital. Amintindu-şi că Celia îi spusese că era complet surd, Rachel îi arătă cu mâna drumul spre castel.

- Am ieşit la o plimbare şi m-am rătăcit, îi spuse el.

Il conduse pe cărare, ținându-l de braț pentru a-l feri de copaci. Spera s-o considere o infirmieră. Apoi îşi dădu seama că odată ieşiți din pădure, nu ştia cum să-l convingă să meargă la castel. îl va duce la o intrare din spate, evident, dar ce reacție vor avea ceilalți servitori care nu cunoşteau acest secret cumplit? Merse mai încet, realizând că ar fi fost mai înțelept din partea ei să-l ducă la castelul Fontenac. Apoi, deodată, auzi voci în apropiere şi-l zări pe Lucien, exact înainte să se clatine şi să se sprijine de un copac. Auzea un amestec de voci, dar o cuprinse amețeala şi leşină, nu înainte de a-l auzi pe Lucien spunând:

- Cât de curajoasă eşti, Rachel, draga mea!

Capitolul 10

Când deschise ochii, îl văzu pe Lucien aplecat asupra ei. Era întinsă pe o

bancă de piatră cu haina lui sub cap, iar Lucien o îmbrățișă.

- Rachel, cum de ai avut atât de mult curaj? o întrebă.

- Prima dată l-am văzut întâmplător şi am fost îngrozită, dar când am aflat ce i se întâmplase, mi-am dat seama că nu-mi mai era frică.

- Putea fi periculos. De asta ne-am temut întotdeauna, adăugă Lucien. N-are discernământ şi.. .din cauza asta a trebuit să-l ținem închis în felul ăsta. Pierre şi cu mine ne-am dorit de multe ori ca Bertrand să fi murit alături de ceilalți şi să fie cruțat de o astfel de viață.

- Unde e acum?

- Se ocupă Pierre de el, spuse Lucien, apoi o strânse şi mai tare în brațe. Oh, draga mea, când te-am văzut mergând cu el de braț, am fost îngrozit de riscul pe care ți-l asumasei.

- Ar fi contat pentru tine, Lucien, dacă Bertrand mi-ar fi făcut vreun rău?

- Cum poți să mă întrebi așa ceva?

- E foarte simplu, adăugă ea, cu toate că-şi simțea inima plină de bucurie. Eşti când distant şi rece, când blând şi atent.

- Rece? exclamă el. Putea fi cineva mai rece decât ai fost tu cu mine la Milano? Până şi un zid era mai cald decât tine. Nu-mi venea să cred că o ascultasem pe Celia să vin după tine la Milano.

- Vrei să spui că ai venit special pentru mine? N-avea nicio întâlnire de afaceri?

Lucien zâmbi, iar ochii negri erau plini de tandrețe.

- Doar aceea de a afla dacă mă vei putea iubi vreodată.

- Oh, Lucien, murmură ea, şi-l sărută fericită.

După o vreme, Lucien sugeră că ar fi timpul să se întoarcă la castel şi dintr-o dată imaginea Francinei veni ca un nor de furtună.

- Francine! şopti ea. Ce-o să creadă? Ce-o să facă?

- N-o să facă nimic, o linişti el. Nu va mai interveni între noi cu minciuni şi capcane. Oh, scumpa mea, când mă gândesc cât de mult timp am pierdut, suferind, şi mai grav.. .rănindu-te. Hai, acum trebuie să profităm din plin.

Pierre tocmai o liniştea pe Celia spunându-i că Bertrand era în siguranță,

când Lucien şi Rachel apărură, ținându-se de mână. Celia îi privi pe amândoi şi zâmbi, răsuflând uşurată.

-Totul e bine? întrebă ea.

Rachel ştia că nu se referea numai la Bertrand şi se repezi s-o ia în brațe.

- Trădătoare mică ce eşti! Să mă arunci în felul ăsta în brațele lui Lucien! murmură ea fericită, în timp ce Pierre îl bătea pe Lucien pe spate, felicitându-l. După ce rămaseră singure, Rachel îşi sărută din nou sora:

-Oh, sunt atât de fericită!

-Asta înseamnă că o să rămâi pentru totdeauna în Auvergne.

-Suntem vecine! exclamă Rachel, apoi se ridică brusc. Oh, de fapt nu sunt sigură. Lucien nu m-a cerut în căsătorie.

-Ce vrei să facă? Să se aşeze în genunchi şi să-ți ceară mâna?

Rachel chicoti.

-Asta părea să facă în seara în care mi-a stricat pantofii şi am ieşit pe terasă. Oh, Francine era furioasă şi am căzut în dizgrație de atunci. Cum o să-i fac față, Celia, când va afla.. .despre mine şi Lucien?

Celia se încruntă.

- Cred că odată ce vă veți căsători, o să accepte inevitabilul, dar până atunci va face tot posibilul să vă despartă, aşa că nu asculta nimic din ce ți-ar spune.

în următoarele săptămâni, Rachel încercă să fie foarte atentă. Francine nu pierdu timpul în ai oferi urările ei de bine, dar era o sclipire suspicioasă în ochii ei. Fericirea Ysannei, însă, era sinceră:

- Cât mă bucur, pentru că atunci când mă voi muta la Paris, Lucien va avea nevoie de compania cuiva care să-l iubească.

-O menajeră bună ar rezolva asta, o tachină Rachel.

-Oh, nu la asta mă refer. Dar mă bucur că a scăpat de Francine.

-Acum a sunat şi mai rău, se plânse Rachel. Orice fată e mai bună decât Francine. Ysanne se strâmbă şi începu să râdă.

-Se vede că eşti foarte fericită. Incidentul cu Bertrand, cunoscut de o mică parte din servitori, fu repede uitat. Lucien îl mustrase pe servitorul care avea grijă de Bertrand şi care uitase uşa deschisă în acea zi. Apoi, deodată, veni vestea

şocantă că Bertrand suferise un atact de cord fatal.

-înţelegi, scumpa mea, îi spunea Pierre Celiei, că aşa e mai bine pentru el.

- Desigur. Dar să fii atât de tânăr şi să fii privat de tot ce-ţi poate oferi viaţa!

- Nu plânge, Celia, o linişti Rachel. Era un prizonier, nu numai în turnul lui Lucien, ci un prizonier în propria lui minte. în aceeaşi zi se întoarse şi Val. Evident, aflase tot ce se petrecuse în absenţa lui.

- Câte se pot schimba în doar câteva săptămâni! îi spuse el Rachelei. Am pierdut-o definitiv pe Ysanne, cu toate că nu mă plâng pentru asta. Dar tu, Rachel, să te logodeşti cu Lucien de Fontenac, străvechiul inamic al familiei mele şi în absenţa mea.. .asta e cu adevărat o dezamăgire pentru mine.

- Nu e chiar aşa, îl contrazise Rachel voioasă. Pentru tine n-am fost decât o tovarăşă de flirtat.

- Nu e adevărat. Te-am iubit, spuse el repede.

- Oh, înţeleg. Deja vorbeşti la timpul trecut. E foarte bine. Acum, poţi începe să-ţi cauţi o altă companie, una cu ceva zestre, nu uita. Eu nici măcar asta nu-i pot oferi lui Lucien.

- Rachel, ai o inimă de piatră, spuse el simplu. Poate e mai bine că nu ne-am unit destinele. Cât îl compătimesc pe Lucien!

- Mă întreb dacă are nevoie de asta.

Val se înclină în faţa ei, apoi o sărută pe ambii obraji.

- Oricum, mult noroc.

Era evident că Francine apăru exact în acel moment pe terasă, dar Rachelei nu-i mai păsa acum. Val o privi ironic.

- Abţine-te, Francine. Doar o felicit pe Rachel, ca între cumnaţi.

Francine nu comentă nimic şi trecu mai departe. Bertrand fu înmormântat în linişte în cavoul familiei Bertelle, doar în prezenţa preotului, a lui Pierre, Val şi Lucien. Francine s-a îmbrăcat câteva zile în negru, apoi, într-o zi, îi vorbi lui Rachel despre Bertrand.

- Era atât de talentat.

- Cred că picta, spuse Rachel. Francine oftă.

- Inainte de accident. Când s-a întors avea vederea mult prea afectată pentru a distinge culorile. Lucien i-a adus sculpturi şi ornamente din bronz ca să le poată atinge. Bietul Lucien! E de înțeles că nu-l mai voia pe Bertrand acolo, acum când avea să se mute cu tânăra lui soție.

- Dar Celia şi Pierre l-ar fi luat bucuroşi aici pe Bertrand, îi aminti Rachel.

- Mda. Dar un infarct e foarte convenabil când un biet invalid îi încurcă pe toți, adăugă Francine, tristă. Rachel se ridică imediat.

- Cu alte cuvinte, vrei să spui că Lucien sau poate Pierre, sau chiar amândoi.. .i-au provocat moartea lui Bertrand?

- Oh, linişteşte-te, te rog. Cum aş putea spune asta, din moment ce nu ştiu nimic?

Rachel plecă în camera ei, dar veninul împroşcat lucra deja. O supradoză de somnifere? Totuşi, dacă Lucien şi Pierre ar fi vrut să scape de această povară, ar fi făcut-o cu ani în urmă. Chiar şi aşa, Rachel nu reuşi să-şi scoată din minte cuvintele Francinei. începu prin a-l întreba pe Pierre în legătură cu felul cum murise Bertrand.

- A fost un doctor cu el?

- Da. Lucien a trimis imediat după el şi după mine, bineînțeles.

Asta ar fi trebuit s-o mulțumească, dar nu fu aşa şi se hotărî să-l întrebe chiar pe Lucien. Acesta sosi într-o după-amiază, cu un pachet pentru ea.

- Asta, scumpa mea, e un cadou întârziat, care putea fi al tău mult mai devreme, dacă nu te-aş fi văzut în brațele altui bărbat.

Rachel râse, desfăcând pachetul.

- Cadoul de rămas-bun pe care nu l-am primit niciodată, spuse ea, deschizând cutia şi pierzându-şi răsuflarea. Colierul de topaz! murmură.

- Am vrut să ai propriul tău colier, explică Lucien, care să şteargă, poate, amintirea acelei seri când ți-am returnat colierul Celiei şi.te-am insultat atât de grosolan.

- Să nu ne mai gândim la asta. Acesta sigur va şterge orice amintire neplăcută. Pune-mi-l, Lucien, spuse ea, întorcându-se cu spatele.

Lucien o întoarse apoi cu fața la el şi o cuprinse în brațe.

- Mulțumesc, Lucien, iubirea mea. E minunat, şopti Rachel. Dar mai e un lucru care mă îngrijorează.

Foarte prudentă, îi povesti despre dubiile legate de Bertrand, iar fața lui Lucien se întunecă.

- Francine ți-a vârât asta în cap, spuse el furios. Ce tâmpenii va mai inventa de acum încolo? Apoi se îmblânzi: Rachel, ai încredere în mine?

- Bineînțeles.

- Mă crezi capabil să fac ceva pentru a-i grăbi moartea lui Bertrand ca să-mi aranjez viitorul.. .sau de dragul lui Pierre?

- Nu, Lucien, nu cred. Dar înțelegi că trebuia să te întreb, spuse ea, cu privirea plecată.

O strânse şi mai tare în brațe.

- înțeleg mai mult de atât, draga mea. Dacă n-ai fi avut încredere în mine, n-ai fi avut curajul să mă întrebi. Te-ai fi purtat exact ca Francine, lăsând astfel de suspiciuni să intervină între noi până ne-ar fi despărțit. Oh, iubita mea, cât eşti de curajoasă!

Rachel răsuflă uşurată, iar acum ştia că va avea nevoie de multă sinceritate şi curaj în viața alături de Lucien.

- Te iubesc, Lucien, şopti ea. Să nu uiți asta niciodată.

- Nici chiar o mie de femei ca Francine nu ne-ar putea despărți acum, spuse el. Şi chiar şi cea pe care o avem s-a hotărât să plece într-o croazieră care o va ține la distanță câteva luni bune.

- Poate va întâlni pe cineva care va scoate ce e mai bun din ea, murmură Rachel plină de compasiune. Sper asta din tot sufletul.

- Gata, nu ne mai pierdem timpul vorbind despre ea, o întrerupse Lucien brusc. Sunt alte lucruri mai importante de discutat. Va trebui să-ți contactezi părinții, căci vreau şi permisiunea lor de a mă căsători cu tine.

- Să te căsătoreşti cu mine? întrebă Rachel cu ochii plini de fericire. E prima oară când pomeneşti despre căsătorie. Dacă refuz?

- Ai de gând să refuzi? o întrebă, foarte aproape de buzele ei.

- Niciodată, Lucien, niciodată. Spune încă o dată că vrei să te căsătoreşti cu

mine.

-In ce m-am vârât, oare? o tachină el.

-O viață de dureri de cap, cred, răspunse ea vesel.

-Doar atât? Niciun pic de fericire?

-Oh, ba da, mulți ani de fericire, Lucien. La fel ca Auvergne, cu pajişti verzi şi din când în când câte un vulcan.

-Draga mea, vulcanii sunt stinşi, o asigură el, dar. cât mă bucur că ai venit aici.

Rachel gândea acelaşi lucru. Fusese cea mai bună hotărâre din viața ei, aceea de a veni la Castelul cu Pini.

Sfârşit